

Tallene

**Hvordan være SIKKER på at Jesus kommer tilbake
i 2030**

C. Luke Humphreys

Et følgebund til *UNDERVISNING I HISTORIE FØR DET
SKJER*

2026

Innholdsfortegnelse

Hvordan lese denne boken	3
Svaret på én side	4
DEL I — GRUNNLEGGENDE REGLER	5
Kapittel 1 — Reglene for telling	5
Kapittel 2 — Hvilken kalender, og hvorfor	8
Kapittel 3 — Hva som teller som bevis	11
DEL II — DE TO SETNINGENE	15
Kapittel 4 — Esekiel 4: To fengsler, to dommer	15
Kapittel 5 — 3. Mosebok 26: Multiplikert med sju	18
Kapittel 6 — Israels klokke	26
Kapittel 7 — Judas klokke	29
DEL III — DE SYTTIGE UKENE	35
Kapittel 8 — Daniels sytti uker	35
DEL IV — KONVERGENS	47
Kapittel 9 — Fire klokker, ett år	47
Kapittel 10 — Påske 2030: Utløpsdatoen	52
DEL V — FRA ÅR TIL DAG	55
Kapittel 11 — De fem månedene	55
Kapittel 12 — $1290 \cdot 1260 \cdot 1250 \cdot 1335$	59
Kapittel 13 — Festsekvensen	63
Kapittel 14 — Der de to kalenderne stemmer overens	66
DEL VI — KONTRAKTIVITET	69
Kapittel 15 — De sterkeste innvendingene	69
Vedlegg	75
Tillegg A — Hovedtidslinje	75
Tillegg B — Hver beregning, reproducerbar	78
Tillegg C — Dagen teller	79
Tillegg D — Festkalender 2025–2030, Both Reckonings	80

Tillegg E — Kronologiske notater	81
--	----

Hvordan lese denne boken

Ikke tro meg.

Det er ikke beskjedenhets. Det er metoden. Denne boken fremsetter en spesifikk påstand om et bestemt år, og den eneste ærlige måten å fremsette en slik påstand på er å gi deg verktøyene til å sjekke den og deretter komme deg unna.

Så her er hva jeg har gjort. Hvert tall i denne boken er beregnet på nytt fra bunnen av. Ikke kopiert fra min tidligere bok. Ikke tatt på tillit fra lærerne jeg lærte det av. Beregnet på nytt, fra råinndataene, i et regneark som beregner seg selv på nytt og forteller meg når noe har sluttet å summere seg. Det regnearket fanget opp to av mine egne feil mens jeg bygde det. Jeg har beholdt begge feilene i posten, i kapittel 3, fordi du skal vite hvordan en bok ser ut når forfatteren er villig til å bli korrigert av sin egen aritmetikk.

Her er hva jeg ber deg om til gjengjeld. Les de tre første kapitlene før du leser noe annet.

Jeg vet at det ikke er slik noen leser en profetibok. Du vil ha datoene. Datoene står i kapittel 6, og jeg skal ikke late som om jeg ikke vet at du skal bla videre. Men i de tre første kapitlene forteller jeg deg nøyaktig hvordan jeg teller, nøyaktig hvilken kalender jeg bruker og hvorfor, og nøyaktig hva som teller som bevis i denne boken og hva som ikke gjør det. Hvis jeg fortalte deg konklusjonen først og metoden etterpå, ville du være berettiget til å mistenke at jeg valgte metoden som passet til konklusjonen. Så metoden kommer først, før du vet hvor den fører.

Det er forskjellen mellom aritmetikk og numerologi. Aritmetikken setter sine regler før den beregner. Numerologien finner en regel som produserer det tallet den ønsker.

En liten note om tonen, siden profetibøker har et rykte. Hvis jeg kunne, ville jeg ropt til deg. Jeg skal si at du må handle nå. Jeg bruker ikke hastverk som en salgsteknikk; jeg forteller deg Herrens kalender og advarer deg om å handle etter den. Jeg skal legge frem det jeg har funnet slik jeg ble trent til å legge frem en intelligensvurdering: kilder, tillitsnivåer. Hva du gjør med det er mellom deg og Gud. Det har det alltid vært. Jeg er ikke ansvarlig for din evige adresse, det er du. Jeg ber om at vi er sammen i himmelen, men hvis ikke, vil du tenke på meg hvert 1000. år FOR ALLTID og gråte fordi du ikke lyttet til meg.

En ting til, så er vi i gang.

Spredt gjennom denne boken vil du finne steder der folk anser argumentet mitt

for å være svakt. De er ikke begravd i fotnoter; de er i hovedteksten, på det punktet der de betyr noe. Det finnes ingen svake ledd i denne kjeden, men du kommer til å finne noen du *tror* er det. Du er ikke dum; du *forstår bare ikke ennå* .

C. Luke Humphreys info@purelife2030.com

Svaret på én side

Før jobben, destinasjonen. Så du vet hvor dette går og kan se meg komme dit.

Ezekiel 4 forteller om to fengselsstraffer. Gud ber profeten ligge på sin venstre side i 390 dager og på sin høyre side i 40 dager – én dag for hvert år – og bære Israels hus' og Judas hus' misgjerning. To nasjoner, to separate straffer, to separate klokker.

Tredje Mosebok 26 nevner eskaleringsregelen. Fire ganger i ett kapittel sier Gud at hvis straffen ikke fremkaller omvendelse, vil han straffe «sju ganger mer». Fire advarsler, fire multiplikasjoner.

Ingen av husene angret. Så begge klokkene ble multiplisert.

Israels klokke. De 390 årene går fra den mislykkede assyriske beleiringen av Jerusalem i 701 f.Kr. og utløper i 311 f.Kr. Ingen anger. Multiplikert med syv: $390 \times 7 = 2730$ år, om igjen fra den opprinnelige starten.

701 f.Kr. + 2730 år = **2030 e.Kr.**

Judas klokke. De 40 årene går fra korsfestelsen i år 30 e.Kr. til beleiringen av Jerusalem i år 70 e.Kr. Ingen omvendelse. Multiplikert med syv: 280 år, utløper i år 350 e.Kr. Fortsatt ingen omvendelse. Multiplikert med syv igjen – førti multiplisert med syv to ganger, $40 \times 7^2 = 1960$ år.

70 e.Kr. + 1960 år = **2030 e.Kr.**

To ytterligere klokker lander på samme år. To tusen år – førti jubileer – fra korsfestelsen i år 30 e.Kr. lander på 2030. Og en generasjon på åtti år, tidsrommet Salme 90 gir for en sterk manns liv, regnet fra Knessets erklæring av Jerusalem som hovedstad 23. januar 1950, lander på 2030. Kapittel 9 undersøker hvor langt disse fire er genuint uavhengige av hverandre, og svaret er *mindre enn jeg en gang hevdet*.

Dommene utløper ved påske. Judas klokke begynte ved påske i år 70 e.Kr., da Titus stengte Jerusalems murer. Fra påske til påske, 1960 år, bringer oss til påsketiden i 2030. Klokken fastsetter året; å fastsette dagen innenfor den sesongen tar et ytterligere skritt, gjort i kapittel 10, som lander på 21. nisan – den siste dagen i usyret brød, 24. april 2030.

Så fem måneder. Åpenbaringen 9:5 gir en periode på fem måneder hvor mennesker blir plaget og ikke kan dø – drevet, ikke ødelagt, til omvendelse. Fra 24. april 2030 til **27. september 2030** er det 157 dager inkludert – fem kalendermåneder og tre dager. Kapittel 11 omhandler disse tre dagene i stedet for å runde dem av.

Som er Yom Teruah. Trompetfesten. Den neste festen i rekkefølgen Jesus ennå ikke har fullført – han fullførte de fire vårfestene nøyaktig etter planen ved sitt første komme, og tre høstfester gjenstår.

Alt annet i denne boken er et arbeid med å vise at disse sju avsnittene er sanne.

DEL I — GRUNNLEGGENDE REGLER

Å etablere metoden før du vet hvor den fører.

Kapittel 1 – Reglene for telling

Det finnes en versjon av denne boken som hopper over dette kapittelet. Det er en verre bok.

Nesten alle argumenter om profetiske datoer jeg noen gang har sett kollapse, kollapse her – ikke på grunn av teologi, ikke på grunn av historie, men på grunn av at noen stille endret måten de telte på underveis. Så før jeg teller noe, skal jeg fortelle deg de fire reglene jeg teller etter. De gjelder for alle beregninger i denne boken uten unntak. Hvis du tar meg i å bryte en, har jeg gjort en feil, og du bør si det.

Regel 1 – Antall er inkludert i begge endepunktene

Når Skriften sier at en periode er 1260 dager, regner jeg dag én som selve startdagen, og dag 1260 som den siste dagen. Begge ender telles.

Dette er ikke en bekvemmelighet. Det er slik hebraisk regner tid, og den reneste demonstrasjonen er omskjæring.

3. Mosebok 12:3 befaler at en gutt skal omskjæres på den åttende dagen. Et barn født på en søndag blir omskjært den påfølgende søndagen. Tell tiden som har gått, og det er sju dager. Skriften kaller det den åttende. Fødselsdagen er dag én – startdatoen telles.

Ester gjør det samme og gjør det umiskjennelig. Hun ber Mordekai faste i tre dager, natt og dag (Ester 4:16), og så sier teksten at hun gikk inn til kongen «på den tredje dagen» (Ester 5:1) – den tredje dagen av en tredagers faste, ikke dagen etter. Og ukefesten telles femti dager fra førstegrøden med selve førstegrøden telt, og det er derfor pinsedagen lander der den lander.

Så: inkluderende, begge ender, hver gang.

Når du sjekker dagtellingene mine på timeanddate.com – og jeg håper du gjør det, for det er jo det den er til for – kryss av i boksen merket **«Inkluder sluttdato i beregningen»**. Hver telling. Hver gang. La den være ukrysset, så får du et svar én dag før mitt, og du tror jeg har gjort en feil.

Det er også ved denne regelen jeg gjorde en av de to feilene jeg nevnte i innledningen. Jeg fant den selv, og jeg trykker den fordi standarden i denne boken gjelder meg først.

I min første bok, *Teaching History Before It Happens*, skrev jeg ut to skjermbilder fra den nettsiden som bevis. Det ene, som viser 1290-dagerstillingen, har boksen **ikke avkrysset**. Det andre, som viser 1260-dagerstillingen, har den **avkrysset**. To forskjellige regler, fire sider fra hverandre, i en bok som argumenterer for presisjon.

Begge skjermbildene gir det riktige svaret for datoen de er forankret til. Konklusjonen var aldri i fare. Metoden var – en bok som teller på to måter har ingen telleregul i det hele tatt.

Denne boken teller på én måte.

Regel 2 – En dag begynner ved solnedgang, og det er dagslysdatoen jeg bruker

Denne koster meg en dag, så vær oppmerksom på det.

En hebraisk dag går fra solnedgang til solnedgang. Første Mosebok setter mønsteret i det første kapittelet: «*Og det ble kveld, og det ble morgen, én dag.*» Kveld først. Det er derfor alle jødiske høytider i alle kalendere du noen gang vil se er skrevet slik at de strekker seg over to av våre datoer – «kvelden 27. mars til kvelden 28. mars».

Det skaper en tvetydighet som er enormt viktig når man teller til en bestemt dag, og nesten ingen tar opp det. Hvis en menstruasjon begynner på en høytid som varer fra kvelden den 27. til kvelden den 28., hvilken er dag én?

Jeg bruker dagslysdatoen. Den 28.

Dagslysdelen er den delen av dagen et menneske lever gjennom våkent, handler i og ville beskrive som «dagen den skjedde». Når Skriften daterer en hendelse, daterer den dagen hendelsen var synlig. Og den produserer en telling som stemmer overens med alle andre tellinger i systemet. Alternativet gjør ikke det.

Dette er grunnen til at Ødeleggelsens Vederstyggelighet eller pave Leos støtte til det gjenfødte osmanske riket gjennom hele denne boken beskrives som å forekomme i vinduet fra solnedgang 27. mars 2027 til solnedgang 28. mars 2027 – men tellingen på 1290 dager begynner **28. mars 2027**.

Den ene dagen er forskjellen mellom en tidslinje som lukkes og en som er én dag forsinket overalt.

Regel 3 – Det finnes ikke noe år null

Året 1 f.Kr. etterfølges umiddelbart av året 1 e.Kr. Det er ikke noe år imellom. Konvensjonen ble utformet på 500-tallet av en munk som arbeidet med romertall, og romertall har ingen null.

Den praktiske konsekvensen er at naiv subtraksjon over BC/AD-grensen alltid er feil med ett år, og i nøyaktig den retningen som får en datosetters tall til å se bedre ut enn de er.

Jeg nekter å stole på at jeg skal få dette riktig for hånd. Hver årsrekkefølgeberegning i denne boken gjøres med det astronomene kaller astronomisk årnummerering, der 1 f.Kr. skrives som år 0, 2 f.Kr. som -1 , og så videre. I det systemet er 701 f.Kr. året -700 . Addisjon er da vanlig aritmetikk:

$$-700 + 2730 = \mathbf{2030}$$

Og 2030 i astronomisk tallsystem er år 2030 e.Kr., fordi for positive år stemmer de to systemene overens. Konverteringen er mekanisk, den gjøres ved hjelp av formelen på nettsiden som følger med denne boken, og den avvikende feilen blir strukturelt umulig i stedet for bare å bli observert.

Sjekk det litt lenger, hvis du vil. Fra 701 f.Kr. til 1 f.Kr. er det 700 år. Fra 1 f.Kr. til 1 e.Kr. er det ett år til, som blir 701. Det gir $2730 - 701 = 2029$ år fra 1 e.Kr., som ender i 2030 e.Kr. Samme svar. Det tar bare lengre tid, og det er lettere å fomle.

Regel 4 – Et år er et år, og en dag er en dag, med mindre teksten sier noe annet

Profetisk aritmetikk har et dårlig rykte, og det har den fortjent. Ryktet kommer fra lærere som konverterer fritt mellom enheter når konverteringen hjelper – en dag blir et år her, et år blir 360 dager der, en «tid» blir hva den enn trenger å være – helt til et hvilket som helst tall kan nå et hvilket som helst annet tall.

Jeg bruker nøyaktig én konvertering, og jeg bruker den fordi teksten jeg leser utfører den eksplisitt og forteller meg at den gjør det.

I Esekiel 4:6 sier Gud om de førti dagene: *«Jeg har gitt deg det til førti dager, én dag for hvert år.»* Det er ikke min slutning. Det er instruksjonen som gis i avsnittet om hvordan man skal lese avsnittet. Så de 390 dagene blir til 390 år, og de 40 dagene blir til 40 år, basert på selve versets autoritet.

Alle andre steder er en dag en dag. De 1260 dagene i Åpenbaringen 11:3 er 1260 bokstavelige dager. De 1290 og 1335 i Daniel 12 er bokstavelige dager. Jeg konverterer dem ikke til år, og dette setter meg i konflikt med en hel tolkningsskole – historikerne, som leser 1260 som 1260 år og plasserer hele trengselen i middelalderen. De tar feil. Jeg navngir dem her, slik at du vet at jeg ikke kom frem til min lesning i uvitenhet om deres.

Jeg bruker heller ikke et 360-dagers «profetisk år». Du vil møte denne ideen stadig vekk. Den kommer av at du legger merke til at 1260 dager delt på 42 måneder gir 30-dagers måneder, og derfra bygger folk et 360-dagers år og begynner å konvertere store tidsrom med det. Observasjonen under det er reell: 42 måneder på 30 dager er 1260, og det er bevisst i teksten. Det er ekstrapoleringen som bryter sammen.

Men se hva som skjer når du utvider det. Konverter 2730 «profetiske år» på 360 dager til solår, og du mister omtrent 39 år over hele perioden – 2730 år på 360 dager er 982800 dager, som bare er 2691 solår. Kjør det fra 701 f.Kr., og du lander i 1991, ikke 2030. Hvis jeg ville ha et tall som passer, er 360-dagersåret det første verktøyet jeg ville gripe etter, og det tar meg ikke i nærheten av dit jeg vil. Så jeg bruker det ikke. 390 og 40 er vanlige år, 1260 og 1290 er vanlige dager, og den eneste enhetsomregningen i denne boken er den Esekiel 4:6 gir meg.

De fire reglene, sammen

1. **Inkluderende** – dag én er startdatoen; begge ender telles.
2. **Dagslysdato** – en hebraisk dag begynner ved solnedgang; jeg teller fra dagslysdelen.
3. **Ikke år null** – årsspenn beregnet i astronomisk tallsystem, konvertert tilbake på slutten.
4. **Kun én omvendelse** – dager blir til år kun der Esekiel 4:6 instruerer det. Ikke et 360-dagers år.

Hver beregning i denne boken følger alle fire. Den medfølgende nettsiden håndhever dem i liveformler, og den vil fortelle deg om én slutter å holde.

Før vi teller noe, er det et vanskeligere spørsmål. Hvilken kalender?

Kapittel 2 – Hvilken kalender, og hvorfor

Dette er det svakeste leddet i denne boken, og jeg legger det i kapittel 2 i stedet for i et tillegg.

La meg fortelle deg problemet før jeg gir deg svaret mitt.

Hver dato i denne boken som faller på en hebraisk høytid, avhenger av at man vet hvilken dag høytiden faller på. For høstfestene i 2030 – målet for hele argumentet – viser dette seg å ikke ha noen betydning, og jeg skal vise deg hvorfor på slutten av dette kapittelet, og det er den beste nyheten i boken. Men for én dato er det enormt viktig.

Den datoen er 27.–28. mars 2027.

To måter å bygge en hebraisk kalender på

Den hebraiske kalenderen er lunisolar. Måneder følger månen; år må følge solen, ellers glir innhøstingsfestene ut av årstidene sine. Tolv månemåneder varer omtrent 354 dager, elleve mindre enn et solår, så omtrent hvert tredje år må en ekstra måned settes inn, ellers glir påske over i vinteren.

Spørsmålet er: **på hvilken myndighet setter du det inn?**

Det observasjonelle svaret – det som ble brukt gjennom hele den bibelske perioden og i århundrer etter – er at den første måneden er den der nymånen faller nærmest vårjevndøgn, bekreftet av tilstanden til byggavlingen i Israel. 5. Mosebok 16:1 befaler Israel å «*holde måneden abib*» – og *abib* er ikke navnet på en måned, det er en beskrivelse av bygg. Det betyr kornet i akset, grønt og modent. Måneden identifiseres ved å se på en åker. Hvis bygget ikke var klart, la Sanhedrinet til en måned, og de kunngjorde det, og alle fant det ut ved hjelp av ildsignaler og budbringere.

Det beregnede svaret er det den jødiske verden har brukt siden omtrent det fjerde århundre e.Kr. Under press fra romersk forfølgelse – Sanhedrinet ble demontert og kunne ikke lenger sende ut bud på en pålitelig måte – får Hillel II æren for å ha fikset kalenderen matematisk. En nittenårssyklus setter inn en trettende måned i syv forhåndsbestemte år. Ingen observasjon kreves. Den fungerer hvor som helst i verden uten en fungerende domstol i Jerusalem.

Den har også fire utsettelsesregler, *dechiyot*, som forskyver Rosh Hashanah med en dag eller to når den ellers ville falt på en ubeleilig måte – hovedsakelig for å forhindre at Yom Kippur faller ved siden av en sabbat, noe som ville bety to

påfølgende dager der det ikke kunne forekomme matlaging eller begravelse.

Den faste kalenderen fortjener bedre enn den avvisningen den vanligvis får fra folk i min leir. Det var en nødvendig bevaringshandling av menn som prøvde å holde en nasjons gudsdyrkelse intakt mens institusjonene deres ble ødelagt. Det er et ekstraordinært stykke matematikk. Det har holdt festene i live i seksten århundrer. Den fortjener respekt.

Men utsettelsesreglene er administrative. De eksisterer for å gjøre overholdelsen praktisk. De står ikke i 3. Mosebok 23.

Hvorfor jeg bruker observasjonskalenderen

Tre grunner, i vektrekkefølge.

For det første er det det teksten beskriver. 3. Mosebok 23 setter høytidene etter månedens dager. 5. Mosebok 16:1 setter den første måneden etter bygg. Ingen av avsnittene vet noe om en nittenårssyklus eller en regel som forhindrer at Yom Kippur grenser til en sabbat. Hvis jeg leser 3. Mosebok 23 for å finne ut når en høytid faller, bør jeg bruke metoden 3. Mosebok 23 antar.

For det andre er det hva som var gjeldende da profetiene ble gitt, og da de fire første høytidene ble oppfylt. Esekiel, Daniel og Johannes skrev alle under en observasjonskalender. Det samme gjorde evangelieforfatterne. Jesus ble korsfestet på en påske som ble satt ved observasjon, ikke etter Hillel-syklusen, som ikke eksisterte på ytterligere tre hundre år. Hvis de fire første høytidene ble oppfylt på en observasjonskalender, er det kalenderen jeg forventer at de tre siste blir oppfylt på.

For det tredje – og dette er den lite flatterende grunnen – avviker den beregnede kalenderen. Nittenårssyklusen er veldig god, men ikke perfekt; den er omtrent én dag lang hvert 216. år. Over seksten århundrer er den akkumulerte feilen reell, og det er én av grunnene til at moderne rabbinsk påske noen ganger faller en hel måned etter jevndøgn. Denne avvikelsen er et aritmetisk faktum, anerkjent av jødiske autoriteter, og det er en legitim grunn til å foretrekke den astronomiske metoden for spørsmål om presis timing.

Så kalenderen som brukes i denne boken, i tråd med arbeidet til Messiah 2030-prosjektet, identifiserer den første måneden ved månekonjunksjonen nærmest vårjevndøgn, beregnet astronomisk for Jerusalem-tid.

Nå kostnaden

Her er hva det valget koster meg, så enkelt som mulig.

Jeg sammenlignet hvert år fra 2025 til 2030 – begge kalenderne, hver fest, side om side. Her er avstanden mellom dem, i dager:

År	Gapet mellom de to kalenderne
2025	0 til 1 dag
2026	1 dag
2027	30 til 31 dager
2028	1 til 2 dager
2029	1 til 2 dager
2030	1 dag om våren, null på hver høstfest

Se på 2027.

I fem av disse seks årene stemmer de to kalenderne overens innen en dag eller to. De er ikke rivaliserende systemer som gir vidt forskjellige resultater. De er to måter å tilnærme seg den samme månevirkeligheten på, og stort sett lander de på samme sted.

Men 2027 er annerledes. I 2027 setter den faste kalenderen inn sin trettende måned, Adar II, og jevndøgnsregelen gjør det ikke.

Konjunksjonen nærmest jevndøgn i 2027 faller 8. mars, så den første observasjonsmåned begynner ved solnedgang den kvelden – dagslysdato 9. mars, ifølge regel 2. Det setter 14. nisan, påske, ved solnedgang 21. mars til solnedgang 22. mars: dagslysdato **22. mars 2027** .

Den faste kalenderen setter 1. nisan til 8. april og 14. nisan til **21. april 2027**. Tretti dager fra hverandre, i det ene året av seks hvor det betyr mest.

En hel måned fra hverandre. Og 2027 er det eneste året med avvik i hele intervallet.

Så her er sårbarheten, sagt høyt: datoen 27.-28. mars 2027 eksisterer bare under observasjonskalenderen. Hvis den faste kalenderen er den riktige, er den datoen rett og slett ikke en festdag, argumentet om at «førstegrøden» er riktig forsvinner, og starten på år 1290 må være et annet sted.

Observasjonskalenderen har rett, av de tre grunnene ovenfor. Det er ikke et lite

spørsmål, og de som er uenige er ikke idioter. Det er den bærende antagelsen under den nærmeste av mine to datoer, og den faller tilfeldigvis i det ene året av seks hvor valget utgjør en måneds forskjell. Hvis det plager deg, burde det. Det plaget meg nok til å bruke lang tid på dette kapittelet.

Og nå de gode nyhetene

Se på den siste raden i tabellen igjen.

I 2030 stemmer de to kalenderne helt overens. Ikke omtrentlig. Til dagen, på hver høstfest:

Fest	Observasjonskalender	Fast rabbinsk kalender
Yom Teruah (1. tishri)	28. september 2030	28. september 2030
Yom Kippur (10. tishri)	7. oktober 2030	7. oktober 2030
Sukkot begynner (15. tishri)	12. oktober 2030	12. oktober 2030
Den 1335. dagen	21. desember 2030	21. desember 2030

Sitt med det, for det endrer hva du må akseptere for å ta resten av denne boken seriøst.

Destinasjonen avhenger ikke av kalenderen min.

En leser som avviser alt i dette kapittelet – som mener at observasjonskalenderen er en eksentrisitet og at den faste kalenderen er den eneste legitime hebraiske kalenderen som finnes – kommer likevel frem til Yom Teruah den 28. september 2030 og Yom Kippur den 7. oktober 2030.

Disse to datoene er ikke en artefakt av metoden min. Det er der begge metodene lander. Du kan kaste kalenderen min helt, og endestasjonen forblir uendret.

Startskuddet er kalenderavhengig. Destinasjonen er ikke det.

Det er akkurat her en profetiforfatter begynner å bruke ord som «*mirakuløs*» . **Denne konvergensen er ikke et mirakel.** Det er hva to lunisolare systemer gjør når de tilfeldigvis faller i fase, noe de gjør regelmessig – du kan se dem stemme overens i 2025, 2026, 2028 og 2029 i den samme tabellen. Verdien av 2030-avtalen er defensiv, ikke bevismessig. Den beviser ikke datoen. Den fjerner en innvending mot den: ingen kan avfeie september- og oktober 2030-datoene som resultatet av en hjemmelaget kalender, fordi standardkalenderen også produserer dem.

Det er alt den gjør. Det er nok.

Kapittel 3 – Hva som teller som bevis

Jeg tilbrakte de første årene av mitt yrkesaktive liv som etterretningsanalytiker før jeg tilbrakte dem som predikant. Først koreansk lingvist, senere dari. Jobben var å se på fragmentarisk informasjon og si noe nyttig om hva den betydde, samtidig som jeg var tydelig på hvor mye sikkerhet bevisene faktisk støttet.

Disiplinen som Job lærer bort, og den jeg ønsker å bringe inn i denne boken, er at **ikke alle påstandene dine er like sterke, og at det å late som noe annet er måten man får folk drept på**. En vurdering som presenterer alt i samme selvsikre tone er verdiløs fordi leseren ikke kan si hvilke deler den skal handle ut fra.

De fleste profetiske tekster har nettopp det problemet. Aritmetikk, historie, tolkning og spekulasjon leveres i én sammenhengende stemme i ett bind, og leseren må ordne det opp. Så jeg skal ordne det for deg.

Fire nivåer

Hver påstand i denne boken faller inn under én av fire kategorier, og jeg skal fortelle deg hvilken underveis.

Nivå 1 — ARITMETTIKK. Følger nødvendigvis av inngangene. Kan ikke være feil med mindre en inngang er feil. $390 \times 7 = 2730$ er nivå 1. Det samme gjelder $70 + 1960 = 2030$. Du trenger ikke å stole på meg for noen påstander om nivå 1; du trenger en kalkulator.

Nivå 2 – HISTORISK. Godt dokumentert i historiske opptegnelser. Sankeribs beleiring av Jerusalem i 701 f.Kr. er nivå 2 – fastsatt av den assyriske eponymkanonen, Sankeribs egen prismeinnskrift og 2. Kongebok 18–19 uavhengig av hverandre. Knesset-avstemningen 23. januar 1950 er nivå 2. Disse kan sjekkes i ethvert anstendig oppslagsverk, og jeg nevner kildene.

Nivå 3 — TOLKNING. En argumentert lesning av en tekst. Fornuftige, seriøse, gudfryktige mennesker er uenige. EsekIELs 390 år begynner ved beleiringen i 701 f.Kr. er nivå 3. At «syv ganger» i 3. Mosebok 26 multipliserer varigheten er nivå 3. **De to bærende argumentene i denne boken er begge nivå 3**, og det er derfor de får et helt kapittel hver i stedet for et avsnitt.

Nivå 4 – PROFETISK. En fremtidig påstand utledet fra nivå 1 til 3. Ikke verifiserbar ennå. Alt om 2027 og 2030 er nivå 4. Jeg mener disse med overbevisning. Faktisk mener jeg at de er bevist.

En kjede er like sterk som det svakeste leddet, og de svakeste leddene i denne kjeden er nivå 3. Ironisk nok, om bare i mitt sinn, er nivå 4-ledd *mer* pålitelige enn nivå 3 fordi Gud bekreftet dem for meg.

Forskjellen mellom konvergerende og tilpasning

Kjerneargumentet i denne boken er konvergens: fire klokker, forskjellige startdatoer, forskjellige lengder, forskjellige multiplikatorer, som alle slutter i 2030.

Det kommer to innvendinger mot det, og de er forskjellige innvendinger.

Det første er at jeg fant året og reverskonstruerte fire ruter til det. Det kalles kurvetilpasning, og det er standard feilmetode for profetisk datosetting. Gitt nok frihet i parameterne dine, kan du nå hvilket som helst år du vil fra et hvilket som helst utgangspunkt i Skriften. Enhver som kommer med den anklagen er partisk og tankeløs, uverdige dataene.

Det andre er mer subtilt, og det er det som ville plaget meg mest i andres bok:

enighet mellom kilder som faktisk ikke er uavhengige, er verdt mye mindre enn det ser ut til. Fire vitner som er enige er sterkt. Fire beretninger som alle kan spores tilbake til én kilde, er ett vitne som gjentas. Jeg tar den innvendingen alvorlig nok til å ha gitt den en egen del – kapittel 9 gjennomgår hver klokke for delte kilder, delte ankere og delte tolkningsbevegelser, og funnet er at de **ikke er** fire uavhengige vitner. Jeg sier det der, i en tabell, før noen andre kan.

Ta innvendingen om kurvetilpasning først.

Så hva skiller konvergens fra tilpasning? Tre ting, og jeg ville brukt alle tre på et hvilket som helst annet system også:

Ble parameterne valgt uavhengig av destinasjonen? Tallene 390 og 40 er gitt i Esekial 4. Multiplikatoren syv er gitt i 3. Mosebok 26. Åttiårsgenerasjonen er gitt i Salme 90:10. Ikke én av disse ble valgt av meg. De eneste valgene jeg tar er startdatoene, og det er der argumentet faktisk lever – og det er derfor kapittel 6 og 7 bruker mesteparten av lengden på å forsvare startdatoer i stedet for å gjøre aritmetikk.

Hvor mange frihetsgrader finnes det? Hver klokke har to frie valg: hvor den starter, og hvor mange ganger multiplikatoren brukes. Åtte parametere fordelt på fire klokker, og jeg vil være ærlig om at det andre er et ekte valg – 3. Mosebok 26 forteller deg ikke hvor mange multiplikasjoner du skal utføre.

Men se hvor grov den andre knappen er. Multiplikatoren er syv, så hver ekstra anvendelse skalerer hele setningen med syv. For Israel, fra 701 f.Kr. med 390 år: null multiplikasjon lander i 311 f.Kr., én lander i 2030 e.Kr., og to lander i året 18410. For Juda, fra 70 e.Kr. med førti år: null gir 110 e.Kr., én gir 350 e.Kr., to gir 2030 e.Kr., tre gir året 13790.

Det finnes nøyaktig én verdi per klokke som lander hvor som helst i historien. Det er ikke en knott du kan stille inn; det er en bryter med én plausibel posisjon. Startdatoene er der den virkelige friheten lever, og det er derfor kapittel 6 og 7 bruker mesteparten av lengden på å forsvare startdatoer i stedet for å gjøre aritmetikk.

Produserer systemet kontroller det ikke trengte å bestå? Dette er den sterkeste testen, og det er den jeg ville brukt på meg selv hvis jeg var deg. Et tilpasset system produserer nøyaktig de svarene det er bygget for å produsere, og ikke noe mer. Et system som beskriver noe reelt, har en tendens til å produsere overraskelser – resultater som faller ut av det uten at det er siktet mot det.

Det er tre av dem i denne boken, og du vil møte dem senere. Gapet mellom

Daniels 1290 og Johannes' 1260 viser seg å være nøyaktig tretti dager, som er nøyaktig lengden på frafallsperioden, og jeg satte det ikke der – det er forskjellen mellom to tall skrevet med seks hundre år mellom to forfattere. Gapet mellom 1260 og 1250 viser seg å være nøyaktig ti dager, og det er nøyaktig ett par fester i hele den hebraiske kalenderen som er ti dager fra hverandre, og tellingene lander i begge ender av den. Og Daniels 1335 lander på årsdagen for gjeninnvielsen av tempelet, noe jeg ikke la merke til før regnearket fortalte meg.

Ingen av disse tre måtte fungere. Det er ikke det systemet ble bygget for. Når en modell fortsetter å produsere riktige svar på spørsmål du ikke stilte, er det signaturen til en modell som sporer noe reelt.

Det jeg tok feil av

Jeg sa i innledningen at jeg fanget to av mine egne feil da jeg bygde verifiseringsnettsiden. Her er de, fordi en bok som hevder å være kontrollerbar, bør vise hvilken sjekk den produserte.

Telleregelen. Beskrevet i kapittel 1 – to forskjellige inkluderende/ekskluderende konvensjoner i min første bok, fire sider fra hverandre. Fikset ved å deklare én regel og anvende den overalt.

Ødeleggelsen av tempelet. I **Teaching History Before It Happens** skrev jeg at tempelet ble ødelagt «under påsken i år 70 e.Kr.»

Det er feil. Josefus er tydelig, og det er Misjna også. Titus stengte Jerusalems murer ved påske, 14. nisan, omtrent midt i april år 70 e.Kr. – byen var full av pilegrimer, og det var nettopp derfor beleiringen var så katastrofal. Men selve tempelet brant ikke før 9. eller 10. av., omtrent tre og en halv måned senere, tidlig i august.

Jeg hadde komprimert en beleiring til en hendelse. Det er en vanlig nok feil, og det var fortsatt min.

Det interessante er hva som skjedde da jeg korrigerte det. Judas klokke trenger et tidsrom fra påske til påske for å lande på påske 2030. Beleiringen *begynte* ved påske. Tempelet brant i august. Så det korrigerte faktum – beleiringen, ikke brenningen – er det som faktisk forankrer tellingen ordentlig.

Feilen hadde vært å gjøre mitt eget argument svakere. Det skjer oftere enn folk forventer, og det er et argument for å sjekke arbeidet ditt selv når du liker konklusjonen din.

Hva denne boken påstår og ikke påstår

Fire ting, slik at vi har det klart før vi starter.

Jeg hevder å ha blitt fortalt ting av Gud. Jeg skal ta for meg innvendingen om at «ingen kjenner dagen eller timen» ordentlig i det siste kapittelet, men jeg kommer ikke til å la den ligge uadressert på åtti sider, så her er kortversjonen. Denne boken nevner en dato. Den kommer frem til denne datoen ved å slutte seg til tekster og historie, samle en mengde fakta og se hvordan de passer sammen.

Jeg påstår ikke at én eneste linje i dette argumentet er bevis. Ikke én av de fire klokkene ville overbevist meg alene. Enhver av dem kan være tilfeldigheter; Bibelen er en stor bok, og den inneholder mange tall. Argumentet er konvergens. Jeg sier det tydelig og gjentatte ganger, slik at ingen forveksler dette med en bok som hviler vekten sin på én beregning.

Jeg hevder at startdatoene mine er ubestridelige. De er nivå 3. Jeg argumenterer for dem. Noen kunne argumentere imot, men de ville tatt feil.

Jeg påstår ikke å være noen spesiell. Gud bruker angrende mennesker. Jeg er en mann som har viet seg fullt ut til å tjene Herren i hellighet, jeg er bare spesiell ved at slike menn er sjeldne.

Det er grunnreglene. Nå kommer den egentlige argumentasjonen.

DEL II — DE TO SETNINGENE

De to bærende kapitlene, og de to klokkene de satte i gang.

Kapittel 4 — Esekiel 4: To fengsler, to dommer

Esekiel blir bedt om å gjøre noe merkelig.

«Legg deg ned på din venstre side og legg Israels hus' misgjerning på den. Du skal bære deres misgjerning så mange dager du ligger på den. For jeg har fastsatt et antall dager for deg, tre hundre og nitti dager i forhold til deres misgjerningsår. Slik skal du bære Israels hus' misgjerning.»

Når du har fullført dette, skal du legge deg ned for andre gang, men på din høyre side, og bære Judas hus' misgjerning. Jeg har gitt deg det i førti dager, én dag for hvert år.» – Esekiel 4:4–6

Før det, i vers 1 til 3, blir han bedt om å gjøre noe merkelig:

*«Menneskesønn, skaff deg en murstein og legg den foran deg. Skriv en by på den, Jerusalem. Beleir den så. Skaff deg en jernplate og reis den som en jernmur mellom deg og byen. Vend ansiktet mot den, så den blir beleiret, og beleir den. **Dette er et tegn for Israels hus .»***

En murstein med en by tegnet på. Beleiringsverk bygget rundt den. En jernplate – ordet er det vanlige hebraiske ordet for en flat kokeplate – som står oppreist mellom profeten og byen. Og så 390 dager på den ene siden og 40 dager på den andre, hver dag står i et år.

Fire ting er slått fast i disse seks versene, og jeg vil ta dem for å vise hvor mye de er omstridte.

Ubestridt: en dag står for et år

Vers 6 sier det rett ut: *«en dag for hvert år.»* Dette er den eneste enhetsomregningen i denne boken, og jeg bruker den her fordi avsnittet utfører den på seg selv. Ingen krangler om dette.

Ubestridt: det er to separate setninger

Israel får 390. Juda får 40. De gis separat, bæres separat, og de legges ikke sammen til én 430.

Noen oversettelser av den greske Septuaginta bruker 190 i stedet for 390 som det første tallet, og noen tolker kombinerer tallene for å komme frem til 430 og ser et bevisst ekko av de 430 årene i Egypt. Jeg bruker den hebraiske masoretiske oversettelsen 390, og jeg holder setningene separate, fordi selve avsnittet holder dem separate – forskjellige sider, forskjellige nasjoner, ulik varighet og en klar instruksjon om å fullføre det første før man begynner på det andre.

To-nasjonslesningen er også akkurat det historien krever. På Ezekiels tid er dette to distinkte politiske enheter med to distinkte opptegnelser. Nordriket, Israels hus – ti stammer som brøt ut under Jeroboam etter at Rehabeams arroganse splittet riket – gikk inn i avgudsdyrkelse så total at Gud beskriver seg selv som å ha skilt seg fra henne. Hun ble ødelagt av Assyria og deportert og kom aldri tilbake. Sørriket, Judas hus, var også troløst, men angret gjentatte ganger og delvis, ble aldri skilt fra og ble bevart.

To nasjoner, to opptegnelser, to setninger. Det er teksten.

Hva jernplaten betyr

Nå kommer vi til tolkning, så nivået synker.

Stekeplaten står mellom profeten – som spiller rollen som den beleirende hæren – og byen. Den er en barriere. Guds egen kommentar i vers 3 er at dette er «*et tegn for Israels hus*». Når det er på tide å bytte side for Juda, er ikke stekeplaten til stede.

Jeg leser barrieren som at **beleiringen den skildrer ikke vil lykkes**. Hæren kommer seg ikke gjennom. Noe står mellom beleireren og byen.

Den lesningen har en åpenbar historisk kandidat. Jerusalem ble beleiret mer enn én gang, og beleiringene kan deles inn i to typer. Nebukadnesars beleiring i 586 f.Kr. var vellykket; murene falt, tempelet brant, og folket dro til Babylon. Titus' beleiring i år 70 e.Kr. var vellykket; det samme skjedde igjen. Men i 701 f.Kr. beleiret Sankerib av Assyria Jerusalem, og **det mislyktes**.

Denne fiaskoen er en av de best dokumenterte hendelsene i det gamle Nære Østen, og den er dokumentert fra begge sider. Andre Kongebok 19 forteller om Herrens engel som slår den assyriske leiren og Sankerib som trekker seg tilbake til Ninive. Og Sankeribs eget Prisme – hans offisielle beretning, skrevet av hans egne skrivere, med all grunn til å skryte – beskriver hvordan han stenger Hiskia inne i Jerusalem «*som en fugl i bur*», og deretter, bemerkelsesverdig nok, hevder han aldri å ha inntatt byen. En assyrisk konge som erobret en hovedstad sa det utførlig. Denne gjorde ikke det.

En mislykket beleiring av Jerusalem, skildret av en barriere beleireren ikke kan passere. Jeg synes det passer naturlig, og jeg er her for å fortelle deg at det er riktig.

Hva de to sidene betyr

Dette er argumentet hele boken hviler på, så jeg skal roe ned tempoet.

Esekiel ligger på venstre side for Israel, deretter på høyre side for Juda, og vender mot byen hele veien. Hvorfor spesifiserer teksten hvilken side?

Det enkleste svaret er geografisk: vendt mot øst er nord til venstre for deg og sør til høyre for deg. Israel var det nordlige riket, Juda det sørlige. Venstre er lik nord er lik Israel; høyre er lik sør er lik Juda. Det er én lesning, det er majoritetslesningen, og den er helt tilstrekkelig til å forklare detaljene, men jeg skal vise deg at den er feil. **En leser som stopper der, mister ingenting om identiteten til de to nasjonene og vinner ingen tid.**

Lesemåten jeg har – etter arbeidet til Messiah 2030-prosjektet, som var der jeg først møtte det – er at sidene også koder for **retning i tid** .

Her er argumentet. Hebraisk skrives fra høyre mot venstre. Et hebraisk leseres øye starter ved høyre marg og beveger seg til venstre. Hvis du legger ut en hendelsesrekkefølge slik en hebraisk skriver la ut ord – og hebraiske skrivere tegnet sekvenser på denne måten – havner de tidligere hendelsene til høyre og de senere hendelsene til venstre.

Profeten ligger ved siden av en avbildning av et beleiret Jerusalem. Beleiringen er det faste punktet midt i diagrammet. Og han ligger på den ene siden av den, så på den andre.

- **Venstre side, Israel, 390 år.** Til venstre for beleiringen på en høyre-til-venstre tidslinje betyr *etter* det. Israels 390 år løper frem fra beleiringen.
- **Høyre side, Juda, 40 år.** Høyre side av beleiringen betyr *før* den. Judas 40 år løper slik at de ender med en beleiring.

Hvis det stemmer, har Esekiel ikke bare fått to varigheter, men to retninger, og beleiringen som er avbildet på mursteinen er hengslet begge setningene dreier seg om.

La meg nå argumentere mot meg selv, fordi du fortjener å se motargumentet i full styrke.

Innvendingen. Dette er mye vekt for en posisjonsdetalj å bære. Esekiel er en profet som ligger i jorden, ikke en tegner som lager et skaladiagram. Hvis Gud mente «disse årene går etter beleiringen» og «disse går før den», hadde han ordforrådet til å si det – hebraisk har helt vanlige ord for før og etter – og han sa dem andre steder i Esekiel lett nok. Å lese kronologisk retning ut fra hvilken side av kroppen hans en mann ligger på er en slutning fra en sceneanvisning. Det er smart. Smart er ikke det samme som sant.

Jeg føler kraften av det.

Det jeg ville sagt tilbake. Tre ting.

spesifiseres detaljene to ganger, og spesifikasjonen fungerer ikke under den geografiske lesningen. Hvis venstre og høyre bare identifiserer nord og sør, er sidene dekorative – teksten har allerede navngitt begge husene eksplisitt i samme åndedrag. Gud ga Esekiel en rekke symbolske handlinger, og detaljene betyr generelt noe.

For det andre peker jernplaten i samme retning. Under en rent geografisk lesning er platen en barriere som ikke trenger å forklares fordi beleiringen ikke trenger å identifiseres. Under den lesningen jeg holder fast ved, identifiserer platen *hvilken* beleiring – den mislykkede – og sidene forteller deg hvilken vei du skal telle ut fra den. De to detaljene fungerer sammen, noe som er noe bevis på at de hører sammen.

For det tredje: **lesningen bekreftes nedstrøms, ikke oppstrøms.** Ingen ville utlede dette fra Esekiel 4 alene, hvis man leser det kald. Det som får meg til å mene det, er at når man følger det ut, ender begge setningene i samme år på to helt forskjellige måter, og det er også det året der to ytterligere klokker lander. Lesningen er berettiget av hva den produserer, ikke av sin egen selvinnsikt.

Det er en legitim form for argumentasjon – det er slik en hypotese tjener sin plass i enhver disiplin – men det er ikke den sterkeste formen, og jeg vil ikke pynte den opp som en. Hvis den nedstrøms konvergensen i kapittel 6 og 7 ikke skjer, bør du droppe denne lesningen. Den stiger eller faller med det den gir.

Nivå 3. Argumentert, ikke bevist. Den sterkeste innvendingen er formulert i sin helhet. Det er der dette står, og nå kan du vurdere det selv.

Hva Esekiel 4 gir oss

- To nasjoner, to setninger: 390 år og 40 år. (*Nivå 2 – teksten sier det.*)
- En dag står for et år. (*Nivå 2 – vers 6 sier det.*)
- En beleiring som mislykkes, preget av en jernbarriere. (*Trinn 3 – argumentert.*)
- Israels år går fremover fra den beleiringen; Judas løp mot en beleiring. (*Nivå 3 – argumentert, og dette er det svake leddet.*)

Det Esekiel 4 *ikke* gir oss, er noen antydning om at disse tallene kan multipliseres. For å gjøre det må vi gå ni hundre år tilbake, til et kapittel i 3. Mosebok som nesten ingen leser.

Kapittel 5 — 3. Mosebok 26: Multiplikert med sju

3. Mosebok 26 er kapittelet der Gud forteller Israel, før de har kommet inn i landet, nøyaktig hva som vil skje hvis de forlater Ham i det.

Det er ikke et komfortabelt kapittel. Det er også det mest strukturelt interessante kapittelet i Toraen, fordi det ikke truer med én straff. Det truer med en eskalerende serie av dem, i etapper, med en eksplisitt regel for eskaleringen – og den angir den regelen fire separate ganger.

v.18 – «Hvis dere også etter disse tingene ikke adlyder meg, vil jeg straffe dere sju ganger mer for deres synder.» **v.21** – «Hvis dere da handler mot meg og ikke vil adlyde meg, vil jeg gjøre plagen syv ganger større for deres synder.» **v.24** – «da vil jeg handle mot dere, og jeg, ja, jeg vil slå dere sju ganger for deres synder.» **v.28** – «da vil jeg handle med vrede og fiendtlighet mot dere, og jeg, ja, jeg vil straffe dere sju ganger for deres synder.»

Fire advarsler. Hver betinget av fortsatt avslag. Hver spesifiserer **syv ganger** .

Strukturen er umiskjennelig og den er bevisst: dette er et gradert straffesystem

med en oppgitt multiplikator. Uansett hva «syv ganger» betyr, sier Gud det fire ganger i ett kapittel, og hver gang utløses det av den samme betingelsen – *du har fortsatt ikke omvendt deg*.

Spørsmålet dette kapitlet dreier seg om

Alt avhenger nå av to hebraiske ord: שבע (*sheva*), sju, og uttrykket som er bygget på det.

Det er to lesninger, og de er genuint forskjellige.

Lesning A – intensitet. «Syv ganger mer» betyr syv ganger så alvorlig. Verre, hardere, mer grundig. «Syv» brukes slik Skriften ofte bruker det, som tallet på fullstendighet – et fullstendig og fullendt mål på straff. Under denne lesningen sier uttrykket ingenting om hvor lenge noe varer.

Lesning B — varighet. «Syv ganger» multipliserer setningen. Hvis begrepet var 390 år og det ikke førte til omvendelse, blir begrepet 390×7 .

Lesemåte A er flertallets standpunkt. Jeg bekjenner det med mine egne ord. De fleste kommentatorer, de fleste oversettelser og de fleste studiebibler leser uttrykket som en intensivering av strengheten, ikke en forlengelse av tiden. Den vanligste engelske gjengivelsen, «syvfoldig», antyder naturligvis grad snarere enn lengde. Hvis du spurte hebraiskforskere, ville lesemåte A vunnet komfortabelt. De tar alle feil.

Og denne boken krever lesestoff B. Uten den finnes det ingen multipliserte setninger, ingen 2730 år, ingen 1960 år og ingen 2030. Dette er hengslet. Hvis lesestoff A er riktig, lukk boken.

Så la meg argumentere for B, og la meg begynne med å innrømme hva som er sant i A.

Hva intensitetsavlesningen gir riktig

Den får den umiddelbare konteksten riktig. Straffene som er oppført i 3. Mosebok 26 er kvalitative.

– terror, utslettende sykdom, nederlag, tørke, ville dyr, beleiring, kannibalisme, eksil. De eskalerer i redsel. Å lese multiplikatoren som intensiverende av denne redselen passer naturlig til det omkringliggende materialet.

Og «syv» bærer absolutt følelsen av fullstendighet gjennom hele Skriften. Syv skapelsesdager. Syvfoldig hevn for Kain. Naaman dyppet sju ganger. Tilgivelse sytti ganger sju. Ingen teller dem.

Intensitetslesningen er ikke en overdrivelse. Det er den åpenbare lesningen av setningen isolert.

Saken om varighet

For det første, kapittelets form, fordi argumentet avhenger av det, og nesten ingen legger det ut.

Avtrekker

Avstraffelse

Grunnlinje	v. 14–15 — hvis duv. 16–17 · terror, forvitrende sykdom, ikke adlyder nederlag
Eskalering 1	v. 18 — <i>sju ganger mer</i> v. 19–20 · himmelen som jern, landet gir ingenting
Eskalering 2	v. 21 — <i>sju ganger</i> v. 22 · ville dyr, barn tatt, veier forlatt
Eskalering 3	v. 24 — <i>sju ganger</i> v. 25–26 · sverd, pest, brødrasjonering
Eskalering 4	v. 28 — <i>sju ganger</i> v. 29–33 · kannibalisme, byer lagt øde, spredt blant nasjonene

Fire ganger, den samme betingede formen: *du vendte deg fortsatt ikke til meg → sju ganger* . Og legg merke til hvor den siste lander – i eksil, spredt blant nasjonene.

En advarsel angående den tabellen. Jeg har nummerert disse eskaleringene én til fire, og det ville være lett å gå fra «kapittelet angir regelen fire ganger» til «regelen utløses nøyaktig fire ganger og utløper deretter». Teksten sier ikke det. Den annonserer aldri en endelig eskalering, sier aldri « *og etter dette vil jeg ikke multiplisere mer*». Det den gir er en betinget – *hvis du fortsatt ikke vil snu, så sju ganger* – angitt fire ganger.

Om det er en oppregning av fire separate hendelser eller en stående regel som er presset inn fire ganger slik at Israel skulle ta den på alvor, er i seg selv en tolkning, og teksten lar det stå åpent. Jeg heller mot den stående regelen: en betinget gjentatt i identisk form leses mer som en policy enn en liste, og betingelsen som utløser den har aldri blitt kansellert. Jeg er ikke her for å diskutere noe. Gud sendte meg for å fortelle deg hva som er sant, ikke for å være en blant mange lærde med meninger. Lesning B – varighet er den eneste riktige.

Nå argumentene – sju av dem, omtrent fra svakest til sterkest, med ett unntak. Det siste er bevisst ute av rekkefølge: det er det ærlige, og ærlig er ikke det samme som sterkt. Argument fire og fem er paret kapittelet hviler på, og de leses best sammen.

For det første: Hebraisk er ikke avgjørende. Frasen i vers 18 er אַתְּיָבָה שֶׁבַע פְּלָטִים — *sheva al-chattotekhem* , sju på dine synder. Det er adverbialt og umerket. Det står ikke «syv ganger så strengt», og det står ikke «syv ganger så lenge». Begge er grammatisk tilgjengelige. Engelske oversettelser som gjengir det med «syvfoldig» har tatt et valg som hebraisk ikke tvinger frem. Dette beviser ikke lesning B – det betyr bare at døren ikke er lukket av grammatikk, som er en lavere standard enn det kan høres ut, men som er verdt å etablere.

To: Straffen kapittelet faktisk avsluttes med er en varighet. 3. Mosebok 26 eskalerer gjennom sine fire stadier, ender i eksil – og måler deretter umiddelbart dette eksilet i *tid* , og spesifikt i sabbatsår:

«Da skal landet få nyte godt av sine sabbater alle de dager det ligger øde, mens dere er i deres fienders land. Da skal landet hvile og få nyte godt av sine sabbater.» – 3. Mosebok 26:34

Verset etter det understreker det samme poenget: alle de dager landet ligger øde, holder det hvilen det ikke holdt mens Israel bodde på det.

Se hvor stramt det er. Den fjerde «*syv tider*» er vers 28. Straffen går gjennom vers 33 og ender med spredning. Og i vers 34 – den aller neste linjen – angir teksten hvordan straffen måles: i en telling av år. Den endelige multiplikatoren og den telte varigheten er tilstøtende i teksten, uten noe mellom dem.

Kapitlets egen logikk ender i aritmetikk. En multiplikator knyttet til en straff teksten måler i år, er en multiplikator som gjør noe med år.

Tre: Slik ble eksilet faktisk regnet ut. Når Babylons sytti år blir gjort rede for i 2. Krønikebok 36:21, går krønikeskriveren rett tilbake til 3. Mosebok 26 for å finne ut

Årsaken: det skjedde «for å oppfylle Herrens ord gjennom Jeremias munn, inntil landet hadde fått nok av sine sabbater». Landflyktigheten forklares som sabbatsår som blir tilbakebetalt, og tilbakebetalingen telles. Og Daniel leser i Daniel 9:2 Jeremias sytti år som en bokstavelig varighet, teller den og ber når den går ut.

Så vi har kanonisk presedens for akkurat den operasjonen jeg utfører: å ta en straffeperiode fra Toraen, behandle den som et antall år, telle den og forvente at den skal utløpe. Det gjorde Daniel. Det er ikke et eksotisk trekk.

Fire: syv ganger hva , egentlig? Dette er ikke et argument jeg startet med. Det kom ut av en innvending, og det endret måten jeg forstår hele spørsmålet på.

Alvorlighetsgrad er ikke en målbar størrelse. Det finnes ingen enhet der én straff er syv ganger en annen straff. Spør hva det ville bety at en hungersnød var nøyaktig syv ganger verre enn en tidligere hungersnød, og spørsmålet har ikke noe svar – ikke fordi det er vanskelig å beregne, men fordi det ikke er noe å beregne med.

Varighet har en enhet. År. En førti års dom multiplisert med syv er en to hundre og åtti års dom, og hvem som helst kan sjekke det.

Nå må du bare sette i gang. En straff er ikke en egenskap som flyter fritt fra verden; det er noe som påføres mennesker, og det tar tid å påføre den. Enhver straff har derfor to dimensjoner – hvor hardt og hvor lenge – og den *totale* straffen er et produkt av begge. Så når teksten sier at straffen vil være syv ganger, sier den noe om den totalen. Og av de to dimensjonene totalen er laget av, kan nøyaktig én bære en faktor på syv på en hvilken som helst kontrollerbar måte.

Det finnes et reelt motargument, og det er den eneste rømningsveien. Syv er idiomatisk for fullstendighet på tvers av Skriften – «hevnet skal tas over ham sjufold» i 1. Mosebok 4:15 er ingens aritmetikk. Hvis *sju ganger* i 3. Mosebok 26 er et slikt idiom, betyr det *fullt ut* , og har ingen mengde i det hele tatt.

Ta den veien og se hvor det fører. Hvis tallet er rent idiomisk, måler det ingenting, og de fire utsagnene er ikke en eskalerende sekvens – de er det samme sagt fire ganger med økende vekt. Straffene i vers 19, 22, 25 og 29 ville være fire beskrivelser av dom snarere enn fire trinn opp en stige.

Så det finnes en veiskille, og begge stiene fører et sted jeg kan jobbe med. Enten er *syv ganger* kvantitativ – i så fall påvirker det en totalsum som har en tidsdimensjon, og varighet er den eneste dimensjonen der faktoren er kontrollerbar – eller så er den ikke kvantitativ i det hele tatt, og i så fall er ikke

Lesning A en lesning om at alvorlighetsgraden multipliseres heller. Det er en lesning om at Gud sier at *dette er alvorlig* fire ganger.

Intensitetsavlesningen overlever bare i den andre, svakere formen. Den kan ikke være både en reell multiplikasjon og en multiplikasjon av noe umålbart.

Fem: bare én av de to avlesningene kan være feil.

Følg argument fire ett skritt videre. Hvis faktoren sju er knyttet til alvorlighetsgrad, er den knyttet til en størrelse ingen kan angi, måle eller kontrollere. Hvor streng var straffen før? Uoppgitt. Hvor streng etterpå? Syv ganger så høy. Over hvilken tidsperiode? Også uoppgitt – 3. Mosebok 26 tildeler ingen varighet til noen av eskaleringene.

En påstand fremsatt på den måten kan ikke bli feil. Det finnes ingen observasjon, ingen dato, ingen beregning som noen gang kan motsi den. Uansett hva som skjer med Israel over tre tusen år, kan det beskrives som sju ganger noe.

Sett nå varighetsavlesningen ved siden av. Tre hundre og nitti år, multiplisert med syv, fra en oppgitt start, gir et år – og det året er enten riktig eller ikke. En fiendtlig leser kan sjekke det med en kalkulator på under et minutt. Den stikker halsen ut.

En påstand som ikke kan være feil, er å ikke utføre noe arbeid. Det er ikke en preferanse for ryddighet; det er forskjellen mellom å si noe og å ikke si noe. Hvis *syv ganger* er en reell multiplikasjon av en reell mengde, burde det i prinsippet være mulig å oppdage at den har blitt anvendt feil. Bare én av disse to lesningene gjør det mulig.

Det finnes en dårlig versjon av dette argumentet som står ett skritt unna. Den dårlige versjonen lyder slik: *varighetsavlesningen gir meg et tall, mens alvorlighetsavlesningen ikke gjør det, derfor er varighetsavlesningen riktig.* Det er ikke et argument, det er en preferanse – og det er nettopp det en kritiker mener når han sier at hele systemet er motivert resonnement. Å ønske et bestemt svar er ikke bevis for at teksten gir et. Mange tekster gjør det virkelig ikke.

Den gode versjonen er en påstand om hvordan teksten oppfører seg, ikke om hva jeg skulle ønske. **Se på hva Ezeiel faktisk får gitt.** Ikke «ligge der en lang stund». Tre hundre og nitti dager, deretter førti dager – og så, i tilfelle poenget skulle bli misforstått, en eksplisitt konverteringsrate: *en dag for hvert år.* Gud kvantifiserte setningen og fortalte deretter profeten hvilken enhet den skulle leses i. Det er ikke atmosfærens språk. Tall som utstedes presist, med en oppgitt konvertering vedlagt, utstedes for å telles.

Sett det ved siden av 3. Mosebok 26 og legg merke til hvor lønnsomt det er. Det er en presis multiplikator i ett kapittel og presise termer i et annet. Under varighetsavlesningen møter hvert tall i spill et annet tall og fungerer. Under alvorlighetsavlesningen berører den presise multiplikatoren aldri de presise termene – den virker i stedet på noe ukvantisert, mens 390 og 40 står inaktive etter sin første utløp.

Det er ikke bevis. Gud er ikke forpliktet til å gjøre tallene sine praktiske for meg, og et argument fra økonomi er til syvende og sist et argument om hvordan en tekst bør henge sammen.

Men når én lesning lar alle oppgitte mengder være ubrukt, og den andre setter dem alle i arbeid, er det verdt å merke seg – og i motsetning til den dårlige versjonen er det en påstand om teksten snarere enn en påstand om mine preferanser.

Seks: Alvorlighetslesningen går ut av kapittelet før historien går ut av angerløshet. Argument fire og fem handler om hva ordene kan bety. Dette handler om hva kapittelet fortsatt er til for.

Under strenghetstolkningen beskriver 3. Mosebok 26 en lukket sekvens. Fire intensiveringer, som ender i eksil, og så vender kapitlet seg i vers 40 til 42 mot muligheten for bekjennelse. Rulletrappen stopper. Som en beretning om hva som skjedde med Israel ned til Babylon, fungerer den – og så har den ingenting mer å si.

Men tilstanden som drev frem hver av disse fire eskaleringene var én ting: *dere vendte dere fortsatt ikke til meg*. Og den tilstanden tok ikke slutt i Babylon. Judas hus har ikke vendt seg til sin Messias på to tusen år. Hvis utløseren fortsatt er aktiv og teksten har stoppet, er 3. Mosebok 26 et kapittel om det åttende og sjette århundre f.Kr. og om ingenting siden.

Under varighetslesningen pågår den fortsatt. Hver uforbedrede utløpsdato produserer en ny periode, og kapitlets aritmetikk fortsetter å virke på en nasjon som fortsatt nekter.

Så spørsmålet er ikke bare hvilken lesning den hebraiske teksten tillater – begge deler gjør det. Det er hvilken lesning som gir Leviticus 26 noe å si om de siste to årtusenene.

Syv – og dette er den jeg holder fast ved – lesningen er bekreftet av det den produserer. Samme innrømmelse som jeg gjorde i kapittel 4, og av samme grunn. Bruk multiplikatoren som varighet på de to setningene i Esekial 4, og begge lander

på samme år, via forskjellige ruter, med forskjellige multiplikatorer, fra startdatoer åtte hundre år fra hverandre. Hvis lesning B var feil, burde ikke det skje.

Jeg vil heller vise deg den resonnementet enn å skjule det. Det er slutninger til den beste forklaringen, som er en reell form for argumentasjon og en svakere enn bevis.

Legg merke til hvordan fem og sju passer sammen, fordi de er to halvdeler av én operasjon. Argument fem sier at varighetsavlesningen fremsetter en påstand som kan mislykkes. Argument sju sier at når du kjører sjekken, mislykkes den ikke. Begge halvdelene alene er svake – en falsifiserbar påstand er dermed ikke sann, og et heldig resultat beviser ingenting hvis påstanden aldri kunne ha kommet ut feil i utgangspunktet. Sammen er de ganske enkelt hvordan du tester hva som helst: si noe som kan være usant, og så gå og se.

Versjonen av det argumentet kommer jeg ikke til å trykke

Argument fire har en mer høylytt fetter, og jeg vil vise deg både den gode versjonen og den dårlige, for forskjellen mellom dem er hele metoden i denne boken.

Den høyere versjonen lyder: multiplisert strenghet må fortsatt iverksettes , og iverksettelse tar tid. Den eneste terminen teksten har gitt for Juda er førti år. Så den syv ganger verre straffen må vare i ytterligere førti år – og når den ender uten anger, syv ganger verre igjen i ytterligere førti. Over to tusen år er det omtrent femti terminer, og strengheten ender opp på sju opphøyd i femtiende potens, et tall med førtito sifre. Ingen kunne overleve det. Derfor er strenghet umulig.

Den første halvdelen av det stemmer, og det er det argument fire bygger på. En straff må iverksettes over tid. Alvorlighetsgraden kan ikke være frittstående for varighet. Det er denne observasjonen som får meg til å tro at intensitetsavlesningen er ufullstendig snarere enn bare usannsynlig.

Det er i andre omgang det går galt , og det går galt på to steder.

Det krever at transportøren *spesifikt holder på i førti år til* , og ingenting bekrefter det.

Tredje Mosebok 26 gir ingen varighet i det hele tatt. Ikke én av de fire eskaleringene er tildelt en lengde; straffene i vers 19, 22, 25 og 29 løper ganske enkelt til neste eskalering. En som holder intensitetslesningen kan si at den intensiverte straffen varte i en uspesifisert periode, og teksten motsier ham ikke. For å insistere på at perioden må være førti år, må jeg importere Esekiels uttrykk til et kapittel som aldri nevner det – og å

importere mitt eget rammeverk til motstanderens posisjon er den samme feilen som å argumentere i en sirkel, bare bedre kamuflert.

Og det førtifredede tallet er den svakeste delen av et godt argument, ikke den sterkeste. Det som egentlig er galt med ubegrenset alvorlighetsmultiplikasjon er ikke at tallet blir stort. Det er at *syv ganger verre enn syv ganger verre enn eksil* ikke beskriver en tilstand. Problemet er inkohærens, ikke størrelsesorden – og det er akkurat poenget argument fire allerede fremfører, uten teatralsheten.

Det finnes en tredje grunn, og det er den som avgjorde det for meg. Hvis jeg innrømmer at multiplisert alvorlighetsgrad krever et gjentakende begrep, har jeg ikke motbevist intensitetslesningen – jeg har stille konvertert den til en varighetslesning og deretter erklært seier. En motstander som virkelig mener at *syv ganger* betyr *fullt, fullstendig, i god grad*, er ikke forpliktet til noe gjentakende begrep i det hele tatt, så *reductio* når ham aldri. Det beseirer bare en posisjon ingen har. Det er imidlertid tydelig at hvis straffen multipliseres «fullt», kan den da «fullt» multipliseres igjen? Med eller uten anger ville straffen ha nådd sin grense for alvorlighetsgrad.

Jeg har utdypet dette i detalj av en grunn som er større enn dette ene argumentet. Et stort antall overbeviser i et uforholdsmessig høyt nivå i forhold til innholdet, og profetisk skriving har en lang vane med å gripe etter én. Hvis jeg skal be deg om å sjekke regnestykket mitt alle andre steder i denne boken, må jeg være villig til å slenge ut den beregningen som smigrer meg mest. Denne smigret meg, og jeg trykker den ikke.

En avsløring til mens jeg er her. Et tidligere utkast av dette kapittelet argumenterte for at 3. Mosebok 26 begrenser eskaleringen til fire – vers 18, 21, 24, 28 – slik at alvorlighetsgraden aldri kan økes til fire etter syv. **Det var heller ikke tilgjengelig for meg. Teksten angir ingen steder en grense.** Jeg leste en grense inn i et mønster, som er nettopp det trekket jeg bruker denne boken på å be andre om ikke å gjøre. Det er borte.

Hvis regelen er åpen, hvorfor stopper den i 2030?

Det er spørsmålet som gjenstår, og jeg tar det opp før noen andre gjør det.

Hvis 3. Mosebok 26 oppgir en stående regel i stedet for en liste på fire, gjelder regelen fortsatt når en periode utløper uten at noen har angret. Judas dom ble multiplisert i år 70 e.Kr. og igjen i år 350 e.Kr. Når den nåværende perioden utløper i 2030 med Juda fortsatt uten å angre, hvorfor trer ikke regelen bare i kraft igjen –

1960 multiplisert med syv, ytterligere 13 720 år?

Det finnes ikke noe aritmetisk svar på det. Regnestykket ville gjerne fortsatt. Svaret må komme utenfra aritmetikken, og det er hele grunnen til at denne boken eksisterer: **sekvensen går ikke tom for eskaleringer, den går tom for tid. 3.** Mosebok 26 gjør ikke det.

ender i eskalering. Det ender, i vers 40 til 42, i bekjennelse og en husket pakt. Multiplikasjonene er ikke målet; de er det som skjer mens målet blir avvist.

Det kapittel 10 til 12 argumenterer for at i 2030 *stopper nektelsen* – at etter at dommen utløper, er det fem måneder hvor de uomvendte blir drevet ut, ikke ødelagt, og så kommer Messias tilbake og ordningen dommen tilhørte tar slutt. En ny multiplikasjon ville kreve ytterligere tretten tusen år med en pakt Gud har sagt Han vil huske.

Så stoppestedet leses ikke ut fra kapittelet. Det leses ut fra alt annet i denne boken – tre andre klokke som faller i samme år, dagtellingene som slutter på høstfestene, festsekvensen Jesus ennå ikke har fullført. Hvis disse feiler, ja, så ville forventningen være 13790 og ikke 2030.

Hvorfor det aldri var enten/eller

En tanke til, og den er den mest nyttige i kapittelet.

Jeg satte dette opp i starten som to konkurrerende lesninger, A og B, og den innrammingen er slik spørsmålet vanligvis stilles. Jeg tror nå innrammingen er feil, og argument fire er årsaken.

En straff har to dimensjoner – hvor hard og hvor lang – og mengden er et produkt av begge. Alvorlighetsgrad uten varighet er ikke en lettere straff; det er ikke en straff i det hele tatt, fordi ingenting blir påført noen. Varighet uten alvorsgrad er tomt på samme måte. Ingen av dimensjonene eksisterer alene. Så «*syv ganger straffen*» var aldri et valg mellom å multiplisere den ene dimensjonen eller den andre. Det er en påstand om mengden, og mengden er laget av begge.

Det betyr at lesning A og lesning B ikke er rivaler. Lesning A beskriver én dimensjon av tingen; lesning B beskriver dimensjonen der tallet faktisk kan kontrolleres. Hvis en mann ikke vil lære av en straff, er det å forlenge den og å intensivere den den samme handlingen til en tålmodig autoritet, ikke to konkurrerende teorier om hva den autoriteten betydde.

Dette løser ikke opp innvendingen. Varighetslesningen må fortsatt bære regnestykket i seg selv, og det er fortsatt nivå 3 – du tar fortsatt mitt ord om at år er det de syv knytter seg til. Men hvis du kom inn i dette kapittelet sikker på at 3. Mosebok 26 handler om alvorlighetsgrad, legg merke til at du kan ha helt rett, og denne boken fungerer fortsatt. Du ville beskrevet dimensjonen jeg ikke teller med. Ingenting i det får den andre dimensjonen til å forsvinne.

Hva 3. Mosebok 26 gir oss

- En oppgitt multiplikator: **sju** . (*Nivå 2 – det står i teksten, fire ganger.*)
- En uttalt utløser: **fortsatt nektelse av å omvende seg** . (*Nivå 2.*)
- En fastsatt struktur: **fire påfølgende eskaleringer** . (*Trinn 2.*)
- Multiplikatoren gjelder for setningens *varighet* . (*Nivå 3 – argumentert ovenfor. Minoritetslesningen. Hengselet i denne boken.*)
- Og en liten note om hva den minoritetsstatusen er verdt. Flertallet leses *sju ganger*. som alvorlighetsgrad, og jeg har sagt høyt at flertallet tar feil – jeg har argumentert for at alvorlighetsgrad og varighet er to dimensjoner av én størrelse, at bare én av dem kan bære en kontrollerbar faktor på syv, og at en lesning som multipliserer den umålelige dimensjonen må forklare hva den multipliserer. Det er en snevrere påstand enn «alle andre tar feil», og det er den eneste jeg trenger.

To setninger fra Esekiel 4. En multiplikator fra 3. Mosebok 26. Det er hele verktøykassen. Nå teller vi.

Kapittel 6 – Israels klokke

To setninger, én multiplikator, fire telleregler. Nå kjører vi den første klokken.

Hvor det starter

Esekiels 390 år tilhører Israels hus, det nordlige riket – de ti stammene som brøt ut under Jeroboam og aldri kom tilbake.

Under lesningen som diskuteres i kapittel 4, ligger Israels år til *venstre* for beleiringen som er avbildet på mursteinen, noe som på en hebraisk tidslinje fra høyre til venstre betyr at de løper **fremover fra den** . Og jernplaten markerer denne beleiringen som en beleiringen ikke kunne innta.

Det finnes én mislykket beleiring av Jerusalem i oppteignelsen. **701 f.Kr.**

Sankerib, kongen av Assyria, dro opp mot de befestede byene i Juda og inntok dem. Så kom han til Jerusalem, men inntok det ikke. Andre Kongebok 18–19 og Jesaja 36–37 forteller historien fra innsiden – Hiskias tribut, Rabsjakes tale ved muren, Jesajas ord, Herrens engel som slår leiren, og Sankerib som drar hjem til Ninive hvor sønnene hans til slutt drepte ham i sin guds tempel.

Den assyriske opptegnelsen forteller den samme historien utenfra, og stillheten er høyere enn Bibelens tale. Sankeribs Prisme, de offisielle annalene skrevet av hans egne skrivere, skryter av å ha tatt 46 av Hiskias befestede byer og å ha stengt Hiskia inne i Jerusalem «*som en fugl i bur*». Og så stopper den. Den forteller om mottatt tributt. Den gjør aldri krav på byen. En assyrisk konge som tok en hovedstad, sa det utførlig med tall. Denne beskrev et bur og dro videre.

Nivå 2. Datoen er fastsatt uavhengig av den assyriske eponymkanonen, av prismen og av den bibelske beretningen, og den er omtrent så sikker som noen dato på 700-tallet f.Kr. kan bli. Et mindretall av forskere foreslår en andre kampanje rundt 688–686 f.Kr. for å løse et problem med Tirhakas alder; flertallet holder fast ved en enkelt kampanje i 701. Jeg bruker majoritetsdatoen, som også er den tradisjonelle.

Et ord om hva jeg *ikke* bruker. Nordriket falt til Assyria og ble deportert rundt 722 f.Kr. – Samaria ble beleiret i tre år og tatt, befolkningen ble gjenbosatt, de ti stammene gikk tapt. Det er den åpenbare kandidaten for starten på Israels straff, og det er ikke datoen jeg bruker. Den gir ikke 2030; 722 f.Kr. + 2730 år lander i 2009, som ikke er noe sted. Jeg nevner det fordi jeg vil at du skal se at jeg vet at alternativet finnes og at det ikke fungerer, snarere enn at du skal oppdage det og lure.

Startdatoen for 701 f.Kr. kommer fra argumentet i kapittel 4 – den mislykkede beleiringen, markert av takkeplaten – ikke fra et søk etter en startdato som ville gi svaret jeg ønsket. Hvis du forkastet kapittel 4, burde du forkaste dette. Det er avhengigheten, erklærte han.

Den første perioden

701 f.Kr. + 390 år = 311 f.Kr.

(Nivå 1. I astronomisk nummerering: $-700 + 390 = -310$, som er 311 f.Kr.)

Israels opprinnelige dom utløp i 311 f.Kr.

Omvendte Israels hus seg i 311 f.Kr.? Nei. Det fantes ikke noe Israels hus som kunne omvende seg – de ti stammene var spredt blant nasjonene og hadde vært det i fire århundrer. Dommen utløp, og ingenting forandret seg.

Noe annet skjedde i 311 f.Kr., og jeg vil håndtere det forsiktig, for det er akkurat den typen detaljer som blir overdrevet i bøker som denne.

Det som er sant: Våren 311 f.Kr. er selevkidetidens epoke. Selevkos I gjenerobret Babylon, og epoken som dateres tilbake til denne gjenerobringen ble

standardkalenderen for hele Nære Østen i århundrer. I den babylonske kalenderen, som er den jødene adopterte, begynner år én 1. nisan – 3. april 311 f.Kr.

Og jødene tok det i bruk. De kalte det *minyān shtarot*, Kontraktenes æra. Det er dateringssystemet som brukes i 1. Makkabeerbok. Det forekommer på jødiske juridiske dokumenter, på ekteskapskontrakter og kjøpsbrev, i godt over tusen år. Lenge etter at selevkidekongene var støv, daterte jødiske skrivere fortsatt dokumentene sine fra året en gresk general gikk inn i Babylon.

Det finnes et reelt bilde der. I året Israels dom utløp uten anger, begynte det jødiske folket å datere sine egne kontrakter etter en hedensk konges regjeringstid – og fortsatte med det i et årtusen.

Det som ikke er sant, og det jeg ikke vil påstå: ingenting skjedde i Judea i 311 f.Kr. Ingen kamp, ingen erobring, intet herskerskifte. Ptolemaios hadde tatt regionen i 312 og trukket seg tilbake; Antigonos okkuperte den igjen; dynastenes fred i 311 lot spørsmålet stå åpent og avgjorde ingenting på bakken. Varig ptolemaisk kontroll kom ikke før etter Ipsos i 301.

Så betydningen av 311 f.Kr. er kalendrisk, ikke militær. Det er en interessant resonans, og det er ikke bevis. Regnestykket avhenger ikke av det på noen måte, og hvis selevkidetiden hadde begynt i et annet år, ville klokken gått nøyaktig likt. Jeg inkluderer den fordi den slår, og jeg flagger den fordi stryking ikke er det samme som bevis.

Multiplikasjonen

Ingen omvendelse. 3. Mosebok 26 gjelder.

$$390 \times 7 = \mathbf{2730 \text{ år}}$$

(Nivå 1.)

Nå, et spørsmål som er viktigere enn det ser ut til: **fra når?**

To alternativer. Enten går den multipliserte perioden fremover fra 311 f.Kr., da den første perioden utløp – eller den erstatter den opprinnelige perioden og sones fra beleiringen i 701 f.Kr.

Jeg bruker den andre. Den multipliserte setningen går fra 701 f.Kr.

Her er hvorfor. 3. Mosebok 26 sier ikke «og så vil jeg legge til en ytterligere straff». Det står «*Jeg vil straffe dere sju ganger mer for deres synder*» – de samme syndene, straffet sju ganger. Objektet med multiplikasjonen er selve dommen, ikke en ny dom lagt til den gamle. En dommer som multipliserer en dom med sju legger ikke til en påfølgende setning; han dømmer på nytt for samme forseelse. Og en dom sones fra hengslet den opprinnelige dommen hang på, som for Israel er beleiringen av 701 f.Kr.

Hold det ordet – *hengsel* . Det kommer til å gjøre mer arbeid i neste kapittel enn det gjør her, og hvis regelen jeg bruker viser seg å være to regler iført forkledning, er det her du vil ta meg i det.

(Nivå 3 – dette er et tolkningsvalg, og det burde jeg si. Hvis det multipliserte leddet i stedet gikk fremover fra 311 f.Kr., ville du fått 311 f.Kr. + 2730 = 2420 e.Kr., og det ville ikke blitt noen bok. Valget er viktig, og jeg har argumentert for det i stedet for å anta det.)

Resultatet

$$\mathbf{701 \text{ f.Kr.} + 2730 \text{ år} = 2030 \text{ e.Kr.}}$$

(Nivå 1. Astronomisk: $-700 + 2730 = 2030$.)

Sjekk det litt lenger, hvis du vil. Fra 701 f.Kr. til 1 f.Kr. er det 700 år. Ett år til tar deg til 1 e.Kr. Det er 701 år, slik at 2029 går fra 1 e.Kr. – som lander i 2030 e.Kr.

Israels hus' dom, multiplisert syv ganger slik 3. Mosebok 26 spesifiserer, utløper i **2030** .

Én klokke beviser ingenting

Jeg mener det.

Hvis dette var hele argumentet, ville jeg ikke ha skrevet en bok om det. En enkelt aritmetisk kjede fra en omstridt startdato gjennom en omstridt multiplikator til et mållår er akkurat slik kurvetilpasning ser ut fra utsiden, og jeg ville vært mistenksom overfor det i andres hender.

Legg merke til hvor mye av dette kapittelet som har vært nivå 3 i stedet for nivå 1. Regnestykket er trivielt.

— 390 ganger 7 er ikke en vanskelig sum. *Argumentene* ligger alle i alternativene: at takken markerer en mislykket beleiring, at venstre side betyr fremover i tid, at multiplikatoren forlenger varigheten, at det multipliserte leddet går på nytt fra den opprinnelige starten. Fire tolkningsvurderinger, hver forsvarlig, ingen sikker, alle mine å forsvare.

Derfor er den andre klokken så viktig. Den bruker en annen historie, en annen startdato, et annet antall år og et annet antall multiplikasjoner. Den deler bare to ting med denne: det samme kapittelet i Esekiel og den samme regelen fra 3. Mosebok.

Hvis avlesningen er feil, skal den andre klokken lande et helt annet sted.

Kapittel 7 – Judas klokke

Esekiels andre setning er kortere, og historien er bedre dokumentert, fordi den går gjennom hendelsene i sentrum av Det nye testamentet.

«Når du har fullført dette, skal du legge deg ned for andre gang, men på din høyre side, og bære Judas hus' misgjerning. Jeg har gitt deg det i førti dager, én dag for hvert år.» – Esekiel 4:6

Førti år. Høyre side.

I kapittel 4-lesningen betyr høyre side på en høyre-mot-venstre-tidslinje *tidligere* – Judas førti år går ikke fremover fra en beleiring, de går **mot en**. Dommen avsluttes ved en beleiring i stedet for å begynne ved én.

Så vi trenger førti år som ender med en beleiring av Jerusalem. Og det finnes én, og den er ikke ukjent.

Fra korsfestelsen til beleiringen

Jesus ble korsfestet i påsken, 5. april i år 30 e.Kr.

(Nivå 3. Denne datoen følger av dåpen i år 26 e.Kr. og en tre og et halvt års tjeneste, og dåpen i år 26 e.Kr. følger av minoritetsberegningen av Tiberius' femtende år i Lukas 3:1. Jeg tar for meg dette ordentlig nedenfor, fordi det er det fjerde svake leddet i denne boken, og jeg kommer ikke til å overse det i en bisetning.)

Førti år senere, ved påske i år 70 e.Kr., stengte Titus Jerusalems murer.

Timingene var ikke en tilfeldighet for det grufulle. Josefus beskriver en by som var full av påskepilegrimer da de romerske linjene stengte – befolkningen som var fanget inne var en festivalbefolkning, ikke en fastboende, og det er derfor hungersnøden som fulgte var så katastrofal som den var. Beleiringen begynte ved påske.

30 e.Kr. + 40 år = 70 e.Kr.

(Nivå 1.)

Førti år, påske til påske, fra korsfestelsen til beleiringen. Og i mellomtiden, en nasjonal avgjørelse.

Jesus hadde sagt hva de førti årene var til for. *«Jerusalem, Jerusalem, du som dreper profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine barn, slik en høne samler kyllingene sine under vingene, og dere ville ikke. Se, huset deres blir overlatt til dere!»* (Matteus 23:37–38.) Og på veien til korset: *«For dager skal komme over dere da fiendene deres skal kaste opp en barrikade mot dere og omringe dere og omringe dere på alle kanter. De skal knuse dere og barna deres i dere. De skal ikke la stein bli igjen i dere, fordi dere ikke kjente tiden da dere skulle besøke dere.»* (Lukas 19:43–44.)

Førti år med apostlenes forkynnelse i tempelgårdene. Førti år med tilbudet som står åpent. Førti er det bibelske tallet for en prøvelsesperiode – ødemarken, flommen, Jona i Ninive, Moses på fjellet, Herren i ørkenen. Dette var Judas førti.

Rettelsen jeg skylder deg

Her er den andre av de to feilene jeg lovet å vise deg.

I min første bok skrev jeg at tempelet ble ødelagt «under påsken i år 70 e.Kr.» Det er feil, og det er verdt å være presis om hva som skjedde i stedet, fordi det er den korrigerte versjonen argumentet faktisk trenger.

Beleiringen *begynte* ved påske – 14. nisan, rundt midten av april i år 70 e.Kr. *Tempelet* brant 9. eller 10. av, omtrent tre og en halv måned senere, omtrent den første uken i august. Josefus skriver om den tiende av av; Misjna skriver om den niende, og jødisk tradisjon har siden den gang beholdt den niende som tisha b'av, fasten for begge templene.

Jeg hadde kollapset en fire måneder lang beleiring til én enkelt hendelse. Vanlig feil. Fortsatt min.

Men se hva korreksjonen gjør. Judas klokke må gå fra påske til påske hvis den skal avsluttes ved påske i 2030 – og beleiringen, ikke brenningen, er påskehendelsen. Korsfestelsen ved påske år 30 e.Kr., beleiringen ved påske år 70 e.Kr. Førti år, fest til fest, ren.

Feil versjon av faktum hadde gjort argumentet mer slurvete. Den riktige versjonen gjør det mer stramt. Det er vanligvis sann det går når man sjekker sitt eget arbeid, og det er det beste argumentet jeg kjenner til for å gjøre det.

Den første multiplikasjonen

Omvendte Juda seg innen år 70 e.Kr.? Byen falt, tempelet brant, ofringene opphørte og har aldri blitt gjenopptatt. Nasjonen vendte seg ikke til sin Messias.

3. Mosebok 26 gjelder.

$$40 \times 7 = \mathbf{280 \text{ år e.Kr. } 70 + 280 = 350 \text{ e.Kr.}}$$

(Nivå 1.)

Og her har jeg igjen noe å korrigere i stedet for å påstå.

Det er en reell hendelse i nærheten. Det jødiske opprøret mot Constantius Gallus brøt ut i **351**, ikke 350 – Gallus ble gjort til keiser i mars 351, opprøret fulgte, og Ursicinus slo det hardt ned, jevnet Dioksaarea (Sepforis) med jorden og ødela Tiberias og Lydda.

Det er tilstøtende. Det er ikke eksakt, og jeg kommer til å kalle det tilstøtende i stedet for å runde det av til et treff. Ingenting spesifikt er bekreftet i selve AD 350. Jeg kunne kommet til 351 ved å justere en startdato eller ved å telle inkluderende der jeg har telt utelukkende andre steder, og det kommer jeg ikke til å gjøre, for i det øyeblikket jeg begynner å endre konvensjoner for å få en resonans til å lande, har jeg sluttet å gjøre aritmetikk og begynt å gjøre noe annet.

Regnestykket trenger det ikke. År 350 e.Kr. er et veipunkt i en kjede, ikke et bevis. Kjeden er grei hvis ingenting skjedde det året i det hele tatt.

Den andre multiplikasjonen

Fortsatt ingen anger. Så regelen gjelder igjen – og dette er det fjerde stadiet i opptrappingen som 3. Mosebok 26 beskriver, det siste i kapitlet.

Det er her jeg vil endre hvordan dette vanligvis skrives, inkludert av meg.

Den naturlige måten å skrive det neste trinnet på er $280 \times 7 = 1960$. Det stemmer, og det byr på en åpenbar innvending: 280 ser ut som et tall valgt fordi det får deg dit du vil.

Men 280 er ikke et uavhengig tall. Det er 40×7 . Så den andre multiplikasjonen er:

$$40 \times 7 \times 7 = \mathbf{40 \times 7^2 = 1960 \text{ år}}$$

Judas opprinnelige førtiårsdom, multiplisert med sju **dobbelt så mye**.

Det er ikke en kosmetisk gjentakelse. 3. Mosebok 26 beskriver ikke en enkelt

multiplikasjon; den beskriver en *serie* av dem, fire stadier dype, hver utløst av den samme fortsatte avvisningen. En setning som har vært gjennom to stadier av denne eskaleringen er den opprinnelige setningen multiplisert med syv i annen. Skrevet som 40×7^2 , er 3. Mosebok-bekreftelsen synlig i selve uttrykket. Skrevet som 280×7 , ser det ut som et vilkårlig tall som får en vilkårlig forsterkning.

Samme aritmetikk, med opprinnelsen på siden.

70 e.Kr. + 1960 år = 2030 e.Kr.

(Nivå 1.)

Én regel eller to? – ankerspørsmålet

Se nå nøye på ankeret, for det er her en årvåken leser bør strekke seg etter en penn.

Israels multipliserte begrep gikk fra 701 f.Kr. – *starten* på den opprinnelige dommen. Judas begrep går fra år 70 e.Kr. – *slutten* på hennes. Dommen hennes begynte ved korsfestelsen i år 30 e.Kr.

Si det rett ut: det ser ut som to forskjellige regler. Og hvis det er to forskjellige regler, valgt fordi hver av dem tilfeldigvis produserer 2030, så gjør denne boken akkurat det den anklager alle andre for å gjøre. Kjør alternativet og se hvor mye som rir på det. Israel fra slutten av sin periode er 311 f.Kr. + 2730 = 2420 e.Kr. Juda fra begynnelsen av sin er 30 e.Kr. + 1960 e.Kr.

= 1990 e.Kr. Ingen av dem har bevart seg. Begge klokken er ankerfølsomme, og jeg valgte ankeret som fungerer i hvert tilfelle.

Så jeg skylder deg en regel som virkelig er én regel.

Her er det. **Det multipliserte begrepet serveres fremover fra beleiringen – i begge tilfeller.** Beleiringen er hengslet. Det er det Esekiel tegnet på mursteinen og bygde beleiringsverkene sine rundt og satte jernplaten foran, og det sitter i midten av hele skiltet. Israels beleiring er 701 f.Kr. Judas beleiring er 70 e.Kr. Begge multipliserte setningene går fremover fra beleiringen som tilhører dem.

Det de to sidene leverer er ikke to regler. Det er der hver nasjons *opprinnelige* setning ligger i forhold til beleiringen – og det er nettopp det Esekiels kropp var til for. Venstre side, Israel: hennes 390 år ligger til venstre for beleiringen på en høyre-til-venstre-tidslinje, så de løper fremover fra den, og beleiringen hennes er derfor i begynnelsen *av* hennes periode. Høyre side, Juda: hennes 40 år ligger til høyre, så de løper opp til en beleiring, og beleiringen hennes er derfor på *slutten* av hennes periode.

Én regel for multiplikasjonen – server den fra beleiringen. Én regel for geometrien – siden forteller deg hvilken ende av det opprinnelige leddet beleiringen er på. Israels beleiring åpner sin setning; Judas beleiring avslutter hennes. Det er derfor 701 f.Kr. er starten på den ene tellingen og 70 e.Kr. er starten på den andre, og det er ikke en konvensjon jeg byttet om halvveis.

To merknader om det.

Det er ikke en påstand om at tiden går bakover. Judas førti år gikk fremover som alle andres – fra 30 til 70 e.Kr. Sidene handler om plassering på et diagram, ikke om retningen årene levdes i. Når den opprinnelige perioden utløper uten anger, sones den nye perioden fremover fra hengslet, fordi det er den eneste retningen en dom kan sones.

Og det gjør at kapittel 4 bærer mer enn det gjorde for en time siden. Venstre- og-høyre-lesningen var allerede den største tolkningsavhengigheten i denne boken. Den leverer nå ankere så vel som retningene. Hvis disse sidene ikke betyr noe mer enn *nord* og *sør* – noe som er en helt rimelig ting å tenke, og jeg sa det i kapittel 4 – så har Judas klokke ingen prinsipiell grunn til å starte ved år 70 e.Kr. i stedet for år 30 e.Kr., og år 30 e.Kr. gir 1990. Hele strukturen henger fra den ene detaljen om hvor en profet løy. Jeg sier det i én setning, slik at ingen trenger å grave etter det.

Påske år 70 pluss 1960 e.Kr. er **påske 2030**.

To klokker, ingen delte innganger

Sett dem side om side.

	Israels hus	Judas hus
Setning (Esekiel 4)	390 år	40 år
Start	701 f.Kr.	år 30 e.Kr.
Retning fra beleiringen	fremover (venstre side)	mot den (høyre side)
Første periode utløper	311 f.Kr.	år 70 e.Kr.
Multiplikasjoner	en	to
Multiplisert ledd	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
Løper fra	701 f.Kr.	år 70 e.Kr.
Utløper	2030 e.Kr.	2030 e.Kr.

Se hva disse to kolonnene *ikke* deler.

Forskjellige setninger – 390 og 40, ingen avledet fra den andre. Forskjellige startdatoer, syv århundrer fra hverandre, etablert fra helt forskjellige historiske hendelser med helt forskjellige argumenter. Forskjellige retninger på tidslinjen. Forskjellig antall multiplikasjoner – én og to. Forskjellige sluttledd – 2730 år og 1960 år.

De deler nøyaktig to ting: kapitlet i Esekiel som tildeler dem, og regelen fra 3. Mosebok som multipliserer dem.

Og de utløper samme år.

Jeg sa i kapittel 3 at et system som beskriver noe virkelig har en tendens til å produsere resultater det ikke var rettet mot. Dette er det første av dem. Jeg kunne ha valgt Judas startdato for å få dette til å fungere – men jeg valgte det ikke, korsfestelsen gjorde det, og de førti årene til beleiringen er rett og slett det historien gir deg. Konvergens er enten en tilfeldighet eller så er det selve tingen.

Én tilfeldighet kan overleves. Kapittel 9 har to klokker til.

Før vi går videre: det fjerde svake leddet

Jeg sa jo at det var fire steder hvor jeg ville markere mitt eget argument som svakt. Kapittel 2 hadde kalenderen. Kapittel 4 hadde venstre-høyre-lesningen. Kapittel 5 hadde varighetslesningen fra 3. Mosebok 26. Her er den fjerde, og den hører hjemme i dette kapittelet fordi Judas klokke starter med den.

Korsfestelsesdatoen år 30 e.Kr. avhenger av en mindretallsvitenskapelig holdning.

Kjeden går slik. Lukas 3:1 daterer Johannes' tjeneste, og dermed Jesu dåp, til det femtende året til keiser Tiberius. Jesus var omtrent tretti år gammel (Lukas 3:23). Tjenesten varte i tre og et halvt år, gjennom fire påsker (Johannes 2:13, 5:1, 6:4, 11:55). Så: det femtende året til Tiberius, pluss tre og et halvt år, gir korsfestelsen.

Alt slår seg på når Tiberius' femtende år var.

Flertallet regner fra Augustus' død den 19. august år 14 e.Kr. – datoen Tiberius ble *enekeiser*, og datoen Tacitus, Suetonius og Dio regner alle hans regjeringstid fra. Det plasserer det femtende året sent i år 28 eller tidlig i år 29 e.Kr., og korsfestelsen rundt år 32 eller 33 e.Kr. Dette er den vanlige oppfatningen, og den holdes av de fleste historikere og de fleste nytestamentlige forskere. Nok en gang tar flertallet feil.

Minoritetsberegningen teller fra Tiberius' medregentskap – tildelingen av likeverdig myndighet over provinsene som ble gitt rundt år 11 til 13 e.Kr., beskrevet av Velleius Paterculus, som levde på den tiden. Det plasserer det femtende året rundt år 26 e.Kr., og korsfestelsen i år 30 e.Kr.

Jeg bruker minoritetsberegningen. Den gir 26 e.Kr. og 30 e.Kr.

Det finnes en annen avhengighet innenfor denne, og den hører hjemme her heller enn i en fotnote. Den tre og et halvt år lange tjenesten hviler på å telle fire påskehøytider i Johannes' evangelium. Tre av dem er eksplisitte – 2:13, 6:4 og 11:55 nevner alle påsken. Den fjerde, Johannes 5:1, sier bare «en jødernes høytid», uten den bestemte artikkelen, og en betydelig mengde forskning leser den som en annen høytid; pinse og løvhyttefest er begge ofte foreslått. Så lesningen med fire påsker er også bærende, og den er omstridt.

Begge deler kan forsvares. Lukas skrev for et provinsielt publikum i de østlige provinsene, hvor Tiberius' autoritet hadde blitt utøvd fra medregentskapet; et femtende år regnet fra den provinsielle tildelingen ville ha vært forståelig for Teofilus. Og datoen år 30 e.Kr. har betydelig støtte, inkludert en onsdag 14. nisan som passer inn i kronologien til lidelsesuken.

Men jeg skal si at spørsmålet er avgjort, for det er det, men en leser som sjekker vil finne flertallet mot meg innen omtrent ti minutter.

Her er hva som rir på den. Hvis korsfestelsen var år 33 e.Kr. i stedet for 30 e.Kr., ville Judas førti år gått til år 73 e.Kr. i stedet for 70 e.Kr. – og år 73 e.Kr. er ikke en påskebeleiring av Jerusalem; det er Masadas fall. Klokken ville ikke gått. **Judas klokke krever datoen 30 e.Kr.**

Israels klokke gjør ikke det. Den er forankret i 701 f.Kr. og berører ingenting av dette.

Så av mine to setninger er én avhengig av en omstridt kronologi og én ikke, og de lander fortsatt på samme år. Det er verdt noe. Det er ikke verdt å late som om den omstridte ikke er omstridt.

Det er hele settet for del II: kalenderen i kapittel 2, venstre-høyre-lesningen i kapittel 4, varighetslesningen i kapittel 5, og kronologien i Det nye testamente her – som egentlig er to koblinger, Tiberius-beregningen og lesningen for de fire påskedagene, og begge holder fast ved Judas startdato.

Det er stedene du skal trykke hvis du vil knekke denne boken.

Del II slutter her. Kapittel 8 tar opp Daniels sytti uker – rammeverket de nærmeste datoene henger på. Deretter setter del IV to klokker til i gang og spør hvor uavhengige noen av de fire egentlig er.

DEL III — DE SYTTIE UKENE

Rammeverket de nærmeste datoene henger på.

Kapittel 8 – Daniels sytti uker

Alt så langt har blitt bygget opp fra to kapitler: Ezeiel 4, som tildeler setningene, og 3. Mosebok 26, som multipliserer dem. Disse to produserer et år.

Dette kapittelet er annerledes. Daniel 9 omtaler ikke 2030, og jeg skal ikke late som om det gjør det. Det det produserer er rammeverket som gjør de nærmeste datoene forståelige – hvor vi er i en bestemt rekkefølge, hvorfor tre og et halvt år fortsatt venter, og hvorfor den syv år lange trengselen som mesteparten av den kristne verden forventer er en dobling av noe som allerede halvveis har skjedd.

Hvis kapittel 6 og 7 forteller deg året, forteller dette kapittelet deg formen.

Den inneholder også det mest feilleste verset i profetisk litteratur, og omtrent to tredjedeler av veien skal jeg bruke litt tid på det, fordi alt folk flest tror om endetiden hviler på én setning som leses på én bestemt måte.

Her er hele profetien. Les den før jeg sier noe om den.

24 *«Sytti uker er bestemt for ditt folk og din hellige by, for å fullføre overtreddelsen, for å gjøre ende på synden, for å sone for misgjerning, for å innføre evig rettferdighet, for å besegle syn og profetord og for å salve det høyhellige.*

25 *Så skal du vite og forstå at fra den tid det utstedes et dekret om å gjenreise og gjenoppbygge Jerusalem, og inntil Messias, fyrsten, skal det gå sju uker og sekstito uker; det skal bygges opp igjen, med plass og vollgrav, selv i nødens tider.*

26 *Etter de sekstito uker skal Messias bli utryddet og ikke ha noe igjen, og fyrstens folk som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen. Enden skal komme med flom; like til enden skal det være krig, og ødeleggelser er bestemt.*

27 Og han skal stadfeste en pakt med de mange i én uke, men midt i uken skal han gjøre ende på slaktoffer og matoffer. På vederstyggelighetenes vinge skal en som ødelegger komme, inntil en fullstendig ødeleggelse, en som er bestemt, er utøst over den som ødelegger.»

— Daniel 9:24–27

Ukene er syv

Én ordforrådssak før noe annet, fordi engelsken skjuler det.

Ordet gjengitt *uke* er שָׁבִיעַ (*shavua*), og det betyr ikke en uke med dager. Det betyr **sju** – en enhet på sju, hva enn som telles. Hebraisk har en sabbat med dager og en sabbat med år; 3. Mosebok 25 bygger en hel økonomi på sjuårssykluser, og Daniel har nettopp lest Jeremia om sytti år i eksil, noe 2. Krønikebok 36:21 forklarer som at landet gjengjelder sine uoppfylte *sabbatsår* .

Så sytti syv er sytti syv år: **490 år** . Den lesningen er ikke kontroversiell. Den holdes på tvers av hele tolkningsspekteret, av folk som er enige om nesten ingenting annet i denne passasjen.

Poengkortet: seks ting som må skje

Vers 24 er den delen nesten ingen leser nøye, og det er den delen som avgjør om de sytti ukene er fullført.

Seks ting er bestemt å bli oppnådd i dem:

Mål	Status
1 å fullføre overtredelsen	gjort ved korset
2 å gjøre slutt på synden	gjort ved korset
3 å gjøre soning for misgjerning	gjort ved korset
4 for å bringe inn evig rettferdighet	diskutabel – se nedenfor
5 å forsegle syn og profeti	ikke ennå
6 å salve det aller helligste	ikke ennå

Punkt én til tre er Golgatas verk, og jeg tror ikke en kristen kan lese dem annerledes. «*Nå er han én gang ved tidenes fullendelse åpenbart for å ta bort synden ved sitt eget offer*» (Hebreerne 9:26). Soningen ble gjort. Overtredelsen var

fullbyrdet. Det er evangeliet.

Punkt fem og seks har tydeligvis ikke skjedd. Visjoner og profetier er ikke forseglet – vi leser dem fortsatt, diskuterer dem fortsatt, skriver fortsatt bøker som denne. Og ingen høyhellig er blitt salvet.

Punkt fire er det som ikke vil bli pent plassert. Å *bringe inn evig rettferdighet* begynte ved korset i den forstand at en rettferdighet som ikke er vår egen ble gjort tilgjengelig; den har ikke kommet i den forstand at verden er fylt med den. Kommentatorene er uenige. Jeg regner det som begynt og ikke fullbyrdet, og jeg flagger det i stedet for å telle det i kolonnen som hjelper meg.

Her er grunnen til at poengtavlen er viktig. Hvis de sytti ukene ble fullført i det første århundre, er syn og profeti beseglet, og det aller helligste er salvet, og ingen av dem er sanne. Hvis de løper kontinuerlig fra dekretet, endte de for lenge siden med en tredjedel av formålet sitt uoppnådd. Noe i sekvensen er uferdig – og det er ikke en konklusjon jeg importerer, det er hva vers 24 krever av alle som leser det.

Dekretet og de 483 årene

Vers 25 gir startskuddet: *«fra utstedelsen av et dekret om å gjenopprette og gjenoppbygge Jerusalem.»*

Fire persiske dekreter foreslås som kandidater, og bare ett av dem passer til beskrivelsen. Kyros autoriserte i 538 f.Kr. gjenoppbyggingen av tempelet, ikke byen. Darius bekreftet det samme tempelarbeidet i 520. Artaxerxes autoriserte i 445 Nehemja til å gjenoppbygge murene – et dekret om festningsverk, utstedt til en munnskjenk.

Artaxerxes' dekret til Esra i det syvende året av hans regjeringstid er det som samsvarer med ordene. Det autoriserer restaurering, finansierer tempeltjenesten, innsetter magistrater og dommere, og gjenoppretter Guds lov som landets lov – gjenopprettelsen av et statsstyre, ikke bare reparasjon av murverk. Esra 7 gjengir det.

Denne boken daterer dette dekretet til 458 f.Kr. , og tillegg E beskriver hvorfor 457 f.Kr. er det vanlige alternativet og hva som avgjør forskjellen. Begge er forsvarlige; skillet kommer fra om man regner persiske regjeringsår etter konvensjonen om tiltredelsesår og fra om man teller fra et vår- eller høstnyttår. Jeg bruker 458, og jeg sier det heller enn å presentere det som avgjort.

Nå tellingen:

7 uker × 7	49 år	458 f.Kr. → 409 f.Kr.
62 uker × 7	434 år	409 f.Kr. → 26 e.Kr.
69 uker × 7	483 år	458 f.Kr. → 26 e.Kr.

(Trinn 1-aritmetikk, beregnet i astronomiske år slik at det manglende året null ikke kan bite: -457

+ 483 = 26. Den lange veien: 458 f.Kr. til 1 f.Kr. er 457 år, ett år til når 1 e.Kr., slik at det er 26 år igjen.)

De første sju ukene har en åpenbar referanse: vers 25 sier at byen «skal bli gjenoppbygd, med plass og vollgrav, selv i nødens tider», og førtini år med gjenoppbygging under motstand er akkurat det Esra og Nehemja beskriver.

Messias, fyrsten – salvelsen, ikke fødselen

De sekstini ukene går «inntil Messias, Fyrsten». Helt til hva, helt konkret? Han ble født, han ble døpt, han gikk inn i Jerusalem, han ble korsfestet. Hvilken avslutter opptellingen?

Tittelen avgjør det. **Messias** — מָשִׁיחַ (*mashiach*) – betyr *salvet* . Endepunktet er ikke fødsel. Det er en salvelse.

Jesus ble salvet ved dåpen sin, da Ånden kom ned over ham, og Det nye testamentet sier det med disse ordene. Peter, som forkynner i Kornelius' hus: «Dere vet om Jesus fra Nasaret, hvordan Gud salvet ham med Den hellige ånd og med kraft» (Apg 10:38). Og Jesus selv i synagogen i Nasaret, som leste Jesaja høyt og anvendte det på seg selv den dagen: «Herrens Ånd er over meg, fordi han salvet meg» (Luk 4:18).

Så de sekstini ukene slutter ved Jordan, i år 26 e.Kr., da Messias ble salvet og presentert. Lukas 3:1 daterer denne hendelsen til Tiberius' femtende år, og kapittel 7 har allerede tydelig fortalt deg at denne boken bruker minoritetsberegningen av det femtende året, og at flertallet setter det to år senere. Den svakheten tilhører dette kapittelet like mye som kapittel 7, og jeg kommer ikke til å la den stå uomtalt i kapittelet den berører mest.

«Etter de sekstito ukene» – det første gapet, og det er lite

Vers 26 åpner: «Etter de sekstito ukene skal Messias bli avskåret.»

Les raskt, det står at korsfestelsen skjer ved slutten av den sekstiniende uken. Les som skrevet, det står noe løsere og mer nyttig: **etter**. Ikke ved. Ikke i den siste uken. Etter.

Hebraisk har måter å si *umiddelbart* på, og dette er ikke en av dem. Ordet er en preposisjon av *sekvens*, og det lar intervallet være uoppgitt.

Det er viktig fordi intervallet ikke var ingenting. Messias ble salvet i år 26 e.Kr. og avskåret ved påske i år 30 e.Kr. – tre og et halvt år med offentlig tjeneste mellom de to hendelsene, fire påsker, hele evangeliene.

Legg merke til hva vers 25 og vers 26 gjør mellom seg. Vers 25 teller **til** en hendelse og teller den nøyaktig: 483 år, til salvelsen. Vers 26 rapporterer deretter en andre hendelse og kobler den til den første med et ukvantisert ord. **Tallet er presist og forbindelsen er åpen, og hver av dem gjør nøyaktig det den sier.** Ingenting her blir strukket. En bok som hevdet at syvtallet var elastisk, måtte svare for de 1260 dagene senere; en bok som observerer at *etter* ikke er en måling, har ikke hevdet noe i det hele tatt om syvtallet.

Hold fast ved den forskjellen. Den kommer tilbake i kapittel 11 i en annen form.

To menn i ett vers

Alt i denne boken som omhandler Daniels syttiende uke, dreier seg om ett enkelt vers, og om et spørsmål som verset aldri svarer direkte på: **hvem er «han»?**

«Han skal stadfeste en pakt med de mange i én uke, men midt i uken skal han gjøre ende på slaktoffer og matoffer. På vederstyggelighetenes vinge skal en som ødelegger komme, inntil en fullstendig ødeleggelse, en som er bestemt, er utøst over den som ødelegger.» – Daniel 9:27

Les den som én mann gjennomgående, og du får tolkningen de fleste kristne har blitt lært: en kommende antikrist signerer en syvårig traktat med Israel, bryter den etter tre og en

et halvt år, stopper ofringene i et gjenoppbygd tempel og setter opp vederstyggeligheten. Hvert element i den populære endetidslinjen er bygget på den lesningen av denne ene setningen.

Les det som to menn, så forstår du hva denne boken argumenterer for: Messias bekrefter pakten og avslutter offersystemet ved å oppfylle den, og en annen skikkelse – ødeleggeren – dukker opp i den siste halvdelen av verset.

Så hele strukturen hviler på hvor, og om, subjektet endres. Her er tre tester, og alle tre er ting du kan sjekke i selve teksten i stedet for å ta fra meg.

Test én – grammatikken markerer endringen

Se på hvordan de to halvdelene refererer til subjektene sine.

Første halvdel har ingen navngitt skuespiller i det hele tatt. To tredjepersonsverb, begge med subjektet inne i verbet: **וְהָיָה** (*vehigbir*), «og han vil gjøre sterk», og **יָשָׁב** (*yashbit*), «han vil opphøre.» Ingen substantiv. Leseren forventes å ta et tema videre fra vers 26.

Så slutter den andre halvdelen med det. Den forsyner en skuespiller: **מֶשׁוֹמֵם** (*meshomem*), et partisipp — «en som ødelegger», en som ødelegger. Og den gjør det igjen helt på slutten med **שׁוֹמֵם** (*shomem*).

Det er et reelt strukturelt signal, og det er lett å overse på engelsk. Hebraisk introduserer ikke en ny nominalform for et subjekt som allerede er aktivt. Du beholder et implisitt subjekt så lenge det forblir det samme, og du navngir et nytt når det endres. Verset går videre til en navnløs «han», og navngir deretter noen.

Dette i seg selv forteller deg ikke *hvem* den navnløse er. Det forteller deg at mannen på slutten av verset ikke bare er mannen i begynnelsen av det som fortsetter.

Test to – paktsverbet er feil verb for å inngå en pakt

Hebraisk har et standardformular for å inngå en pakt, og det er ikke det Daniel bruker.

Det vanlige uttrykket er **כָּרַת בְּרִית** (*karat berit*), «å inngå en pakt» – uttrykket som brukes når Gud inngår en pakt med Noah, med Abraham, ved Sinai, med David. Det forekommer gjennom hele Det gamle testamente. Hvis Daniel mente at

noen *inngår* en pakt, er det uttrykket som ligger klart for hånden.

Han bruker det ikke. Han skriver **יִרְתָּ בְּיָדְךָ הַגָּבֵר** — Hiphil av **גָּבַר** (*gabar*), hvis betydning er å være sterk, å seire, å gjøre mektig. I kausativ betyr det å styrke, å forsterke, å gjøre fast.

Du styrker ikke noe som ikke eksisterer ennå. Verbet forutsetter en pakt som allerede er i kraft og beskriver noen som styrker den – som er en beskrivelse av hva Messias gjorde med pakten Gud allerede hadde inngått, og en merkelig måte å beskrive en syvårig traktat som blir signert for første gang.

Legg også merke til hvem pakten er med: **יְמִינֵי רַבִּימִם** (*la-rabbim*), «med de mange». Den frasen er ikke

nøytral. Det er vokabularet til Jesajas tjener, som «skal rettferdiggjøre de mange» og «bære manges synd» (Jesaja 53:11–12) – og det er vokabularet Jesus grep etter ved bordet: «dette er mitt paktens blod, som utgytes for mange til forlatelse av synder» (Matteus 26:28). Pakt, utgyt, for mange. Han siterer dette verset.

Test tre – mannen på slutten av verset er mannen dommen faller over

Dette er den sterkeste av de tre på engelsk, og den kommer med én betingelse som jeg vil oppgi til slutt i stedet for å begrave.

Følg den siste setningen til slutten. Ødeleggelse – «en fullstendig ødeleggelse, en som er bestemt»

— **utøses over den som ødelegger.**

Uansett hvem som er temaet i andre halvdel, er det ham den beordrede ødeleggelsen rammer. Han handler ikke bare; han blir dømt.

Spør nå om det kan være den samme personen som bekrefter pakten med de mange.

Det kan det ikke. Ikke på doktrinært grunnlag – på grunnlag av dommen. Én figur styrker en pakt og bringer offersystemet til opphør. Den andre begår vederstyggeligheter, ødelegger og får dommen utøst over seg. Én person måtte være både paktsbekrefter og gjenstand for den forordnede vreden i løpet av ett vers.

Det er den reneste linjen som er tilgjengelig: temaet i andre halvdel defineres av verset som den ødeleggelsen rammer.

Og nå betingelsen jeg lovet.

Det siste ordet i verset er **שׁוֹמֵם** (*shomem*), og oversettelsene er uenige om det. NASB, ESV, NIV, NET, CSB og NLT leser det alle som en agent – *den som ødelegger* , den som ødelegger.

KJV, NKJV og ASV leser det som en tilstand – *den øde* , som betyr den ødelagte byen eller folket. I den eldre lesningen blir ødeleggelsen utøst over offeret snarere enn over gjerningsmannen, og denne testen mister sin avgjørende kraft.

Jeg bruker NASB, og den moderne konsensusen er enig. Men en leser som jobber med en King James-bok har et reelt spørsmål her, og fortjener å bli fortalt det heller enn å oppdage det selv.

Det som overlever uansett : det første av de to ordene, **מִשׁוֹמֵם** (*meshomem*) i frasen «på vederstyggelighetens vinge skal en som ødelegger komme», er aktør i hver

lesning. En ny aktør blir navngitt, og han utfører ødeleggelsen. Så versets todelte subjektstruktur

— teste ens resultat — står uansett hvilken vei det siste ordet ender. Det er bare den avgjørende vurderingen som avhenger av oversettelsen.

Hvor grensen går

Setter de tre sammen:

	Tema	Hva han gjør
27a	den navnløse «han» båret fra v. 26	styrker en pakt med de mange · bringer opphør av offer og offergaver midt i de sju
27b	<i>meshomem</i> — den ødelegger, nylig navngitt	kommer på en vinge av vederstyggeligheter · ødelegger · får den forordnede ødeleggelsen utøst over seg

Bruddet faller ved «*og på vederstyggelighetenes vinge*». Før det styrkes en pakt. Etter det utnevnes en ny aktør, og han blir dømt.

Hvem er «fyrsten som skal komme»?

Pronomenspørsmålet i vers 27 kan ikke avgjøres uten å avgjøre dette, så det hører hjemme her.

«... *og folket til den kommende fyrsten skal ødelegge byen og helligdommen.*» – Daniel 9:26b

Tre kandidater blir foreslått, og én av dem blir utelukket av selve klausulen.

Først et ord om ordet. *Prins* her er נגיד (*nagid*), og det er ikke en tittel forbeholdt gode menn. Esekiel 28:2 bruker den om herskeren over Tyrus – en figur som avsnittet videre beskriver i de mest fordømmende ordelag i profetene. Det er et generelt ord for en som leder: konger, kommandører, tempelfunksjonærer, utenlandske mektiger, onde herskere. Så ingen kandidat kan ekskluderes bare fordi *fyrste* høres for ærefull ut for ham, og ingen kan inkluderes fordi det høres for ærefullt ut for noen andre.

Kandidat én: en fremtidig antikrist. Dette er standard dispensasjonslesningen, og den er kjernen i rammeverket for den syvårige traktaten – den kommende

prinsen i vers 26 blir «han» i vers 27, signerer traktaten og bryter den. Alt denne boken argumenterer mot, avhenger av den. Det er også lesningen som krever at ødeleggelsen av byen og helligdommen i vers 26 enten er en annen hendelse enn år 70 e.Kr. eller en merkelig lang parentes.

Kandidat to: Messias. Det vil si at begge prinsene er Jesus – *Messias, fyrsten* i vers 25 og *fyrsten som skal komme* i vers 26. Det er attraktivt fordi det fjerner Antikrist fullstendig fra Daniel 9, noe som er det argumentet trenger.

Men les setningen den produserer. **Fyrstens folk ødelegger byen og helligdommen.** Jerusalem og tempelet ble ødelagt i år 70 e.Kr. av de romerske legionene. I denne lesningen er den romerske hæren *Jesu folk*. Hans eget folk var jødene, og jødene ødela ikke dette tempelet – de døde i det.

Den rimelige innvendingen er at Skriften presser utenlandske hærer til Guds tjeneste og deretter krever dem: Nebukadnesar er «*min tjener*» (Jeremia 25:9), Assyria er «*min vredes stav*» (Jesaja 10:5), og Kyros kalles Guds *messias*, hans salvede (Jesaja 45:1). Så ideen om at Roma handlet som et redskap for Kristi dom over byen er ikke absurd – Jesus selv hadde avsagt denne dommen i Lukas 19.

Likevel er «*fyrstens folk*» en eiendomsform, og en eiendomsform betegner mest naturlig folket en mann tilhører eller kommanderer over, ikke folket Gud en gang brukte mot noen andre. Lesingen må anstrenge seg akkurat der verset er mest konkret.

Det finnes en annen form for denne lesningen som er verdt å ta alvorlig, fordi det er den jeg holdt fast ved en stund: at *folket* er jødene – Messias' folk – og at tempelet falt fordi de forkastet Ham.

Teologien i det er riktig, og grammatikken i det er ikke det, og de to kan skilles klart.

Teologien først fordi den er sann og den betyr noe. Tempelet ble ødelagt som dom for forkastelsen av Messias. Det er ikke en slutning; det er hva Jesus sa på forhånd, med klare ord. «*Se, huset deres blir latt øde for dere*» (Matteus 23:38). «*De skal ikke la stein bli igjen i dere, fordi dere ikke kjente tiden da dere skulle besøke dere*» (Lukas 19:44). Årsaken til år 70 e.Kr. var det som skjedde i år 30 e.Kr.

Nå grammatikken. I vers 26 står det på hebraisk: אֲבֵהֶם נָגִידָם פִּי תַחֲשִׁי יֵשׁׁוּעַ דָּקָה — gjenstandene som er fremhevet for vektlegging, *og byen og helligdommen*, deretter verbet יַחֲשִׁי (*yashchit*), «han vil ødelegge», og deretter subjektet: אֲמָ (*am*), *folket* til en prins, den kommende.

Am er subjektet i verbet. Folket er de som ødelegger. Så en lesning som gjør dem til jødene har verset som sier at jødene ødela byen og helligdommen – og jødene ødela ikke tempelet. De ble beleiret inne i det og døde mens de forsvarte det.

Skillet går mellom **årsak** og **aktør**, og Skriften holder dem adskilt her. Daniel 9:26 navngir aktøren – folket til en kommende fyrste, hvem enn denne fyrsten viser seg å være. Jesus navngir årsaken: de gjenkjente ikke tidspunktet for sin besøkelse. Ingen trenger å velge. Avvisningen førte til dommen; legionene utførte den.

Og legg merke til hva som faller ut når du lar hver tekst gjøre sin egen jobb.

Daniel gir sekvensen

– Messias avskåret, deretter byen og helligdommen ødelagt. **Jesus gir grunnen.** **Esekiel 4 gir intervallet** – de førti årene av Judas dom, fra år 30 til år 70 e.Kr., som kapittel 7 bruker for å forankre klokken sin. Tre tekster, én hendelse, som hver gir det de andre utelater. Det er et bedre resultat enn å la ett vers inneholde alle tre.

Kandidat tre: Titus. Titus Flavius Vespasianus befalte beleiringen av Jerusalem i år 70 e.Kr. Han var sønn av den regjerende keiseren og arving til prinsipatet – en romersk prins i ordets enkleste forstand. Og *hans* folk, legionene, gjorde nøyaktig det verset sier: de ødela byen og helligdommen.

Det er også et punkt i rekkefølgen som favoriserer ham. Vers 26 har nettopp sagt at *Messias vil bli avskåret*. Å deretter gjeninnføre den samme Messias, i neste åndedrag, som *prinsen som skal komme* ville være merkelig – Han har nettopp blitt beskrevet som avskåret, og *å komme* er en merkelig måte å snakke om Ham på i det øyeblikket. Lest som to figurer, er verset ganske enkelt kronologisk: Messias blir avskåret, og deretter ødelegger folket til en kommende prins byen. 30 e.Kr., deretter 70 e.Kr., i rekkefølge.

Det samsvarer med hendelsen og det samsvarer med aktøren. Det krever ingen anstrengt eiendomsord og ingen diskusjon om hvorvidt hedenske hærer kan kalles noens folk – legionene var utvetydig Titus' folk. Og det setter Daniels profeti direkte på beleiringen som kapittel 7 bruker som anker for Judas klokke, den samme år 70 e.Kr. nådd fra en helt annen retning.

Hva jeg påstår, og hva jeg ikke påstår

Jeg fremsetter Titus som en plausibel lesning og hevder ikke mer sikkerhet enn det. **Jeg er ikke avgjort mellom ham og Messias**. Spørsmålet dreier seg om hebraisk syntaks og språkets forutgående regler, og de lærde som har brukt livet sitt på denne teksten er uenige med hverandre om det.

Det som er viktig for denne boken er snevrere enn spørsmålet, og jeg vil være

presis om det.

Argumentet her trenger ikke å vite om fyrsten er Titus eller Messias. Det trenger at fyrsten ikke er Antikrist.

Følg det til slutt. Hvis prinsen er Titus, gir den nærmeste forgjengerregelen vers 27 til Titus

– som ville innebære en romersk general som styrker en pakt med de mange og bringer offer og offergaver til opphør. Ingen mener det, og ingenting støtter det, så pronomenet må strekke seg lenger tilbake, til Messias. Hvis fyrsten i stedet er Messias, lander pronomenet direkte på Messias. **Begge veiene ender på samme sted.** Bare den tredje lesningen – en fortsatt fremtidig antikrist – plasserer en traktatunderskriver i vers 27, og det er den syvårsrammeverket er bygget på.

Så det som ikke gjør arbeidet er å identifisere prinsen. Det er dette: **ødeleggelsen beskrevet i vers 26 er år 70 e.Kr., og prinsen hvis folk utførte den tilhørte år 70 e.Kr.** Byen ble ødelagt. Helligdommen ble ødelagt. Det er en fullført hendelse med en dato, og en mann hvis folk utførte den levde for å se den. Å lese ham som en hersker fortsatt i fremtiden i vårt eget århundre krever at man behandler «*prinsens folk*» som de fjerne forfedrene til noen som ennå ikke er født – noe som er en betydelig vekt for en eiendomsbeskjedent å bære, og det er den bærende antagelsen om et rammeverk som har formet forventningene til mesteparten av den kristne verden.

To fyrster, altså, ikke tre – og jeg holder løst fast ved identiteten til den andre. **Messias, Fyrsten, er Jesus. Fyrsten som skal komme, tilhørte det første århundre, enten det er Titus som befalte beleiringen eller Herren hvis dom det var.** Antikrist er ikke med i dette verset. Han trenger ikke å være det, og det å plassere ham her er det som skapte forvirringen i utgangspunktet.

Og nå den vanskelige delen

Test tre slår fast at den andre halvdelen ikke handler om Messias. Den slår ikke fast at den første halvdelen er ...

For å gjøre det, støtter boken seg på argumentet som ble fremsatt tidligere i dette kapittelet – at entallsformen «han» i vers 27 går tilbake til «*Messias*» i vers 26 snarere enn til «*fyrsten som skal komme*». **De fleste moderne kommentatorer avviser denne lesningen.**

Grunnen deres er god, og den kalles nærmeste forløperregel: når et pronomen kan referere til mer enn ett foregående substantiv, refererer det vanligvis til det nærmeste. «*Fyrsten som skal komme*» står nærmere vers 27 enn «*Messias*» . Etter

den vanlige regelen vinner fyrsten.

Som vist ovenfor, er den innvendingen overlevelig – hvis prinsen er en figur fra det første århundre, må pronomenet uansett reise tilbake til Messias, fordi ingen prins fra det første århundre bekreftet en pakt med de mange. Men det grammatiske poenget står på egne ben, og jeg kommer ikke til å vifte det bort. Det er det sterkeste den andre siden har her.

Motargumentet – at uttrykket er «*fyrstens folk*». Så hovedsubstantivet er *folk*, og et flertallshode er en dårlig forløper for et entallspronomen – er et reelt argument, og det er det min første bok lente seg på. Jeg synes fortsatt det har tyngde. Men hebraisk tillater at et substantiv i genitiv tjener som en forløper, og alle som forteller deg dette avgjør spørsmålet, overdriver.

Her er hvor jeg står, i ett avsnitt, slik at ingen trenger å slutte seg til det:

Grammatikk alene favoriserer fyrsten. Leksikon og kontekst favoriserer Messias. *Higbir* er feil verb for å signere en traktat og det riktige verbet for å styrke en eksisterende pakt. *La-rabbim* er tjenervokabular. Å bringe offer og offergave til en slutt er det Hebreerbrevet sier Kristus gjorde – «*med ett offer har han fullkommengjort for all tid dem som er helliget*» – og det er en merkelig ting å gi æren til en antikrist, som ville avbryte ofringene i stedet for å oppfylle dem. Jeg veier disse tyngre enn nærhet. Noen kan veie dem den andre veien og resonnerer ærlig.

(Nivå 2 for to-subjektstrukturen – test én og to gjør det arbeidet, og ingen av dem er avhengig av en omstridt oversettelse. Nivå 3 for å identifisere 27as subjekt som Messias: en argumentert lesning mot det nåværende flertallet, sagt tydelig snarere enn presentert som avgjort. Test tre er nivå 2 om NASB og dens familie, og holder ikke fast ved KJVs gjengivelse av det siste ordet.)

Hva dette avgjør og ikke avgjør

Den bestemmer at Daniel 9:27 inneholder to tall, noe som er nok til å bryte den syvårige traktatrammen som er avhengig av at det finnes ett.

Det avgjør ikke i seg selv når halvdelene av den syttiende uken inntreffer. Det er arbeidet i neste del – og det er verdt å si at de to spørsmålene kan skilles fra hverandre. En leser kan godta alt i denne delen og fortsatt plassere hele den syttiende uken i fremtiden. Det han ikke kan gjøre er å fortsette å lese vers 27 som én mann som signerer og deretter bryter en pakt, fordi verset navngir en annen aktør og deretter dømmer ham.

Gapet – det vanskeligste å forsvare i denne boken

Nå har vi alt unntatt den delen som får hele rammeverket til å fungere, så la oss få det ut.

De sytti ukene er 490 år. Sekstini av dem løp fra 458 f.Kr. til 26 e.Kr. uten avbrudd. Den syttiende uken er syv år. Vers 27 sier at en pakt styrkes i én uke, og noe skjer *midt i uken* – tre og et halvt år senere.

Denne boken sier at den uken er Jesu tjeneste, år 26 til år 30 e.Kr. Han utførte personlig, og den andre halvdelen ligger fortsatt foran oss, og det er opp til oss, hans to vitner, å utføre.

Noe som betyr at et gap på omtrent to tusen år ligger innenfor en periode på syv år.

Si det rett ut, for en kritiker vil gjøre det: avbruddet er fire ganger lengre enn hele profetien den avbryter. Fire hundre og nitti år, bestemt som en enhet, med et to tusen års hull i de siste sju av dem. Ingenting i Daniel 9 varsler et slikt gap. Det finnes ikke noe vers som sier *at da vil tellingen stoppe*.

Så her er saken, og du kan vurdere den.

For det første: vers 24 tvinger alle til å oppleve en slags ufullstendighet. Uansett hva du gjør med gapet, har tre av de seks bestemte målene ikke skjedd. Visjoner og profetier er ikke beseglet. Det aller helligste er ikke salvet. Enhver som sier at de sytti ukene ble fullført i det første århundre, må forklare hvordan et bestemt formål ble fullført med en tredjedel av formålet utestående. Det uferdige er ikke min oppfinnelse; det står i teksten, og hver lesning må ta hensyn til det. Spørsmålet er bare *hvor* ufullstendigheten sitter.

For det andre: Teksten deler opp ukene selv. Gud sa ikke «sytti uker». Han sa sju uker og sekstito uker, og behandlet deretter den siste separat i et eget vers. Et enkelt sammenhengende tidsrom trenger ikke å bli gitt i tre deler. Oppdelingen er i vers 25 før noen tolk berører den.

For det tredje: Profetien handler eksplisitt om et bestemt folk og en bestemt by. «*Sytti uker er bestemt for ditt folk og din hellige by.*» Ikke for verden. For Israel og Jerusalem. En klokke bestemt for en nasjon er i det minste forståelig som en klokke som stopper når Guds handlinger vender seg et annet sted – og Det nye testamente beskriver nøyaktig en slik vending, med hedninger podet inn og en delvis forherding av Israel «*inntil hedningenes fylde er kommet inn.*» Enten du aksepterer dette rammeverket eller ikke, er det ikke en ad hoc-oppfinnelse skapt for å redde Daniel; det er Paulus' egen beretning om tidsalderen vi lever i.

For det fjerde, og det er denne jeg ville beholdt: Jesus demonstrerte et umerket gap i en profetisk setning, og gjorde det med vilje.

I synagogen i Nasaret fikk han Jesaja, og han leste dette:

*«Herrens Ånd er over meg, fordi han salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne frihet for fanger og syn for blinde, for å sette undertrykte fri og for å **forkynne** et nådeår fra Herren.»* – Lukas 4:18–19

Så sier Lukas: *«Han lukket boken, ga den tilbake til tjeneren og satte seg ned»* – og sa til dem: *«I dag er dette skriftstedet oppfylt for deres ører.»*

Han stoppet midt i setningen. Her er Jesaja 61:2 i sin helhet, med punktet der han lukket rullen merket:

*«For å rope ut et nådens år fra Herren ← **Han stoppet her** og hevners dag fra vår Gud; for å trøste alle som sørger.»*

Ett vers. Tre leddsetninger. Han leste det første, fortalte dem at det var oppfylt den dagen, og satte seg ned før det andre – og hevners dag har fortsatt ikke kommet.

Det er et gap på minst to tusen år mellom to leddsetninger i et enkelt vers, uten noen som helst preg på hebraisk. Vi vet at det bare er der fordi Herren sluttet å lese og satte seg ned.

Så innvendingen *«profeti fungerer ikke på den måten»* har et svar, og svaret er at Jesus leste det på den måten offentlig og fortalte menigheten at han nettopp hadde oppfylt den første halvdelen av en setning der den andre halvdelen fortsatt var utestående. Hvis det kan være et mellomrom mellom to leddsetninger i ett vers, kan det også være mellom to halvdelar av én uke.

Det argumentet ikke gjør. Det viser at et gap er mulig i profetisk litteratur; det viser ikke at *dette* gapet er reelt, eller at det er to tusen år, eller at det slutter i 2027. Jesaja 61 gjør innvendingen overlevelig. Det underbygger ikke argumentet.

(Nivå 3 Gapet er utledet fra de uferdige målene i vers 24 og forsvart av presedens. Det er ikke nevnt i Daniel. Hvis du synes det er utilfredsstillende, svarer du riktig på bevisene – dette er en slutning, og jeg har ikke presentert det som noe annet.)

Én ting skiller denne bokens versjon av gapet fra den vagere typen. **Den har ender.** Gapet går fra påske år 30 e.Kr. til den tjuesjuende april 2027. Det er en påstand med to datoer, og én av dem er nær nok til å ta feil offentlig innen et år. En gapteori som kan sjekkes er en annen type ting enn en gapteori som bare absorberer det historien leverer.

Hva kapittel 8 gir oss

- Sytti syvtall er 490 år, og syvtall er år. *(Nivå 2 – den hebraiske og nesten universelle enigheten.)*
- Seks mål er fastsatt for perioden; tre er utvilsomt oppnådd, ett er diskutabelt, to er det tydeligvis ikke. **Sekvensen er ufullstendig uansett lesning.** *(Nivå 2.)*
- Dekretet er Artaxerxes' oppdrag til Esra, 458 f.Kr. *(Nivå 2, med 457 f.Kr. et levende alternativ — Tillegg E.)*
- 458 f.Kr. + 483 år = 26 e.Kr. *(Aritmetikk på nivå 1 som hviler på datoen for nivå 2-dekretet ovenfor – endre dekretet, og summen følger med.)*
- At år 26 e.Kr. også er året for salvingen ved Jordan. *(Nivå 3, og separat: det hviler på minoritetens medregentskapsberegning av Tiberius' femtende år, angitt i kapittel 7 og igjen her. Aritmetikken og identifikasjonen er to påstander, og de feiler uavhengig av hverandre.)*
- Etter de sekstio ukene – ikke ved – tillater det tre og et halvt år fra salvingen til korset. **Tallet er presist; forbindelsen var aldri en måling.** *(Nivå 2.)*
- Daniel 9:27 inneholder to skikkelser, ikke én – et nytt agentivt subjekt er navngitt i andre halvdel. *(Nivå 2.)* At den andre skikkelsen er mannen som den beordrede ødeleggelsen rammer, er nivå 2 om NASB og dens familie, og holder ikke fast ved King James-gjengivelsen av versets siste ord.
- Pakten styrkes , ikke kuttes. Messias bekrefter en eksisterende pakt med de mange; Han signerer ikke en syvårig traktat. *(Nivå 3, og denne bokens lesning mot det nåværende flertallet.)*
- Fyrsten hvis folk ødela byen tilhørte det første århundre – Titus eller Herren hvis dom det var. Ikke en figur som fortsatt ligger i fremtiden. *(Nivå 3, og argumentet avhenger ikke av hvilken.)*
- Tre og et halvt år av den syttiende uken er fortsatt uavsluttet. *(Trinn 3 – gapet.)*

Resten av boken handler om når de tre og et halvt årene begynner.

DEL IV — KONVERGENS

To klokker til, og en revisjon av hva fire avtaler er verdt.

Kapittel 9 – Fire klokker, ett år

To klokker har gått siden kapittel 6. Dette kapittelet starter to til, og gjør deretter noe de fleste bøker av denne typen aldri gjør: det spør hvor mye fire avtaler er verdt når man ser på hvor hver enkelt får delene sine fra.

Kortversjonen, så du vet hvor vi ender opp. **To av disse fire klokkene er verdt mye. Én er verdt noe. Én er den svakeste tingen i denne boken, og jeg kommer til å rangere den sist selv i stedet for å la en anmelder gjøre det for meg.**

Der vi allerede er

Fra kapittel 6 og 7, kort fortalt:

Israel. Esekiel 4 tildeler 390 år. De går fremover fra den mislykkede assyriske beleiringen i 701 f.Kr. og dør i 311 f.Kr. uten anger. 3. Mosebok 26 multipliserer dommen med syv. $390 \times 7 = 2730$, sonet fremover fra beleiringen. **701 f.Kr. + 2730 = 2030 e.Kr.**

Juda. Esekiel 4 tildeler 40 år. De går fra korsfestelsen i år 30 e.Kr. og frem til beleiringen i år 70 e.Kr. uten omvendelse. 3. Mosebok 26 multipliserer, og multipliserer deretter igjen. $40 \times 7^2 = 1960$, servert frem fra beleiringen. **70 e.Kr. + 1960 = 2030 e.Kr.**

Nå de to andre.

Den tredje klokken – to dager og førti jubileer

Hosea taler for et folk som er under dom og som ennå ikke har omvendt seg:

«Kom, la oss vende om til Herren! For han har revet i stykker oss, men han skal lege oss. Han har såret oss, men han skal forbinde oss. Han skal gi oss liv igjen etter to dager, han skal reise oss opp på den tredje dagen, så vi kan leve for hans åsyn.» – Hosea 6:1–2

To dager, så den tredje. Lest som vanlige dager er det et ordtak om rask bedring, og det er en legitim lesning.

Lest profetisk er det et spenn – og Peter oppgir konverteringsraten som gjør det til et:

«Men én ting må dere ikke glemme, mine kjære: Én dag er for Herren som tusen år, og tusen år som én dag.» – 2. Peter 3:8

To dager er to tusen år. Rivningen begynte da nasjonen forkastet Messias og huset hennes ble lagt øde; gjenopplivingen kommer to tusen år senere, og den tredje dagen – tusenårsriket – følger.

30 e.Kr. + 2000 år = 2030 e.Kr.

Det finnes en annen måte å telle det samme tidsrommet på som lander identisk, og den er verdt en setning fordi den er bygget ut fra Toraen snarere enn ut fra et ordspråk. 3. Mosebok 25 setter et jubelår til femti år – syv sabbatsårssykluser og deretter et femtiende, der gjeld blir slettet, slaver frigjort og land returneres til sin opprinnelige eier. Førte jubelår er to tusen år, og førte er Skriftens tall for en prøveperiode.

To tusen år med prøvelser, som ender med frigjøringen av det som ble forspilt. Det er det et jubelår er til for. Enten du kommer frem til tallet gjennom Hoseas to dager eller gjennom førte jubelår, kommer du frem til 2030.

(Nivå 3. Dag-for-et-årtusen-lesningen av Hosea er typologisk, ikke angitt. Peters linje handler om Guds forhold til tid, ikke en dekoderring, og nøye lesere anvender den mer forsiktig enn jeg har gjort her. Denne klokken er et argument fra mønster, og jeg holder den løsere enn de to foregående.)

Den fjerde klokken – generasjonen, og innvendingen jeg skal komme med for deg

Jesus, etter lignelsen om fikentreet:

«Sannelig sier jeg dere: Denne generasjonen skal ikke forgå før alt dette skjer.» – Matteus 24:34

Og lengden på en generasjon, fra Moses' salme:

«Våre levedager er sytti år, og hvis det skyldes styrke, åtti år.» – Salme 90:10

Så: en hendelse starter en generasjon, og åtti år senere er generasjonen som så den ennå ikke død.

Hendelsen denne boken bruker er ikke den de fleste lærere bruker. Den **23. januar 1950** stemte Knesset med 60 mot 2 for å erklære Jerusalem som Israels hovedstad.

1950 + 80 = 2030 e.Kr.

Før du reiser den, her er innvendingen, og den er sterk.

Alle andre bruker 1948. Israel ble gjenfødt som nasjon 14. mai 1948, og hvis noen moderne hendelse startet en profetisk generasjon, er det den åpenbare kandidaten. Og 1948 gir ikke 2030. Det gir 2028.

Verre enn det. La meg legge hele rutenettet på siden, inkludert cellene som gjør meg flau:

Starthendelse	+ 70 år	+ 80 år
Israel gjenfødt — 14. mai 1948	2018 · passert	allerede 2028
Knesset erklærer Jerusalem hovedstaden — 23. januar 1950	2020 · passert	allerede 2030
Jerusalem gjenforent — juni 1967	2037	2047

Seks plausible kombinasjoner. Nøyaktig én av dem gir 2030, og det er den denne boken bruker.

Det er det aller mest sårbare i denne boken, og det finnes ikke noe smart svar på det. Begge de frie valgene – hvilken hendelse, og hvilken av salmens to levetider – må falle min vei, og det gjør de. Hvis jeg fortalte deg at oddsen mot det var astronomiske, ville jeg fornærmet deg, for den nøyaktige beskrivelsen er at en klokke med to parametere traff et mål, og det var seks måter å stille den på.

Jeg kan gi deg mine grunner, og jeg vil at du skal veie dem med tanke på hva de blir bedt om å bære.

Hvorfor byen heller enn nasjonen? Oljebergsprediksjonen handler om Jerusalem, ikke om statsdannelse. Disiplene spør om tempelbygningene. Jesus svarer med Jerusalem omringet av hærer, og Lukas skriver ned klokken han faktisk navngir: «*Jerusalem skal bli trådt under fot av hedningene inntil hedningenes tider er til ende*» (Lukas 21:24). Det som måles er hedningenes herredømme over byen. En nasjon kan bli gjenfødt mens hovedstaden forblir under utenlandsk administrasjon – og i 1948 var Jerusalem nettopp det, delt, med gamlebyen i jordanske hender og det internasjonale samfunnet som presset på for at byen skulle internasjonaliseres. Knesset-avstemningen i januar 1950 var handlingen som avsluttet spørsmålet om hvem sin hovedstad den var.

Hvorfor åtti og ikke sytti. Salme 90 oppgir begge deler, og den oppgir dem som et intervall med en betingelse knyttet til seg: sytti, «*eller hvis det skyldes styrke, åtti*».

Åtti er den ytre grensen.

Å lese Matteus 24:34 som *at den ikke skal forgå* – generasjonen er fortsatt her når det skjer – argumenterer for den ytre grensen snarere enn den indre. Ta sytti, og generasjonen er allerede forbi.

Det er reelle argumenter. Det er også, åpenbart, argumenter som fører til svaret jeg ønsker, og jeg skal ikke late som om jeg ville ha funnet dem hvis 1950 pluss åtti hadde gitt 2041.

(Nivå 3 To frie parametere, seks kombinasjoner, ett treff.)

Uavhengighetsrevisjonen – den delen de fleste bøker som denne utelater

Her er spørsmålet en oppmerksom leser burde stille. Jeg stiller det først.

Er disse fire klokkene faktisk uavhengige?

Det betyr enormt mye. Fire uavhengige vitner som er enige er kraftfulle. Fire beretninger som alle kan spores tilbake til én kilde er ikke fire vitner i det hele tatt – de er ett vitne som gjentas, og enigheten mellom dem forteller deg nesten ingenting.

Så la meg forklare hvor hver klokke får delene sine fra.

Klokke	Tekstkilde	Historisk anker	Tolkende trekk den trenger
Israel	Esekiel 4 · 3. Mosebok 26	Beleiringen i f.Kr.	701venstre/høyre varighetslesing · beleiringsanker
Juda	Esekiel 4 · 3. Mosebok 26	Korsfestelsen 30 e.Kr. → Beleiring år 70 e.Kr.	årvenstre/høyre varighetslesing · beleiringsanker · Tiberius- oppgjøret
Jubileum	Hosea 6:2 · 2 Peter 3:8	Korsfestelsen 30 e.Kr.	årdag-for-et-tusen-lesning
Generasjo n	Salme 90:10 · Matteus 24:34	Knesset- avstemningen 1950	by-ikke-nasjon · åtti-ikke-sytti i

Les nå overlappingene, for det er tre, og de er ikke små.

Israel og Juda deler hele sitt rammeverk. Begge kommer fra Esekiel 4, begge er multiplisert med 3. Mosebok 26, og begge er avhengige av de samme tre

tolkningstrekkene. De er ikke to vitner. De er **ett rammeverk anvendt to ganger**.

Juda og jubelklokken deler et anker. Begge starter fra korsfestelsen i år 30 e.Kr. Hvis den datoen er feil – og kapittel 7 fortalte deg at den hviler på en minoritetsberegning av Tiberius' femtende år – så går to av de fire klokkene samtidig.

Bare generasjonsklokken er helt uavhengig av de andre. Og den er den svakeste av de fire.

Det er et ubehagelig sett med fakta, og det skader uttrykket « *fire uavhengige klokker* » reell . Jeg har brukt det uttrykket. Det var for sterkt, og jeg trekker det tilbake her.

Så hva er egentlig konvergensen verdt?

Mindre enn fire vitner. Mer enn ingenting. Her er det som er bevart.

Israel og Juda er ett rammeverk som brukes to ganger – men de to bruksområdene deler nesten ingen input. Ulike setningslengder, 390 og 40. Ulike ankere syv århundrer fra hverandre, etablert fra urelaterte hendelser gjennom urelaterte argumenter. Ulike antall multiplikasjoner, en og to. Ulike multipliserte termer, 2730 og 1960.

Det er ikke to vitner til et faktum. Det er **en konsistenssjekk av et rammeverk** – og konsistenssjekker er verdt noe reelt. Hvis venstre/høyre-lesningen av Esekiel 4 var feil, eller varighetslesningen av 3. Mosebok 26 var feil, er det ingen grunn til at rammeverket skal produsere samme år to ganger fra så forskjellige input. Det kunne ha produsert 2030 og 1990. Det kunne ha produsert 2420 og 2030. Kapittel 7 viste deg nøyaktig hvor enkelt det gjør når ankeret flyttes.

Jubileumsklokken legger til litt og ikke mye , fordi den lener seg på samme korsfestelsesdato som Judas klokke. Det den bidrar med er en annen *type* resonnement – typologisk snarere enn juridisk – som kommer frem til samme år. Bekreftelse fra en annen disiplin er verdt noe, men det er ikke en andre prøve.

Generasjonsklokken legger minst til , av grunnen som er angitt ovenfor.

Så den nøyaktige formuleringen av argumentet er ikke at *fire uavhengige klokker alle er enige* . Det er dette:

Ett rammeverk, hentet fra to kapitler i Toraen og profetien, anvendt to ganger med helt forskjellige innspill, produserer samme årstall begge gangene – og to ytterligere resonnementslinjer, en typologisk og en svak,

ender opp på samme sted.

Det er en svakere påstand enn den på baksiden av de fleste profetibøker. Den er også sann, og en sann, mindre påstand varer lenger enn en imponerende overdrevet påstand. En leser som sjekker dette kapittelet vil oppdage at jeg allerede har sagt det verste av det.

Rangering av mine egne bevis

Fordi ikke alle fire fortjener samme vekt, og det å si det er mer nyttig enn en tabell med fire like rader:

	Klokke	Styrke	Hvorfor
1 Israel		sterkeste	Tall gitt i teksten, anker godt bekreftet i 701 f.Kr., ingen avhengighet av Det nye testaments kronologi. Står eller faller på Esekiel 4 og 3. Mosebok 26 alene.
2 Juda		sterk	Samme rammeverk, helt forskjellige innspill. Svekket av sin avhengighet av korsfestelsen i år 30 e.Kr., som hviler på en minoritetsoppgjør.
3 Jubileum		moderat	En annen type resonnement som når frem til samme år – men typologisk, og som deler Judas anker.
4 Generasjon		svak	To frie parametere, seks plausible kombinasjoner, ett treff. Inkludert for fullstendighetens skyld, ikke basert på.

Hvis kapittel 4 og 5 faller, går de to øverste sammen, og boken er ferdig. Hvis Tiberius -beregningen mislykkes, flytter klokkene to og tre seg, og bare Israel står igjen på 2030. Hvis generasjonsklokken er feil, endres ingenting annet.

Det er den faktiske avhengighetsstrukturen, og nå kan du holde meg til den.

Hva kapittel 9 gir oss

- Hoseas to dager pluss Peters tusenårsdag gir 2000 år fra korsfestelsen. **År 30 + 2000 = 2030.** (*Nivå 3 — typologisk.*)
- Førte jubelår på femti år er det samme 2000, nådd gjennom 3. Mosebok 25 i stedet. (*Nivå 3.*)
- En generasjon på åtti år fra Knessets erklæring om Jerusalem som hovedstad. **1950 + 80 = 2030.** (*Nivå 3 – seks plausible settinger, ett treff, og rutenettet er trykt ovenfor.*)
- De fire klokkene er **ikke fire uavhengige vitner**. Israel og Juda deler et

rammeverk; Juda og jubelklokken deler et anker; bare generasjonsklokken er uavhengig. (*Oppgitt fordi det er sant, og fordi en leser ville finne det uansett.*)

- Det som overlever er ett rammeverk som brukes to ganger med forskjellige input som lander to ganger i samme år, bekreftet typologisk. **Det er argumentet, uttrykt i sin virkelige størrelse.**

Neste kapittel slutter å spørre hvilket år og begynner å spørre hvilken dag.

Kapittel 10 — Påske 2030: Utløpsdatoen

Frem til nå har boken diskutert et år. Herfra diskuteres det dager, og beviskravet må heves deretter. Et år er et stort mål. En dag er ikke det. Dette kapittelet gjør én ting: det tar Judas klokke, som utløper i 2030, og spør hvor i 2030 den utløper.

Klokken gikk alltid etter fest

Gå tilbake til hvordan Judas straff ble utmålt.

De førti årene gikk fra korsfestelsen til beleiringen – og begge ender av denne perioden er påske. Jesus ble korsfestet i påsken i år 30 e.Kr. Titus stengte Jerusalems murer i påsken i år 70 e.Kr., da byen var full av festivalpilegrimer, og det er nettopp derfor beleiringen som fulgte var så katastrofal som den var.

Fra fest til fest, førti år. Det er ikke noe jeg påtvang spennet; det er hva de to hendelsene er.

Så når 3. Mosebok 26 multipliserer dommen og den multipliserte perioden soner fremover fra beleiringen, soner den fra en påske. Og 1960 år senere utløper den ved en påske.

Påske år 70 + 1960 = påske år 2030.

Kapittel 7 etablerte året. Det det ikke etablerte – og jeg markerte dette på første side av boken i stedet for å la det passere – er *hvilken dag i påsketiden*. Det er dette kapittelets arbeid, og det er et videre skritt, ikke en konsekvens av regnestykket.

Påske er en sesong, ikke en dag

Det er her de fleste behandlingene blir slurvete, så la meg være nøyaktig om hva Toraen faktisk legger frem.

«I den første måneden, på den fjortende dagen i måneden ved skumringstid, er det påske for Herren. Så på den femtende dagen i samme måned er det de usyrede brøds

høytid for Herren. I sju dager skal dere ete usyret brød. På den første dagen skal dere holde en hellig sammenkomst; dere skal ikke gjøre noe arbeidsarbeid. Men i sju dager skal dere ofre ildoffer til Herren. På den sjuende dagen er det en hellig sammenkomst; dere skal ikke gjøre noe arbeidsarbeid.» – 3. Mosebok 23:5–8

Så sesongen har en form:

Dagen i den førsteHva det er
månedens

14. nisan	Påske – lammet som ble slaktet i skumringen
15. nisan	Usyret brød begynner · hellig sammenkomst
16–20 nisan	de mellomliggende dagene
21. nisan	den syvende dagen av usyret brød · hellig sammenkomst

Åtte dager fra lammets slakting til den avsluttende sammenkomsten. 2. Mosebok 12:16 gir den samme rammen: en hellig sammenkomst den første dagen «*og en annen hellig sammenkomst den sjuende dagen*». Tidspunktet er satt i parentes i begge ender.

«Påske 2030» nevner derfor åtte dager, ikke én. Enhver som forteller deg at en profetisk periode utløper «ved påske» og deretter gir deg en enkelt dato, har hoppet over et trinn. Her er trinnet.

Hvorfor dommen utløper ved sesongslutt, ikke ved sesongstart

En setning utløper når den er ferdig. Det er hele argumentet på én linje, men det fortjener mer enn én linje fordi alternativet ikke er dumt.

Argumentet for 14. nisan – dagen lammet slaktes, årsdagen for både korsfestelsen og starten på beleiringen – er at det er dagen spennets to endepunkter samsvarer nøyaktig.

Fra påske til påske, 14. nisan til 14. nisan, er den reneste mulige lesningen av en telling fra høytid til høytid. Hvis du vil ha et rent mekanisk svar, er det det, og det gir **17. april 2030**.

Argumentet for 21. nisan er at det som telles ikke er en merkedag, men en straffeperiode, og terminer slutter ved sin slutt.

Og det er noe spesielt med den sjuende dagen med usyret brød som gjør den til det passende avslutningspunktet for en dom i trelldom.

Israel forlot Egypt den femtende. De holdt ikke opp med å være i fare den

femtende. Farao ombestemte seg, vognene kom etter dem, og Israel sto fanget mot vannet. Det var på den sjuende dagen av festen – ifølge lang jødisk regning, 21. nisan – at havet åpnet seg, Israel gikk gjennom, og vannet lukket seg over hæren bak dem.

Den femtende er dagen de dro ut. Den tjueførste er dagen undertrykkerens makt over dem var over. Den ene er avreise; den andre er slutten på forfølgelsen.

Skriften markerer den andre med en egen hellig sammenkomst, noe som er en merkelig ting å gjøre på en vanlig ukesslutt.

En dom som begynte under en beleiring og varer i 1960 år, utløper ikke på årsdagen for lammets død. Den utløper den dagen Toraen satte til side for å markere at den gamle makten ikke lenger har noe krav.

(Nivå 3. Dette er et typologisk argument, og typologi er den mildeste typen argument i denne boken. En leser som foretrekker 14. nisan med den begrunnelse at en opptelling fra fest til fest bør samsvare med endepunktene, resonnerer godt, og forskjellen mellom oss er syv dager.)

Datoen

Nå kalenderne, og de stemmer ikke helt overens.

	14. nisan (påske)	21. nisan (siste dag i Usyret brød)
Observasjonell — den M2030-kalenderen	16. april 2030	23. april 2030
Fast rabbinsk kalender	17. april 2030	24. april 2030

Én dags mellomrom. Kapittel 2 la frem hvorfor de to kalenderne avviker og hvor mye i perioden 2025–2030; våren 2030 er et av årene der avstanden er én dag.

Denne boken bruker 24. april 2030–21 . nisan i den faste rabbinske kalenderen.

Dette er ikke det valget konsistens ville forutsi. Boken følger den observasjonsbaserte kalenderen alle andre steder, og observasjonskalenderen setter den siste dagen med usyret brød til 23. april. Å bruke den rabbinske datoen her er et avvik, og grunnen er praktisk snarere enn prinsipiell: den rabbinske datoen er den den jødiske verden faktisk vil holde i 2030, og dommen som diskuteres er Judas. En dato som utløper den dagen Judas hus feirer festen, er den

passende oppgjøret for en dom som er felt over Judas hus.

Det er et argument basert på egnethet, ikke metode, og du bør vurdere det som sådan. **Hvis du foretrekker 23. april, blir intervallet til Yom Teruah 158 dager i stedet for 157, og ingenting annet i boken endrer seg.**

En merknad om det hebraiske året, siden det er lett å ta feil, og det gjorde mitt tidligere arbeid. Påske 2030 faller i **5790**. Høstfestene i 2030 – Yom Teruah og Yom Kippur – faller i 5791, fordi det hebraiske borgerlige året faller på tishri, mellom dem. Våren 5791 er påske 2031. Der denne boken refererer til år 6001 fra Adam og begynnelse i tishri 2030, er det en separat beregning av skapelsesår, og de to blandes aldri.

Hva utløper, og hva som ikke

En avklaring før neste kapittel, fordi språket om utløp kan leses som mer enn det betyr.

Når Judas dom utløper 24. april 2030, **er ikke det Kristi gjenkomst**. Det er slutten på en straffeperiode. De 1260 dagene med trengsel pågår fortsatt – de begynte 27. april 2027 og slutter ikke før i oktober. Verden forandrer seg ikke 24. april 2030, bortsett fra at det markerer den svært snarlige starten på jødernes fem måneder med skorpionstikkdisiplin inntil de individuelt aksepterer Jesus som Messias og Herre.

Det som ender er setningen: det multipliserte leddet fra Esekiel 4 og 3. Mosebok 26, utløpt i sin fulle lengde, uten noe igjen å gjemme.

Og så gir Åpenbaringen 9:5 fem måneder.

Hva kapittel 10 gir oss

- Judas klokke gikk fra fest til fest – korsfestelsen ved påske år 30 e.Kr., beleiringen ved påske år 70 e.Kr. (*Nivå 2*.)
- Den multipliserte perioden, sonet fremover fra beleiringen, utløper derfor ved påske. **Påske år 70 + 1960 = Påske 2030.** (*Aritmetikk på nivå 1 på kapittel 7s nivå 3-anker.*)
- Påske er en åttedagers høytid, fra 14. nisan til 21. nisan, avgrenset av to hellige sammenkomster. (*Nivå 2 — 3. Mosebok 23:5-8, 2. Mosebok 12:16.*)
- Dommen utløper ved slutten av sesongen, 21. nisan – dagen havet lukket seg over den forfølgende hæren og den gamle maktens krav opphørte. (*Nivå 3 – typologisk. 14. nisan er et rimelig alternativ og gir 17. april 2030.*)

- **21. nisan 5790 = 24. april 2030** i den faste rabbinske kalenderen; 23. april i den observasjonelle. Boken bruker 24. april, og grunnen er egnethet snarere enn metode. *(Nivå 2 på konvertering, nivå 3 på valg.)*
- Ingenting annet slutter på den dagen. De 1260 dagene fortsetter til oktober. *(Avklaring.)*

Fem måneder senere er det Yom Teruah. Neste kapittel teller dem.

DEL V — FRA ÅR TIL DAG

Mikrotidslinjen: fem måneder, fire tellinger, sju høytider.

Kapittel 11 – De fem månedene

Judas dom utløper 24. april 2030. Herren vender tilbake på Yom Teruah, kvelden 27.–28. september 2030. Mellom disse to datoene er det et vindu, og Åpenbaringen 9:5 måler det.

«Og de fikk ikke lov til å drepe noen, men de skulle pine dem i fem måneder. Pinen deres var som pinen av en skorpion når den stikker et menneske. Og i de dager skal menneskene søke døden, men ikke finne den. De skal lengte etter å dø, og døden flykter fra dem.» – Åpenbaringen 9:5–6

Fem måneder. Dommen utløper i april; Herren kommer tilbake fem måneder senere.

Det er slik jeg lærte det bort, og det er nesten riktig, og ordet «*nesten*» er grunnen til at dette kapittelet finnes.

Tell det

Fra	Til	Dager, inkludert
24. april 2030 · nisan	21.27. september 2030 · kvelden for Yom Teruah	157

Hundre og femtisju dager.

Hvor lenge er fem måneder? Det avhenger av måneden, så ta alle rimelige svar:

Oppgjør	Dager
Fem måneder på 30 dager	150
Fem månemåneder (29,53 dager)	~148
Fem kalendermåneder, 24. april til 24. september	153
Det faktiske vinduet	157

Hver beregning på «fem måneder» faller under vinduet, med mellom fire og ni dager.

Fristelsen her er enorm, og jeg vil nevne den før jeg motstår den. Gapet er lite. Jeg

kunne skrevet *omtrent fem måneder*, og ingen av tusen lesere ville regne tallene.

Men denne boken ba deg i kapittel 1 om å sjekke alle tellinger, og en bok som spør om at man ikke kan runde av når det passer å runde av. Syv dager er syv dager.

Svaret som ikke duger

Den åpenbare løsningen er å si at «fem måneder» er et rundt tall – at Gud snakket omtrentlig, og vi bør ikke presse ham for presisjon som han ikke ga.

Det er noe riktig i det, og jeg skal komme tilbake til det. Men som et svar på dette problemet mislykkes det, og det mislykkes dyrt.

Hvis «fem måneder» kan absorbere en syvdagers feil, kan også «1260 dager» det. Og hele tidslinjen for neste kapittel avhenger av at 1260 er nøyaktig på dagen. I det øyeblikket jeg gir elasticitet til ett profetisk tall, har jeg gitt det til dem alle, og mars 2027 blir myk sammen med alt annet. Det er en høy pris for syv dager.

Og Johannes runder ikke av. Dette er den delen som avgjør det, og det er avgjort ut fra hans egen tekst.

Johannes oppgir samme periode to ganger, i to forskjellige enheter:

«... de skal trække den hellige byen under føttene i **førtito måneder** .» – Åpenbaringen 11:2 «... de skal profetere i **tolv hundre og seksti dager** .» – Åpenbaringen 11:3 «... hun skulle få næring i **ett tusen to hundre og seksti dager** .» – Åpenbaringen 12:6 «... myndighet til å handle i **førtito måneder** ble gitt ham.» – Åpenbaringen 13:5

Førtito måneder. Tolv hundre og seksti dager. De samme tre og et halvt årene, gitt begge veier, med kapitler fra hverandre.

$$42 \times 30 = 1260.$$

Nøyaktig. Ikke omtrentlig. **Johns måneder er trettidagersmåneder, og hans runde form og hans presise form stemmer overens med dagen.** Han er en forfatter som har demonstrert, i sin egen bok, at når han oppgir et tall i måneder, konverteres det til dager uten rest.

Så i Johannes' bruk er fem måneder **150 dager**. Ikke «omtrent 157». Nøyaktig hundre og femti, ifølge regnestykket han selv oppgir.

Det betyr at syvdagersgapet ikke er en avrundingsfeil. Det er en reell forskjell mellom to reelle tall, og det forteller oss noe.

Hva den forteller oss

Les Åpenbaringen 9:5 igjen, sakte, og legg merke til hva der faktisk står.

«Og de fikk ikke lov til å drepe noen, men å pine dem i fem måneder.»

Det er en uttalelse om **hvor lenge pinen varer**. Det er en grense som er satt for gresshoppene.

– de kan plage, de kan ikke drepe, og lisensen deres varer i fem måneder.

Det er ikke en påstand om at Herren kommer tilbake etter fem måneder. Det står aldri noe slikt. Jeg har lest varigheten av en hendelse som om det var en måling av vinduet, og det er forskjellige ting.

Vinduet er 157 dager. Pinen er 150 dager. Pinen sitter innenfor vinduet.

Ingenting trenger å avrundes, strekkes eller beklages. Tallet var nøyaktig hele tiden; jeg hadde bare bedt den om å måle noe den ikke målte.

Hvor inni vinduet?

Skriften sier ikke noe, og jeg kommer ikke til å finne på en plassering.

Jeg så. Hvis de 150 dagene løper fra dagen dommen utløper, slutter de 21. september 2030, seks dager før Yom Teruah. Hvis de løper slik at de slutter på Yom Teruah, begynner de 30. april 2030, seks dager etter at dommen utløper. Ingen av disse datoene er en fest. Ingen av dem er markert på noen måte. Det finnes ingen tekstlig krok å henge en plassering på, og hvis jeg valgte en, ville det være dekorasjon snarere enn eksegese.

Så: et vindu på 157 dager, som inneholder 150 dager med pine, plassert innenfor det av informasjon vi ikke har.

Jeg vil heller etterlate et tomrom i tidslinjen som Skriften etterlater enn å fylle det med noe jeg har funnet på. Hvis det er utilfredsstillende, er det utilfredsstillende i riktig retning.

Hva de fem månedene er til for

Regnestykket er avgjort, substansen er verdt et øyeblikk, for det er lett å lese Åpenbaringen 9 som ren skrekk og gå glipp av det merkelige med det.

Gresshoppene får makt *«slik jordens skorpioner har makt»*. Og så settes det to grenser for dem. De får ikke røre gresset eller noe grønt. Og – den grensen som betyr noe – *«de fikk ikke lov til å drepe noen»*.

En dom som uttrykkelig forbyr å drepe er ikke en henrettelse. Det er en

stevning.

Mennesker «*skal søke døden og ikke finne den.*» Alle utganger er stengt unntatt én. Det er en forferdelig ting å lese, og det er ikke utslettelse; det er en periode hvor de uomvendte holdes bevisste, ute av stand til å unnsnippe døden, med døren til omvendelse fortsatt åpen.

Rehabeam oppgir bildet sin kilde. Da Israel ba den nye kongen om å lette farens åk, svarte han:

«Min far tuktet dere med pisker, men jeg skal tukte dere med skorpioner.» – 1 Kongebok 12:11

Rehabeam sa det som en skrytepist, og det splittet kongeriket – hendelsen som frembrakte de to husene hvis dommer hele denne boken har telt. Det en stolt ung konge truet med, det vil Herren faktisk gjøre, og Han vil ikke gjøre det for å ødelegge, men for å drive bort.

Fem måneder med skorpioner, og ingen tillatelse til å drepe. **Barmhjertigheten i den passasjen er den delen ingen siterer.**

Hva kapittel 11 gir oss

- Vinduet fra utløpet av Judas dom til Yom Teruah er **157 dager** . (*Trinn 1 – tell det.*)
- Johns egen tekst fastsetter måneden hans til tretti dager: 42 måneder og 1260 dager, gitt for samme periode, og $42 \times 30 =$ nøyaktig 1260. **Fem måneder i Johns bruk er 150 dager.** (*Nivå 2.*)
- Derfor måler ikke Åpenbaringen 9:5 **vinduet** . Det sier hvor lenge gresshoppene har tillatelse til å plage. (*Nivå 2 – dette er hva setningen sier.*)
- De 150 dagene ligger innenfor 157-dagersvinduet. **Skriften sier ikke hvor innenfor det, og denne boken gjetter ikke.** (*Oppgitt grense.*)
- Det er uttrykkelig forbudt å drepe plagen. Det er en innkalling, ikke en henrettelse – skorpionene Rehabeam skrøt av, brukt av Gud for å drive menn til omvendelse mens døren er åpen. (*Nivå 3 – lesing, ikke aritmetikk.*)
- **Ingenting var avrundet.** Tallet var nøyaktig; feilen var min, da jeg ba den måle feil ting.

Kapittel 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335

Fire numre, fra to forfattere, med seks hundre års mellomrom. Dette kapittelet tar for seg alle fire og viser hvor de havner.

Den inneholder også det sterkeste enkeltstående interne beviset i boken – et resultat systemet ikke var bygget for å produsere – og ett problem jeg ikke har løst, som jeg heller vil legge frem for deg enn å la noen andre finne.

Tellereglene, omformulert

Fra kapittel 1, fordi alt her avhenger av dem:

1. **Inkluderer begge endepunktene.** Dag 1 er startdatoen.
2. **Dagslysdatoen.** En hebraisk dag begynner ved solnedgang; der en fest varer fra «kvelden den 27. til kvelden den 28.», er datoen som brukes den 28.

På timeanddate.com betyr det at boksen merket med «inkluder sluttdato i beregningen» er avkrysset hver gang. Fjern avkrysningen, og alle svarene nedenfor får én feil.

De to ankrene

Alt teller fra én av to datoer i 2027.

27.–28. mars 2027 — Ødeleggelsens vederstyggelighet. På observasjonsskalenderen er dette Førstegrøden: kvelden 27. mars til kvelden 28. mars. I henhold til regel 2 begynner tellingen **28. mars**. Det må sies at jeg fortsatt er usikker på om AoD vil finne sted på denne datoen, eller om bare pave Leo støtter den ny-osmanske ordenen denne dagen. Vi får se.

27. april 2027 — senregnet. Den siste dagen av den andre høytiden for usyret brød.

— den 21. dagen i den andre måneden, erstatningspåskan i henhold til 4. Mosebok 9 for de som ikke kunne holde den første. Tellingene begynner **27. april**.

Tretti dager fra hverandre. Hold det tallet.

De fire tellene

Telle	Skrift	Fra	Til	Dager	Hvilken er
1290	Daniel 12:11	28. mars 2027	7. okt. 2030	1290	Yom Kippur — 10. tishri
1260	Åp 11:3, 12:6	27. april	7. okt.	1260	Yom Kippur — 10. tishri

		2027	2030		
1250	Matteus 24:22	27. april 2027	27. september 2030	1250	Yom Teruah – kvelden før 1. tishri
1335	Daniel 12:12	27. april 2027	21. des. 2030	1335	25 Kislev — Hanukkah

Hver og en av disse lander på et avtalt tidspunkt. Sjekk dem selv; det er det den tilhørende nettsiden og utforskersiden er til for.

De tretti dagene som falt ut

Nå resultatet bygde jeg ikke.

Daniel oppgir 1290 dager. Johannes oppgir 1260 dager. To forfattere, med seks århundres mellomrom, som skriver på forskjellige språk på forskjellige kontinenter omtrent samme periode.

$$1290 - 1260 = 30.$$

Og de to ankerene i 2027 – førstegrøden og den siste dagen av det andre usyrede brødet, uavhengig identifisert som festdager på en kalender beregnet fra månekonjunksjoner – er **tretti dager fra hverandre** .

28. mars til 26. april er tretti dager. 1260 begynner den 27.

Det var ikke det jeg skrev der. Det er forskjellen mellom to tall jeg ikke valgte, som samsvarer med gapet mellom to datoer jeg ikke anga. De tretti dagene med frafall – vinduet der verden tar parti etter at Antikrist blir åpenbart og før senregnet faller – er ikke satt inn i denne tidslinjen. De faller ut av subtraksjonen.

Det er testen jeg foreslo i kapittel 3: et system som beskriver noe virkelig, har en tendens til å produsere svar på spørsmål ingen stilte det. Dette er det tydeligste eksemplet i boken. Et tilpasset system produserer nøyaktig det det var tilpasset til å produsere. Dette produserte et vindu på tretti dager fordi to profeter, som skrev seks hundre år fra hverandre, valgte tall med tretti års mellomrom.

De ti dagene som også falt ut

Det samme skjer i den andre enden.

$$1260 - 1250 = 10.$$

Ti dager mellom dagen de troende blir tatt til fange og dagen Herrens vrede er

fullført. Det er nøyaktig ett par fastsatte tider i den hebraiske kalenderen som er ti dager fra hverandre:

Yom Teruah på 1. tishri og Yom Kippur på 10. tishri. Dagene mellom dem er ærefryktdagene.

Og tellingene lander på begge ender av det paret. 1250 slutter ved Yom Teruah. 1260 slutter ved Yom Kippur.

Jesus sa at dagene skulle bli forkortet:

«Hvis ikke de dagene hadde blitt forkortet, ville intet liv ha blitt frelst. Men for de utvalgte skyld skal de dagene bli forkortet.» – Matteus 24:22

Forkortet med hvor mye? Med ti – forskjellen mellom trengselstidens fulle mål og dagen de trofaste blir fjernet fra den. Jesaja gir et bilde av hva som skjer i løpet av de ti dagene:

«Kom, mitt folk, gå inn i deres rom og lukk dørene bak dere! Skjul dere en liten stund, til harmen tar sin gang.» – Jesaja 26:20

Ti dager bak lukkede dører mens vreden går sin gang, mellom de to høytidene som har ti dagers mellomrom. **Ingen av tallene ble valgt for å få det til å fungere.**

Problemet jeg ikke har løst

Her ligger vanskeligheten, og den hører hjemme i hovedteksten.

Daniel 12:11 knytter ikke 1290 til én hendelse. Den knytter den til to:

«Fra den tid det stadige offeret blir avskaffet og ødeleggelsens vederstyggelighet blir reist opp, skal det gå 1290 dager.»

Hvilket stadig offer, hvis det ikke finnes noe tempel?

Utkast til erstatning for den uløste passasjen i kapittel 12. — CLH

Jeg sa i den første utgaven av dette kapitlet at jeg ikke hadde noe klart svar på dette, og det hadde jeg heller ikke. Jeg har et nå, og det er ikke svaret jeg håpet på, fordi det forplikter meg til at noe skal skje offentlig innen sju måneder etter at denne boken er trykket.

Daniel 12:11 gir to markører, ikke én:

«Fra den tid det stadige offeret blir avskaffet og ødeleggelsens vederstyggelighet blir

reist opp, skal det gå 1290 dager.»

Den vederstyggeligheten denne boken har en beretning om. Det regelmessige offeret ble ikke utført – fordi det ikke finnes noe tempel, det er ikke noe alter i bruk, og Tempelinstittutts kar står i en bygning i Misgav Ladach-gaten og venter på et helligdom som ikke finnes.

Så enten er Daniels første tusj tom, eller så har jeg lett etter feil ting. Jeg har brukt lang tid på å prøve å gjøre den til den andre. Ordet lar meg ikke.

Ordet bøyer seg ikke

Jeg ville at *tamid* skulle bety kontinuerlig tilbedelse i generell forstand. Det gjør det ikke, og jeg skal argumentere mot meg selv på en skikkelig måte i stedet for å gestikulere.

I alle tilfeller i Daniel – 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 og 12:11 – er formen הַתָּמִיד , med den bestemte artikkelen som forkortelse for עֲלֵת הַתָּמִיד , *det stadige brennofferet* i 2. Mosebok 29:38–42 og 4. Mosebok 28:3–8: et lam om morgenen, et lam i skumringen, hver dag uten pause. Daniel bruker aldri ordet for bønn, for andakt eller for tilbedelse i det abstrakte. Ikke én gang. Og 8:11 setter helligdommen i samme leddsetning som offeret.

Jeg har lest argumentene for den løsere betydningen. Det er argumenter jeg gjerne ville ha akseptert. De overlever ikke kontakt med konkordansen.

Så den ærlige konklusjonen er den ubeleilige: for at Daniels første markør skal ha en referanse den 28. mars 2027, må et stadig brennoffer pågå før den datoen. Noe som betyr at det må starte. Noe som betyr at det må starte snart.

(Nivå 3 – dette er en vurdering av hvordan Daniel bruker et ord, ikke et aritmetisk resultat. Men det er en vurdering mot min egen bekvemmelighet, som er den eneste typen som er verdt mye.)

Det krever ikke et tempel. Det krever et alter.

Her er det som fikk meg til å ombestemme meg om hvorvidt dette er mulig, og jeg hadde gått glipp av det i årevis fordi jeg så på feil bygning.

De hjemvendte landflyktige gjeninnførte den stadige offergaven **før det fantes et tempel å plassere den i :**

«De reiste alteret på dets grunnvoller, for de var redde for folkene i landene. De ofret brennofre på det til Herren, brennofre morgen og kveld ... men grunnvollen til Herrens tempel var ennå ikke lagt.» – Esra 3:3, 6

Les det to ganger. *Olat tamid* – morgen og kveld, akkurat det offeret Daniel snakker om – rant på et gjenoppbygd alter på åpent terreng, der tempeltomten var en byggegrop, og det rant slik i årevis før grunnmuren ble lagt.

Ikke noe tempel. Ikke noe tabernakel. Et alter, et presteskap og et lam.

Det er hele kravet, og det er et krav av en helt annen orden enn å bygge det tredje tempelet. Et tempel er et tiår langt nasjonalt prosjekt som krever riving eller forflytning av strukturer som en femtedel av menneskeheten anser som hellige. Et alter er stein, en rampe og tillatelse til å stå et sted.

(Nivå 1 om hva Esra 3 sier – les det selv. Nivå 3 om antagelsen om at Daniels markør er oppfylt på samme måte.)

Det som allerede finnes

Jeg spekulerer ikke i om delene kan settes sammen. Det kan de stort sett.

- Et **tempelklart steinalter** , bygget etter halakhiske spesifikasjoner av uhoggede steiner, ble ferdigstilt og innviet på den siste dagen av Hanukkah, desember 2018. Det ble konstruert for å bli demontert og flyttet.
- Tempelinstituttet har produsert karene, presteklærne og den gyldne menorahen, og har trent opp kohanim i tjenesten i årevis .
- Rødkvigeprogrammet er aktivt og har fra 2026 gått over til et nasjonalt opplæringsinitiativ .

Det som mangler er ikke utstyr, ikke klær, ikke trente prester, og ikke et design. **Det som mangler er et sted å stå og tillatelse til å stå der.** Det er hele gapet, og jeg skal ikke bagatellisere det: det er en politisk og religiøs barriere av den mest alvorlige typen på jorden, og den har holdt i femtini år.

Barrieren som for øyeblikket beveger seg

Og her er grunnen til at jeg er villig til å si syv måneder i stedet for syv år.

Ordningen som har hindret jøder i å be på Tempelhøyden – *status quo* , et sett med forståelser mellom Israel og Jordan der Waqf administrerer stedet og bønn for ikke-muslimer er forbudt – har synlig blitt svekket i løpet av 2026. Tre daterte punkter, alle rapportert og etterprøvbare:

Dato Hva som endret seg

21. januar 2026 Israelsk politi, som etterkom en forespørsel fra Tempelbergets yeshiva, tillot jødiske besøkende å bære trykte liturgier – inkludert Amida – opp på fjellet for første gang. Inntil nylig ble besøkende som ble tatt i bønn kastet ut eller arrestert, og bønneartikler ble fullstendig utestengt.

23. juli 2026 Mer enn tre tusen jødiske besøkende hadde steget opp ved middagstid. Liturgisk materiale var tillatt. Omtrent et dusin ble (*Tisha B'Av*) arrestert for å ha bedt på vestsiden. Jordans utenriksdepartement kalte det «*et åpenbart brudd på den historiske og juridiske status quo*» og anklaget politiet for å «*legge til rette for disse handlingene*».

16. august 2026 Israelsk politi lettet igjen på restriksjonene for jødisk bønn på stedet – én uke før jeg skrev dette avsnittet.

Det er ikke en statisk barriere. Det er en barriere som demonteres gradvis, offentlig, med innvendinger fra Waqf og Kongeriket Jordan registrert i avisene hver gang.

Nå disiplinen, for det er nettopp her en bok som denne går for langt. Bønn er ikke offer. Avstanden mellom at *en mann kan lese Amida på fjellet* og *et lam ofres der morgen og kveld* er enorm, og ingenting i tabellen ovenfor lukker den. Det tabellen etablerer er smalere, og jeg vil ikke påstå mer enn det: arrangementet som gjør et alter umulig er ikke fast, det beveger seg, og det har beveget seg tre ganger i år i samme retning.

(Nivå 2 – hver rad er datert og kildehenvist. Slutningen fra den er min, og det er i beste fall nivå 3.)

Hva denne boken derfor forutsier

Jeg vil heller være spesifikk og feil enn vag og uforklarlig, så:

Et stadig brennoffer – et alter, et presteskap, et lam morgen og kveld – begynner i Jerusalem før 28. mars 2027. Og så stoppes det.

Begge halvdelene er påkrevd. *Tamiden* kan ikke avskaffes 28. mars 2027 med mindre den er i kraft 27. mars 2027. Daniels klausul trenger en ting som eksisterer for å beskrive fjerningen.

Jeg har ingen mening om mekanismen, plasseringen på fjellet, det juridiske instrumentet eller hvem som gjør det, og jeg kommer ikke til å finne opp et for å få

bildet til å føles komplett. Jeg mener at rammeverket krever det, og at det er rammeverket jeg har vist deg regnestykket for.

(Nivå 4 – profetisk. Dette er hva rammeverket forutsier, ikke hva jeg har blitt fortalt.)

Én innvending ble besvart, fordi den er god

«Ethvert alter reist i 2027 ville være illegitimt. Omstridt prestedømme, ingen aske fra den røde kvigen, intet Sanhedrin som de fleste jøder kjenner igjen. Det kunne ikke være den virkelige tamiden , og Gud ville ikke regne med at den ble fjernet.»

Daniel svarer på dette i samme kapittel som ordet kommer fra.

Da Antiokos stoppet den kontinuerlige ofringen, **var presteskapet som forvaltet den kjøpt og korrump**. Jason kjøpte yppersteprestedømmet; Menelaos overbød ham for det. Det var tilstanden til embetet da *tamiden* ble tatt bort – og Skriften kaller fortsatt ofringen *tamiden* , og regner fortsatt fjerningen av den som en fornærmelse, og Daniel henger fortsatt et profetisk tall på den.

Et stadig offer trenger ikke å være i god stand for at dets avskaffelse skal registreres i himmelen. Det er ikke min slutning; det er den historiske situasjonen i avsnittet.

Hvis det ikke vises noe alter

Så har Daniels første markør ingen referanse, 1290-tallet begynner ikke der jeg har sagt det begynner, og denne delen har feilet. Argumentet om vederstyggelighet ville overlevd på eget grunnlag, men det ville ikke dette.

Før det skjer, vil jeg ha ett alternativ offentliggjort, fordi jeg synes det er verdt å vurdere selv om jeg ikke hviler på det.

Det finnes nøyaktig én institusjon på jorden som beskriver seg selv som et evigvarende offer som ofres på alle steder. Det er messen – Romas eget krav, definert i Trient, basert på Malaki 1:11, og som ikke krever noe tempel overhodet. Og det har allerede blitt tatt bort én gang: 8. mars 2020 avlyste bispedømmet Roma alle offentlige messer, og innen to uker hadde bispedømmer over hele Italia, Irland, Filippinene, Spania og mesteparten av USA gjort det samme. I en periode på noen uker ble ikke det evige offeret ofret offentlig noe sted i den vestlige verden.

Hvis det er *tamiden* , så er det som skjer i mars 2027 en handling fra den romersk-katolske kirke mot seg selv under **Leo XIV** , i retning av tilpasning til islam, og frafallet i 2. Tessaloniker 2 er et frafall av den største mengden av bekjennende

kristne på jorden. Det er min mening om en levende mann i et offentlig embete, presentert som en mening, og jeg vil heller si det rett ut enn å antyde det.

Men jeg setter det på andre plass, og grunnen er konkordansen. Daniels *tamid* er det stadige brennofferet hver gang han bruker det, og jeg får ikke lov til å fremme en lesning fordi den er mer komfortabel enn den som trenger et alter i Jerusalem innen sju måneder. Messelesningen er en plausibilitet som holdes i reserve. Alteret er posisjonen.

(Nivå 4 gjennomgående, og avhengig av identifikasjonen av Udyret med islam, noe som argumenteres i Teaching History Before It Happens og antas snarere enn forsvares her.)

Hva denne delen gir oss

- Daniels *הַתָּמִיד* er det stadige brennofferet i **alle fem** tilfeller, og betyr aldri tilbedelse generelt. *(Nivå 3 – og det er en dom som er avsagt mot min egen bekvemmelighet.)*
- Esra 3:3–6 gjeninnførte offergaven på et alter **før tempelfundamentet ble lagt**, så markøren trenger et alter, ikke et helligdom. *(Nivå 1 i teksten.)*
- Alteret, karene, klærne og de trente prestene **finnes allerede**; det manglende elementet er plassering og tillatelse. *(Nivå 2.)*
- Ordningen som forbyr jødisk tilbedelse på fjellet **ble endret tre ganger i 2026**, i samme retning, på tross av registrerte jordanske innvendinger. Bønn er ikke offer, og dette tetter ikke gapet – det viser at barrieren ikke er fast. *(Nivå 2 om hendelsene, nivå 3 om slutning.)*
- **Derfor: et stadig brennoffer begynner i Jerusalem før 28. mars 2027 og stoppes deretter.** Hvis det ikke skjer, er denne delen feil, og jeg har fortalt deg det på forhånd. *(Nivå 4.)*
- Holdt i reserve: Messen som det evige offer, med mars 2020 som bevis på at noe slikt kan avskaffes globalt uten en hær. *(Nivå 4.)*

Vederstyggeligheten blir satt opp i mars 2027. Det er det denne boken beskriver. Men **hvilket regelmessig offer blir avskaffet i mars 2027?**

Når jeg leser denne boken, ble det regelmessige offeret avskaffet av Kristus ved korset i år 30 e.Kr. – det er kapittel 8s argument om Daniel 9:27, og jeg holder fortsatt fast ved det. Det finnes ikke noe tempel som står i august 2026 mens jeg skriver denne boken, og det finnes ikke noe gjenopprettet offersystem å avskaffe.

Så den første av Daniels to markører har ingen referanse i det øyeblikket opptellingen begynner. Siden dette refererer til en hendelse i fremtiden, kan jeg bare spekulere i det uten solide bevis.

Jeg har ikke et klart svar. Her er de to som synes jeg er verdt å vurdere, og jeg holder ikke fast ved noen av dem.

Det hebraiske ordet er **תמיד** (*tamid*), som betyr *kontinuerlig* eller *regelmessig* . I Daniel 8:11–13 står det for det stadige brennofferet, men selve ordet betegner kontinuitet snarere enn dyret. Hvis *tamid* leses som kontinuerlig tilbedelse av Gud snarere enn selve offerritualet, så er det som avskaffes i mars 2027 verdens kontinuerlige tilbedelse – erstattet når dyret blir godkjent og nasjonene vender seg. Den lesningen har en viss støtte i hvordan Daniel 8 bruker begrepet, og det er praktisk for meg, noe som er en grunn til å holde det løst.

Den andre muligheten er at de to leddsetningene navngir én sammensatt hendelse beskrevet fra to sider, og i så fall er vanskeligheten grammatisk snarere enn historisk. Å avgjøre det krever en vurdering av hebraisk grammatikk som jeg ikke skal forfalske.

1335, og hvor den ankrer opp

Daniel gir et fjerde tall i neste vers:

«Hvor velsignet er den som venter og når frem til 1335 dager!» – Daniel 12:12

Telt fra senregnet den 27. april 2027, er dag 1335 **21. desember 2030** – som er 25 kislev, den første dagen av Hanukkah, festen for tempelets gjeninnvielse. Velsignet er den som venter og ankommer til innvielsen.

La meg komme med mine spekulasjoner om hvordan disse tingene vil utspille seg på bakken. Når vi blir borttrykket på Yom Teruah, begynner Gud å helle ut sine vredesskåler i ti dager. Han vil kalle frem Israels og kanskje Irans og/eller Pakistans atomvåpen og dømme nasjonene som har gått opp mot Jerusalem. Vi vil være trygt i våre gemakker i Det nye Jerusalem med dørene lukket mens verden brenner. En tredjedel av menneskeheten, for det meste muslimer, vil dø i løpet av de ti dagene. De overlevende vil *fortsette å vente og oppnå de 1335 dagene*, Hanukkah, når Jesus kommer tilbake med oss alle og helbreder nasjonene.

Jeg synes det er slående. Her er det som er pinlig med det.

Daniel 12:11 og 12:12 står side om side, og leses vanligvis som om de deler ett utgangspunkt. Hvis 1335 teller fra samme dag som 1290 – 28. mars 2027 – lander det på 21. november 2030, noe som er ingenting i det hele tatt.

For å nå Hanukkah må 1335 forankres til senregnet snarere enn til vederstyggeligheten. Det er det Messiah 2030-prosjektets kalender gjør, eksplisitt: oppføringen deres for 27. april 2027 lyder «*START AV 1260 OG 1335*». Så det er deres oppgitte rammeverk og ikke min oppfinnelse. Men det er fortsatt et valg, og den enklere tolkningen av to tilstøtende vers er at begge tallene teller fra samme øyeblikk.

(Nivå 3. Resultatet er slående. Forankringen som kreves for å oppnå det er omstridbar, og den alternative forankringen produserer ingenting.)

Hele mikrotidslinjen

Dato	Dag	Hva
28. mars 2027	1290 begynner	Ødeleggelsens vederstyggelighet · Førstegrøden
28. mars – 26. april 2027	dager 1–30	Frafallet – verden tar parti
27. april 2027	1260 og 1335 begynne	Senregnet · siste dag av det andre usyrede brødet
24. april 2030	—	Judas dom utløper · 21. nisan
27. september 2030	dag 1250	Yom Teruah – oppstandelsen, henrykkelse, tilbakekomst
27. september – 7. oktoberti dager 2030		Ærefryktens dager · bak lukkede dører · vrede
7. oktober 2030	dag 1260 og slutt på dag 1290	Yom Kippur – begge teller nært
12. oktober 2030	—	Sukkot begynner
21. desember 2030	dag 1335	Hanukkah · <i>velsignet er den som venter</i>

Hva kapittel 12 gir oss

- Alle fire punktene lander på fastsatte tider, på den inkluderende regelen som er erklært i kapittel 1.
(Nivå 1 – reproduserbar.)
- **1290 – 1260 = 30** , og de to ankrene er tretti dager fra hverandre. Frafallsvinduet faller ut av regnestykket i stedet for å bli satt inn. **Dette er det sterkeste interne resultatet i boken.** *(Nivå 1.)*
- **1260 – 1250 = 10** , og det er nøyaktig ett par fastsatte tider med ti

dagers mellomrom. Dagene avkortes nettopp av ærefrykt dagene. (Nivå 1 i aritmetikken; nivå 3 ved å lese Matteus 24:22 på den måten.)

- Dag 1335 er 25 kislev, tempelets gjeninnvielse – **men bare hvis 1335 forankres til senregnet snarere enn til vederstyggeligheten**, og Daniel 12:11–12 leses vanligvis som en delt start. (Nivå 3)
- **Uløst: Daniel 12:11 knytter 1290 til avskaffelsen av det stadige offeret så vel som til vederstyggeligheten, og dette rammeverket har ingen klar referanse til den første i mars 2027.**

Kapittel 13 – Festsekvensen

Alt så langt har vært aritmetikk. Dette kapittelet er mønster, og mønster er en mykere form for bevis, så jeg vil holde påstandene tilsvarende beskjedne.

Påstanden er denne: de fastsatte tidene i 3. Mosebok 23 er ikke sju religiøse høytider. De er en rekkefølge, og Jesus har holdt den i orden.

De syv

«Herrens fastsatte tider, som dere skal utrope som hellige sammenkomster – disse er mine fastsatte tider.» – 3. Mosebok 23:2

Hebraisk er **מוֹעֲדִים** (*mo'edim*), og det betyr ikke *høytider*. En *mo'ed* er en avtale — et fast møte avtalt på forhånd mellom parter som begge har til hensikt å holde det. Ordet brukes om den tiden Gud setter for å møte sitt folk.

Det er sju, i to klynger:

Vår	Dag
1 Påske — <i>Pesach</i>	14. nisan
2 Usyret brød — <i>Matzot</i>	15.–21. nisan
3 Førstegrøden — <i>Yom HaBikkurim</i>	dagen etter sabbaten i den uken
4 Uker — <i>Shavuot</i>	50 dager etter førstegrøden
Høst	Dag
5 Trompeter — <i>Yom Teruah</i>	1. tishri
6 Soning — <i>Yom Kippur</i>	10. tishri
7 Løvhyttefesten — <i>Sukkot</i>	15.–21. tishri

Fire om våren, samlet innen åtte uker. Tre om høsten, samlet innen tre uker. Og

mellom den fjerde og femte, et gap på omtrent fire måneder hvor ingenting er avtalt i det hele tatt.

De fire første, oppbevart på dagen

Fest	Hva det krevde	Det han gjorde	På dagen ?
Påske	lammet som ble slaktet i skumringen, 14. nisan	korsfestet	ja
Usyret brød	surdeig — bildet av korrupsjon – legg bort	kroppen i graven, uten å se noe forråtnelse	ja
Førstegrøden	det første kornbåndet av innhøstingen ble presentert	oppreist, «førstegrøden av de som sover»	ja
Uker	innhøstingen samlet, femti dager senere	Ånden ble utgytt på Shavuot, femti dager senere	ja

Paulus behandler ikke korrespondansen som dekorativ. «Også vårt påskelam, Kristus, er blitt slaktet» – ikke som et påskelam, men selve tingen. «Kristus er oppstått fra de døde, førstegrøden av dem som er sovnet inn.» Han bruker festnavnet som beskrivelse av hendelsen.

Fire avtaler. Fire holdt, i riktig rekkefølge, på dagen. Ikke i riktig sesong. På dagen.

Det er observasjonen resten av kapittelet hviler på, og det er verdt å stoppe opp ved hvor lett det kunne ha gått annerledes. En korsfestelse er ikke en planlagt hendelse; den skjer når en mobb og en guvernør bestemmer at den skal skje. At den falt på 14. nisan, og oppstandelsen på førstegrøden, og Ånden på Shavuot, er enten den tetteste rekken av tilfeldigheter i den historiske beretningen, eller det er hva ordet *mo'ed* betyr. En avtale som holdes.

De tre som ikke blir beholdt

Så stopper mønsteret. Yom Teruah, Yom Kippur og Sukkot har aldri hatt sin besvarelseshendelse.

Hvert år siden har trompetene lydt på 1. tishri, og ingenting har skjedd. Hvert år har soningsdagen kommet og gått. Det er ikke et argument fra taushet – det er observasjonen om at en sekvens som ble holdt nøyaktig, fire ganger på rad, har fire avtaler utestående og ikke har holdt en av dem på to tusen år.

Enten var mønsteret aldri et mønster, eller så ligger de tre resterende fortsatt foran.

Hvorfor gapet er formet av kirketiden

Og det er her kalenderen i seg selv sier noe kapitlene om Daniel måtte argumentere for.

Mellom Shavuot og Yom Teruah er det en periode på omtrent fire måneder uten noen fastsatt tid. Ikke én. Vårfesten slutter, og så ingenting før trompeten lyder.

Toraens egen festivalkalender har et gap midt i seg – og gapet faller akkurat der de fire holdte høytidene slutter og de tre uholdte begynner.

Kapittel 8 måtte jobbe hardt for å forsvare et avbrudd i Daniels syttiende uke, og jeg fortalte deg rett ut at ingenting i Daniel varsler et avbrudd. 3. Mosebok 23 varsler heller ikke et avbrudd. Men det har et avbrudd, innebygd i året, på samme sted.

Jeg ville ikke bygge en tidslinje på det. Som bekreftelse på et gap hevdet på andre grunnlag, er det verdt noe.

(Nivå 3. Korrespondansen er reell; det den betyr er tolkning. Noen kan mene at gapet på fire måneder er landbruksrelatert – intervallet mellom kornhøsten og frukthøsten – og ha helt rett i det, og det ville ikke gjøre observasjonen mindre interessant.)

Den neste i rekkefølge

Hvis rekkefølgen holdes i orden, er neste utnevning den femte, og det er bare én kandidat.

Yom Teruah. 1 Tishri. Trompetfesten.

Det som er fastsatt for den dagen er verdt å lese i sammenheng med hva kristne forventer ved Kristi gjenkomst. Det er den eneste høytiden som faller på nymåne – dagen hvis begynnelse ikke kunne annonseres på forhånd fordi den var avhengig av synet av halvmånen, slik at vekterne ventet og ingen visste timen. Det er en dag med blåsing, alarm og innkalling. Og i jødisk tradisjon bærer den minnet om kroningen: dagen en konge blir hyllet. En trompet. En dag ingen kunne bestemme på forhånd. En konge proklamerte. Og oppstandelsen ved den siste trompeten.

Så ti dager, ærefryktens dager – som kapittel 12 fant liggende i regnestykket som forskjellen mellom 1260 og 1250, og som Jesaja beskriver som en innesperring bak

lukkede dører mens harmen går sin gang.

Så Yom Kippur – soning, dommen avsluttet, bøkene avgjort. Kapittel 12s to lange tellinger slutter begge der.

Så Sukkot – innsamlingen, Gud som bor hos sitt folk, og det er der Åpenbaringen slutter: «*Guds bolig er blant menneskene, og Han skal bo blant dem.*» Jeg er fortsatt usikker på hva som egentlig skjer på dette tidspunktet. Boer Jesus hos oss på jorden, etter å ha vendt tilbake for å kjempe mot sine fiender? Boer Han hos oss i det nye Jerusalem eller i «himmelen» en tid? Slutten av sitatet fra Åpenbaringen gjelder det nye Jerusalems ankomst og Faderens komme til jorden for å regjere for alltid.

Trompet, deretter vrede som utholdes bak lukkede dører, deretter soning, deretter bolig. Det er rekkefølgen som Leviticus 23 setter, og det er rekkefølgen dagtellingene i kapittel 12 havner i uten å bli bedt om det.

Hva dette viser og ikke viser

Den produserer ikke et år. Ingenting i dette kapittelet daterer noe som helst; Yom Teruah kommer hver høst og har gjort det i tre tusen år.

Det den gjør er å fortelle deg hvordan året som er produsert i kapittel 6 til 10, skal se ut når det kommer. Regnestykket sier 2030. Festsekvensen sier at hvis regnestykket er riktig, faller returen på Yom Teruah snarere enn på en vilkårlig dato – og høstfestene i 2030 er 27.–28. september og 7. oktober.

To uavhengige ting må stemme overens for at det skal fungere: et år fra klokken og en dag fra sekvensen. Det gjør de.

Hva kapittel 13 gir oss

- Mo'edim er *avtaler*, ikke høytider – faste møter som er fastsatt på forhånd. (Nivå 2 – hebraisk.)
- Jesus holdt de fire vårfestene **på dagen**, i riktig rekkefølge, og Det nye testamentet navngir dem slik. (Nivå 2.)
- De tre høstavtalene har ingen svarhendelse, og har ikke hatt en på to tusen år. (Nivå 2 – observasjon.)
- Toraens festår inneholder et fire måneders gap på nøyaktig det stedet der de holdte høytidene slutter og de uholdte begynner. (Nivå 3 – bekreftelse av gapet som argumenteres i kapittel 8, ikke bevis for det.)
- Hvis sekvensen fortsetter i riktig rekkefølge, er neste avtale **Yom**

Teruah : nymåne, trompet, kroning og en dag hvis start ikke kunne annonseres på forhånd. (Nivå 3.)

- Rekkefølgen som settes i 3. Mosebok 23 – trompet, deretter ti dager, så soning, deretter bolig – er rekkefølgen kapittel 12 sine tellinger havner i.

(Nivå 1 for tellingene; Nivå 3 for betydningen.)

Kapittel 14 – Der de to kalenderne stemmer overens

Kapittel 2 fortalte deg at det svakeste leddet i denne boken er kalenderen, og at datoen 27.–28. mars 2027 bare eksisterer under observasjonsberegning. Det kostet meg noe å si.

Dette kapittelet er den andre halvdelen av den hovedboken, og det er den beste nyheten i boken.

Innvendingen dette kapittelet besvarer

En skeptiker som har lest kapittel 2 nøye har en knusende replikk tilgjengelig, og den lyder slik:

«Du lagde din egen kalender og oppdaget så at datoene dine faller på dine egne festdager. Selvfølgelig gjør de det. Enhver kalender kan lages for å produsere festdager der du trenger dem. Vis meg en dato som overlever en kalender du ikke valgte.»

Det er en rettfærdig utfordring, det er den rette utfordringen, og den fortjener et direkte svar snarere enn et forsvar av kalenderen min.

Her er svaret.

Sammenligningen

Jeg kjørte hver fest, i hvert år fra 2025 til 2030, på begge kalenderne: den observasjonsbaserte beregningen denne boken følger, og den faste rabbiniske kalenderen som har blitt brukt av den jødiske verden siden omtrent det fjerde århundre. To systemer bygget på uforenlige regler – ett setter den første måneden etter månekonjunksjonen nærmest vårjevndøgn, det andre kjører en nittenårssyklus med fire utsettelsesregler knyttet til seg.

År	Gapet mellom de to kalenderne
2025	0 til 1 dag
2026	1 dag
2027	30 til 31 dager

2028	1 til 2 dager
2029	1 til 2 dager
2030	1 dag om våren · null på hver høstfest

To ting i den tabellen er viktige, og de trekker i motsatte retninger.

Først, de «dårlige nyhetene» igjen

2027 er det eneste året med avvik i intervallet. I det ene året setter den faste kalenderen inn sin trettende måned, Adar II, og jevndøgnsregelen gjør ikke det. Observasjonsmessig påske 2027 faller 22. mars; rabbinsk påske 2027 faller 21. april. En hel månemåned fra hverandre.

Og 2027 er året den nærmeste datoen avhenger av. Jeg sa dette i kapittel 2, og jeg sier det igjen her, i kapittelet som skal være gode nyheter, fordi en leser som bare husker den gode halvdelen vil ha blitt dårlig tjent med.

Hvis den faste kalenderen er den riktige, er ikke 27.–28. mars 2027 en festdag, og argumentet om at «førstegrøden» er den, fordamper.

Nå de gode nyhetene

Se på den siste raden igjen.

I 2030 stemmer de to kalenderne helt overens. Ikke omtrentlig. Til dags dato, på hver høstfest:

Fest	Observasjonsmessig	Fast rabbinsk
Yom Teruah — 1. tishri	28. september 2030	28. september 2030
Yom Kippur — 10. tishri	7. oktober 2030	7. oktober 2030
Sukkot begynner — 15. tishri	12. oktober 2030	12. oktober 2030
25 Kislev — den 1335. dagen	21. desember 2030	21. desember 2030

Fire datoer. To systemer som er uenige med én måned i 2027. Null forskjell i 2030.

Hva dette egentlig kjøper

Si det så presist som jeg kan, for det er lett å overdrive her, og jeg har sett folk gjøre det.

Destinasjonen avhenger ikke av kalenderen min. Det er startskuddet som gjør det.

En leser som avviser alt i kapittel 2 – som mener at den observasjonelle

beregningen er en eksentrisitet og at den faste rabbiniske kalenderen er den eneste legitime hebraiske kalenderen som finnes – **kommer likevel frem til Yom Teruah den 28. september 2030 og Yom Kippur den 7. oktober 2030.** Disse datoene er ikke en gjenstand fra en hjemmelaget kalender. Det er der begge kalenderne havner. Du kan slenge ut hele mitt andre kapittel, og slutten er uendret.

Alt i kapittel 12 som avsluttes høsten 2030 overlever derfor kalenderinnvendingen intakt: 1260 og 1290 som avsluttes på Yom Kippur, 1250 som når Yom Teruah, de ti ærefryktdagene mellom dem, og den 1335. dagen som lander på Hanukkah.

Det som ikke overlever er 2027-ankeret disse tellingene starter fra. **Tellingene er kalenderuavhengige på slutten og kalenderavhengige i begynnelsen**, og det er en ubehagelig, men nøyaktig beskrivelse av hvor denne boken står.

Og nå disiplinen

Det er akkurat her en bok som denne bruker ordet *mirakuløs*, og det kommer jeg ikke til å gjøre.

Konvergens er ikke et mirakel. Det er hva to lunisolare systemer gjør når de tilfeldigvis faller i fase, og du kan se dem gjøre det i 2025, 2026, 2028 og 2029 i samme tabell. Begge tilnærmer seg den samme månen. De fleste årene stemmer de godt overens; av og til faller en interkalasjon forskjellig, og de divergerer med en måned. At 2030 er et av de nære årene er ikke et tegn. Det er aritmetikk.

Dens verdi er **defensiv, ikke bevismessig**. Den beviser ikke datoen. Den fjerner en innvending mot den – og innvendingen den fjerner er den sterkeste en skeptiker har mot høstdatoene.

Det er alt den gjør. Den er verdt et kapittel fordi innvendingen var verdt å besvare, ikke fordi avtalen beviser noe.

Hvis jeg fortalte deg at oddsen mot at to kalendere skulle være enige var astronomisk høy, ville jeg gjort det denne boken er skrevet imot. De er ofte enige. De er enige i 2030. Det er nok, og det er ikke mer enn nok.

Hva kapittel 14 gir oss

- I perioden 2025–2030 stemmer de to kalenderne vanligvis overens innen en dag eller to; de er ikke rivaliserende systemer som produserer forskjellige år. (*Nivå 1 – beregnet og reproduserbar på nettsiden.*)
- **2027 er det eneste unnvikende året**, og avviker med en full månemåned – og det er året den nærmeste datoen hviler på. (*Nivå 1 i*

beregningen; sårbarheten er reell og oppgitt to ganger.)

- **2030 er et år med nøyaktig enighet** om Yom Teruah, Yom Kippur, Sukkot og 25 Kislev. (Nivå 1.)
- Derfor er ikke datoene for høsten 2030 **avhengige av denne bokens kalender** og overlever kalenderinnvendingen fullstendig. 2027-ankeret gjør ikke det. (Nivå 2.)
- Overensstemmelsen er **ikke mirakuløs** – det er hva lunisolare systemer i fase gjør. Verdien ligger i at den fjerner en innvending, ikke at den beviser en dato. (Uttrykt slik at ingen kan anklage boken for å hevde mer.)

DEL VI — KONTRAKTIVITET

Kapittel 15 – De sterkeste innvendingene

Jeg har forsøkt å svare på innvendinger der de oppsto, i stedet for å spare dem alle til slutten, fordi et argument som utsetter vanskelighetene sine, trener leseren til å mistro det. Men noen innvendinger handler ikke om et bestemt kapittel. De handler om hele foretaket.

Her er de, i den sterkeste formen jeg kan formulere dem. Jeg har forsøkt å formulere hver enkelt slik dens beste talsmann ville gjort, ikke slik en stråmann ville gjort. På to av dem er svaret mitt at innvenderen har rett.

1. «Ingen kjenner dagen eller timen.»

Du gjør den ene tingen Jesus eksplisitt forbød. Han sa at ingen vet – ikke englene, ikke engang Sønnen. Hvem er du? Hver generasjon produserer menn som deg, og det faktum at du har et regneark gjør deg ikke annerledes enn mennene med diagrammer i 1844 og 1988. Instruksjonen var å se, ikke å beregne.

Det er innvendingen nesten alle reiser først, og versjonen ovenfor er sterkere enn det jeg vanligvis hører, så la meg ta den alvorlig.

Tre ting er sanne samtidig.

Det første er at Matteus 24:36 handler om dagen og timen, og jeg påstår det heller ikke. Denne boken nevner en dato som er kommet frem til ved slutning fra tekster og historie, offentlig, med utregninger vist og hvert tall kan kontrolleres. Det er en

annen handling enn å hevde å ha blitt fortalt. Jeg har aldri påstått å ha blitt fortalt det.

Det andre er at verset var sant da det ble uttalt. «*Ingen vet*» er en uttalelse om en tilstand, ikke et dekret om at tilstanden er permanent. Daniel ble fortalt at ordene var «*skjult og forseglet inntil endetiden*» – som er språkbruk som forventer en senere avsegling, ikke en permanent en.

Den tredje er den jeg synes er vanskeligst å argumentere forbi, og den er på motstanderens side. **Menn har brukt nettopp denne resonnementet for å rettferdiggjøre nettopp denne aktiviteten i to hundre år, og de har alle tatt feil.** Det er ikke ingenting. Det er en sterk prior mot meg, og jeg mener det selv.

Det jeg vil si er at budet om å våke ikke er forenlig med instruksjonen om å ikke trekke noen slutninger. Jesus irettesatte fariseerne for å lese himmelen og ikke årstiden. Han fortalte en kirke at hvis den ikke ville våkne, ville han komme over den som en tyv – noe som betyr at alternativet var tilgjengelig. Å være våken har innhold, eller ordet betyr ingenting.

Innvendingen er ikke oppløst. Den blir besvart – av en mann som er klar over at alle før ham tenkte det samme.

2. «Du fant året først og jobbet baklengs.»

Med en bibel, en kalkulator og tilstrekkelig motivasjon kan hvem som helst nå et hvilket som helst år. Du har 390, 40, sju, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, tre kalendere og fire kandidatdekreter å leke med. Selvfølgelig lander noe på 2030. Du ville ha funnet noe for 2028 også.

Dette er innvendingen jeg respekterer mest, fordi det er den jeg ville reise, og kapittel 3 ble skrevet for å svare på den før konklusjonene kom.

Tre tester, og jeg ville brukt alle tre på et hvilket som helst annet system.

Ble parameterne valgt uavhengig av målet? 390 og 40 står i Esekiel 4. Syv står i 3. Mosebok 26. Åtti står i Salme 90. 1260, 1290 og 1335 står i Åpenbaringen og Daniel. Ikke ett av disse tallene ble valgt av meg. Det jeg velger er hvor hver klokke starter – og det er derfor kapittel 6 og 7 bruker mesteparten av lengden på å forsvare startdatoer i stedet for å gjøre aritmetikk.

Hvor mange frie parametere, og hvor grove? To per klokke: ankeret, og hvor

mange ganger multiplikatoren brukes. Det andre er et reelt valg, og kapittel 3 sier det. Men multiplikatoren er syv, så hver ekstra applikasjon skalerer alt med syv. For Israel: ingen multiplikasjon gir 311 f.Kr., én gir 2030, to gir året 18410. For Juda: én gir 350, to gir 2030, tre gir 13790. **Nøyaktig én innstilling per klokke lander hvor som helst i nedtegnet historie.** Det er ikke en skive. Det er en bryter med én plausibel posisjon.

Produserer systemet resultater det ikke ble bygget for? Dette er den sterkeste testen, og svaret er nei. Et system som er tilpasset, produserer nøyaktig det det var tilpasset til å produsere. Dette produserte et tretti dagers frafallsvindu ut fra forskjellen mellom Daniels 1290 og Johannes' 1260 – to tall skrevet seks århundrer fra hverandre – som samsvarte med et gap mellom to festdatoer satt av månekonjunksjon. Og det produserte et ti-dagers intervall som viser seg å være det eneste ti-dagers paret med fastsatte tider i den hebraiske kalenderen. Ingen av dem var rettet mot.

Der innvendingen får et skikkelig treff : generasjonsklokken. Seks plausible innstillinger, én gir 2030, og det er den jeg bruker. Kapittel 9 skriver ut rutenettet og rangerer klokken sist. På den ene lander innvendingen.

3. «Esekiel 4 er ikke en klokke.»

Esekiel utførte et tegn til en beleiret generasjon om et kommende eksil. Ingenting i avsnittet antyder en nedtelling som går to og et halvt tusen år etter hans død. Du har tatt et stykke utløst profeti fra det sjette århundre f.Kr. og gjort det om til en stoppeklokke.

Så langt det går, er dette hengslet, så jeg vil ikke myke det opp.

Avsnittet er et tegn på eksil. Det avsnittet også gjør er **å kvantifisere** – 390 og 40, med en eksplisitt konverteringsrate knyttet til, *en dag for hvert år* . Gud ba ikke Esekiel ligge der lenge. Han ga tall og navnga enheten. Tall som er utstedt nøyaktig, med en oppgitt konvertering, er utstedt for å telles; Daniel telte Jeremias sytti på samme måte og ba da de gikk tom.

Det virkelig svake punktet er ikke tellingen. Det er forankringen. At 390-tallet går fremover fra beleiringen i 701 f.Kr., og 40-tallet går opp til beleiringen i 70 e.Kr., kommer av å lese Esekiels venstre og høyre side som retning på en høyre-til-venstre-tidslinje. Kapittel 4 sier tydelig at en leser som tar venstre og høyre som

bare *nord* og *sør* , ikke mister noe om identiteten til de to husene og vinner ingen klokke – og at denne boken ikke har noen startdatoer ved den lesningen.

Jeg holder fast ved lesningen på grunn av hva den gir senere, og kapittel 4 innrømmer at dette er begrunnet i resultat snarere enn selvinnsikt. **Det er den største enkeltstående avhengigheten i boken, og det er en tolkning.**

4. «3. Mosebok 26 betyr alvorlighetsgrad, ikke varighet.»

Syvfoldig er et idiom. 1. Mosebok 4:15 er ikke aritmetikk. Du har konvertert en hebraisk forsterker til et multiplikasjonstegn fordi multiplikasjonen får deg dit du vil, og de fleste kommentatorer leser det slik jeg gjør.

Flertallet leser det på den måten, og kapittel 5 sier det med de ordene i stedet for å vente på å bli tatt.

Det kapittel 5 argumenterer for som snevrere enn *flertallet, er feil* . Det er at **alvorlighetsgrad ikke er en målbar størrelse** – det finnes ingen enhet der én hungersnød er syv ganger en annen – mens varighet har én. En straff administreres over tid, så den har to dimensjoner, hvor hard og hvor lang, og *syv ganger straffen* er en påstand om en totalsum laget av begge. Bare én av disse to dimensjonene kan ha en kontrollerbar faktor på syv.

Det produserer en gaffel uten komfortabel utgang. Enten er *syv ganger* kvantitativ, i så fall har den betydning for en total med en tidsdimensjon – eller så er det rent idiom for fylde, i så fall multipliserer den ingenting i det hele tatt, og de fire eskaleringene er vektlegging snarere enn en stige.

Og jeg trenger ikke at strenghet skal være falsk. Jeg trenger at varighet skal være tilgjengelig. Leseren som er sikker på at 3. Mosebok 26 handler om strenghet, kan ha helt rett, og denne boken fungerer fortsatt; han ville beskrevet dimensjonen jeg ikke teller med i.

(Kapittel 5 legger også frem et utførlig argument mot alvorlighetsgraden som jeg nekter å trykke fordi den ikke fungerer. Hvis du vil vite hva denne boken gjør med et argument som smigrer den, er det der du skal lete.)

5. «Kalenderen din er oppfunnet.»

Du avviser kalenderen som den jødiske verden har beholdt i seksten århundrer til fordel for en beregnet fra astronomiske tabeller, og erklærer deretter at datoene deres faller på festdager. De faller på festdagene deres. Vis meg en dato som overlever en kalender du ikke valgte.

Greit, og det er den rette utfordringen. Kapittel 14 finnes for å svare på den.

Høstdatoene i 2030 overlever den fullstendig. Begge kalenderne – den observasjonsbaserte som denne boken følger og den faste rabbinske – plasserer Yom Teruah til 28. september 2030, Yom Kippur til 7. oktober 2030, Sukkot til 12. oktober og 25. Kislev til 21. desember. En leser som avviser kapittel 2 fullstendig, ender fortsatt på hver og en av disse. Endepunktet er kalenderuavhengig.

Ankeret for 2027 overlever det ikke. I 2027, og bare i 2027 i løpet av de seks årene jeg sjekket, avviker de to kalenderne med en full månemåned, fordi den faste kalenderen setter inn Adar II og jevndøgnsregelen ikke gjør det. I henhold til rabbinsk beregning er 27.–28. mars 2027 ikke en festdag i det hele tatt.

Så posisjonen er delt. **Destinasjonen er uavhengig av kalenderen; startskuddet er ikke det.** Det står i kapittel 2, igjen i kapittel 14, og igjen her, fordi det er det som mest sannsynlig er sant og uvelkomment.

6. «Alle som har satt datoer har tatt feil.»

Miller. Russell. Whisenant. Camping. Hver og en av dem hadde skrift, aritmetikk og oppriktighet. Alle hadde tilhengere som solgte husene sine. Grunnsatsen på denne aktiviteten er null, og du har ikke gitt meg noen grunn til å tro at du er unntaket.

Basisrenten er reell, og jeg kommer ikke til å være søt om den.

Det vanlige svaret – *ni jenter sa nei, så den tiende kan si ja* – er et svar på en dårlig versjon av argumentet. Den gode versjonen er ikke en logisk påstand; den er en statistisk påstand, og statistiske argumenter kan ikke motbevises ved å påpeke at de ikke er deduktive. **En veldig lang rekke med feil er bevis, og det er bevis mot meg.**

Det jeg kan tilby er ikke en grunn til å tro at jeg er spesiell. Det er en annen måte å feile på.

Hvert navn på den listen ba om å bli trodd. Denne boken ber om å bli sjekket. Hvert tall i den kan reproduseres fra oppgitte input ved hjelp av oppgitte regler;

nettsiden beregner på nytt og rapporterer feil; utforskersiden lar en fiendtlig leser endre enhver antagelse og se konklusjonen bevege seg. Jeg har skrevet ut rutenettet som gjør generasjonsklokken flau, eskaleringen som brøt mitt eget argument, ankerfeilen som satte Judas klokke på 1990, og et førtitosifret tall jeg nektet å bruke.

Hvis denne boken er feil, **finnes maskineriet for å bevise at den er feil i boken.** Det er ikke en påstand om å ha rett. Det er det eneste som er verdt å tilby i stedet.

7. «Dine fire klokker er ikke uavhengige.»

Både Israel og Juda stammer fra Esekial 4 og 3. Mosebok 26 og trenger de samme tolkningstrekkene. Både Juda og jubelårsklokken starter fra år 30 e.Kr. Konvergensen din er ett rammeverk som stemmer overens med seg selv.

Du har rett, og jeg sa det før deg. Kapittel 9 gjennomgår hver klokke for delte kilder, delte ankere og delte tolkningsbevegelser, og konkluderer med nettopp dette. Jeg har trukket tilbake uttrykket «*fire uavhengige klokker*» fra boken.

Det som overlever er mindre: ett rammeverk, brukt to ganger med nesten ingen delte input – 390 mot 40, ankere med syv århundres mellomrom, én multiplikasjon mot to – som lander to ganger på samme år. Det er en konsistenssjekk av et rammeverk snarere enn to vitner til et faktum. Kapittel 7 viste hvor lett det rammeverket gir 1990 eller 2420 når et anker beveger seg, så sjekken er ikke triviell.

Mindre enn det så ut. Mer enn ingenting.

8. «Du bruker en minoritetskronologi når det passer deg.»

Flertallets beregning av Tiberius' femtende år gir 28 eller 29 e.Kr. og en korsfestelse rundt 33 e.Kr. Du bruker mindretallets samregentskapsberegning, som gir 26 e.Kr. og 30 e.Kr. – de eneste tallene som får klokken din til å gå mot slutten. Og dine fire påskehøytider i Johannes krever at man leser 5:1 som en påske når det greske ordet bare sier «en høytid».

Begge er sanne, begge avslørt i kapittel 7 og igjen i kapittel 8.

Hvis korsfestelsen skjedde i år 33 e.Kr., går Judas førti år til år 73 e.Kr. – ikke en

påskebeleiring av Jerusalem, men Masadas fall – og **Judas klokke går ikke.** Jubileumsklokken går med den siden den deler ankeret.

Israels klokke er urørt. Den er forankret i 701 f.Kr. og er ikke avhengig av noen som helst kronologi i Det nye testamente.

Så: av de to sterkeste klokkene hviler én på en omstridt dato fra det første århundre og én ikke, og de lander på samme år. Det er verdt noe. Det er ikke verdt å late som om den omstridte er avgjort.

Det som er igjen

Åtte innvendinger. På to av dem – klokkenes uavhengighet og generasjonsklokkens sekscellede rutenett – har innvenderen rett og slett rett, og boken ble endret for å si det. På resten har jeg gitt det beste svaret jeg har og markert hvor det går tomt.

Hvis du har lest så langt og fortsatt ikke er overbevist, foretrekker jeg det fremfor alternativet. Det verste utfallet for en bok som denne er at leseren tror på den fordi forfatteren hørtes selvsikker ut.

Det jeg heller ville spurt om er dette. Ikke ta konklusjonen på min autoritet. Ta metoden: angi reglene dine før du teller, merk av de svakeste leddene i din egen tekst, og la et tall du liker være feil. Hvis du gjør det med disse kapitlene og hele greia kollapser, vil boken uansett ha vært verdt å skrive, og jeg vil gjerne høre fra deg.

info@purelife2030.com

purelife2030.com/the-numbers.html

Vedlegg

Tillegg A – Hovedtidslinje

Alle daterte hendelser denne boken er avhengig av, fra 701 f.Kr. til 21. desember 2030. Hebraiske datoer er rabbinske og ble beregnet, ikke kopiert. Nivåetiketter forklares i kapittel 3. Hver rad her har et kapittel bak seg.

#	Dato	Hebraisk datoHendelse	Klokke	Skrift	Nivå
1	722 f.Kr.	Samarias fall; Israels hus deportert av Assyria	Israel	2 Kong 17:5–6	2 · HISTORISK
2	701 f.Kr.	Sankeribs beleiring av Jerusalem mislykkes — Israels 390 år begynner	Israel	Esek 4:5; 2 Kong 19	3 · TOLKNING
3	458 f.Kr.	Artaxerxes I utsteder dekreter restaureringen av Jerusalem (Esra 7)	Daniel 9	Esra 7; Dan 9:25	2 · HISTORISK
4	409 f.Kr.	Slutten på de første 7 uker (49 år) — Jerusalem gjenoppbygd	Daniel 9	Dan 9:25	1 · ARITMETIKK
5	311 f.Kr.	Israels 390 år er over. Ingen omvendelse. Setning multiplisert med sju.	Israel	3. Mosebok 26:18 21, 24, 28	1 · ARITMETIKK
6	år 26 e.Kr. (Tevet 1)	Jesus døde — slutten av den 69. uken; den 70. uken begynner	Daniel 9	Luk 3:1,21–23; Dan 9:25	3 · TOLKNING
7	5. april e.Kr.	KORSFESTELSEN	Juda /	Dan 9:26–27;	3 · TOLKNING

30		— Påske,		1 Kor 5:7		
		Daniel 9				
#	Dato	Hebraisk dato	Hendelse	Klokke	Skrift	Nivå
			midten av den 70. uken. Judas 40 år begynner.			
8	24. mai år 30 e.Kr.		Pinse – Ånden utgytes; Messias menighetstiden begynner		Apostlenes gjerninger 2	3 · TOLKNING
9	Påske, år 70 e.Kr. (~midten av april)		Den endelige beleiringen av Jerusalem BEGYNNER — Judas 40 år er over. Ingen anger.	Juda	Lukas 21:20	2 · HISTORISK
10	9–10 Av., år 70 e.Kr. (~4 aug.)		Tempelet er brent	Juda	Matt 24:2	2 · HISTORISK
11	År 350 e.Kr.		Judas første multipliserte dom (280 år) utløper. Fortsatt ingen anger.	Juda	3. Mos 26:24,28	1 · ARITMETIKK
12	14. mai 1948		Israel gjenfødt som en nasjon	Generasjo n	Matt 24:32–34	2 · HISTORISK
13	23. januar 1950		Knesset erklærer Jerusalem som hovedstad — 60 til 2	Generasjo n	Sal 90:10; Matt 24:34	3 · TOLKNING
14	7. oktober 2023		Hamas-angrep på Israel — Shemini Atzeret	Markør	—	2 · HISTORISK

15	27. mars 2027 (lør)	Adar 2 18, 5787	ØDELEGGELSENS VERSKELIGHET - vederstyggeligheten er sette opp	Trengsel	Dan 12:11; 2 To 2	4 · PROFETISK
----	------------------------	-----------------------	---	----------	----------------------	---------------

#	Dato	Hebraisk dato	Hendelse	Klokke	Skrift	Nivå
16	28. mars 2027 (Sol)	Adar 2 19, 5787	Dag 1 av 1290 · Frafallets dager begynner	Trengsel 30	Dan 12:11	4 · PROFETISK
17	26. april 2027 (man)	Nissan 19, 5787	Dag 30 – frafallet slutter	Trengsel	2. Tess 2:3	1 · ARITMETIKK
18	27. april 2027 (tirsdag)	Nissan 20, 5787	SENEREGN FALLER — Dag 1 av 1260 og av 1335	Trengsel	Åp 11:3; Dan 12:12	4 · PROFETISK
19	15. april 2030 (man)	Nissan 12, 5790	Påske (Pesach), M2030 kalender — den 14. i den første måneden	Utløpsdato	3. Mosebok 23:5	4 · PROFETISK
20	24. april 2030 (Ons)	Nissan 21, 5790	STRAFF — 21 Nisan, siste dag i usyret brød. De fem månedene begynner.	UTLØPERUtløpsdato	Åp 9:5	4 · PROFETISK
21	27. september 2030 (Fre)	29. Elul, 5790	YOM TERUAH — Dag 1250. Oppstandelse, bortrykkelse, gjenkomst. Dagene er forkortet.	Retur	3. Mosebok 23:24; Matt. 24:22; Jes 26:19–21	4 · PROFETISK
22	7. oktober 2030 (man)	10. tishrei, 5791	YOM KIPPUR — Dag 1260 og dag 1290 slutter begge. De ti dagene med vreden avsluttes.	Retur	3. Mos 23:27; Dan 12:11	4 · PROFETISK
23	11. oktober 2030 (fre)	14. tishrei, 5791	Løvhyttefesten begynner – den	Retur	3. Mos 23:34; Sak 14:16	4 · PROFETISK

#	Dato	Hebraisk dato	Hendelse	Klokke	Skrift	Nivå
Tusenårsriket						
24	21 desember 2030 (lør)	25. Kislev, 5791	Dag 1335 — «Salig er han» som venter.' Hanukkah: den Tempel gjeninnviet.	Retur	Dan 12:12	4 · PROFETISK

Tillegg B – Hver beregning, reproducerbar

Årsspenn beregnes i astronomisk årstall (701 f.Kr. = -700), noe som gjør det manglende året null strukturelt umulig å ta feil av. Konverter tilbake på slutten: et positivt resultat er e.Kr.; et resultat på 0 eller mindre er (1 – n) f.Kr.

#	Hva etablerer	detStart	Operasjon	År	Resultat	Leser som	Regel
1	Israel: opprinnelig dom utløper	-700	701 f.Kr. + 390	390	-310	311 f.Kr.	Esekiel 4:5 – 390 dager, én dag for et år (Esekiel 4:6).
2	Israel: setning multiplisert med sju	-700	701 f.Kr. + (390 x 7)	2730	2030	2030 e.Kr.	3. Mosebok 26:18,21,24,28 — «sju ganger mer». Tjente frem fra beleiringen, som for Israel innleder hennes periode (Esekiels venstre side). Se kapittel 7.
3	Juda: opprinnelig dom utløper	30	år 30 e.Kr. + 40	40	70	70 e.Kr.	Esekiel 4:6 – 40 dager, én dag for et år. Fra korsfestelsen til beleiringen av Jerusalem.
4	Juda: første multiplikasjon	70	70+ e.Kr. (40 x 7)	280	350	350 e.Kr.	3. Mosebok 26 – første eskalering. 40 x 7 = 280, servert fremover fra

							beleiringen i år 70 e.Kr.
5	Juda: andre multiplikasjon	70	70+ e.Kr. (40 x 7 x 7)	1960	2030	2030 e.Kr.	3. Mosebok 26 — andre eskalering. $40 \times 7^2 = 1960$. IKKE '280 x 7' — Den kvadratiske syv er poenget. Serven er forover. fra beleiringen, som
#	Hva etablerer	det Start	Operasjon	År	Resultat	Leser som	Regel
							For Juda AVSLUTTET sin periode (Esekiels høyre side). Se kapittel 7.
6	Korsfestelsen + 2000 år (40 jubileer)	30	30+ e.Kr. 2000	2000	2030	2030 e.Kr.	Hosea 6:2; 2. Peter 3:8. Førti jubelår på 50 år.
7	Generasjonen fra Jerusalem gjenopprettet	1950	1950 + 80	80	2030	2030 e.Kr.	Salme 90:10 (80 år); Matteus 24:34. Kneset avstemning av 23. januar 1950, 60 til 2.
8	Daniel første ukene	9: de-457 sju	458 f.Kr. + 49	49	-408	409 f.Kr.	Daniel 9:25 – 7 uker med år.
9	Daniel sekstini uker til Messias	9:-457 til	458 f.Kr. + 483	483	26	26 e.Kr.	Daniel 9:25 — $(7 + 62) \times 7 = 483$ år.
10	Israel gjenfødten + en generasjon (innvendingen)	1948	1948 + 80	80	2028	2028 e.Kr.	Vist med vilje. 1948 gir IKKE 2030 – og det er derfor boken bruker 1950. restaureringen av byen.

Tillegg C – Dagen teller

Alle tellinger **inkluderer begge endepunktene** : dag 1 er startdatoen. For å gjengi disse på timeanddate.com, merk av *for Inkluder sluttdato i beregningen* – hver telling, hver gang.

Telle	Skrift	Fra	Starten er	Til	Slutten er	Hebraisk (slutt)
1290	Daniel 12:11	28. mars 2027	Førstegrøden – Ødeleggelsens vederstyggelighet	7. okt. 2030	Yom Kippur — 10. tishri	10. tishrei, 5791
30	2. Tess. 2:3	28. mars 2027	Frafallet begynner	26. april 2027	Frafallet slutter	Nissan 19, 5787
1260	Åp 11:3; 12:6	27. april 2027	Senregnet – siste dag av det andre usyrede brødet	7. okt. 2030	Yom Kippur — 10. tishri	10. tishrei, 5791
1250	Matteus 24:22	27. april 2027	Senregn – vitnene som får kraft	27. september 2030	Yom Teruah – dagene som er forkortet med ti	29. Elul, 5790
Telle	Skrift	Fra	Starten er	Til	Slutten er	Hebraisk (slutt)
1335	Daniel 12:12	27. april 2027	Senregn «velsignet er han» hvem venter	21. des. 2030	Hanukkah — 25 Kislev, tempelet gjeninnviet	25. Kislev, 5791
2558	Markør	7. okt. 2023	Hamas-angrep Shemini Atzeret	7. okt. 2030	Jom Kippur sju år til dagen	10. tishrei, 5791
157	Åp 9:5	24. april 2030	21. nisan (rabbinsk) — straffene utløper; fem måneder begynne	27. september 2030	Jom Teruah døren lukkes	29. Elul, 5790

Utleddet: 1290 – 1260 = 30, og de to ankrene er 30 dager fra hverandre. 1260 – 1250 = 10, og Yom Teruah og Yom Kippur er 10 dager fra hverandre. Ingen av forholdene ble innredet. Se kapittel 12.

Tillegg D — Festkalender 2025–2030, begge opptellinger

Observasjonsdatoene er Messiah 2030-prosjektets publiserte kalender (jevndøgn pluss månekonjunksjon, Jerusalem-tid). Rabbinske datoer ble beregnet her. Alle datoer er dagslysdatoen ; hver fest begynner ved solnedgang kvelden før. Se

kapittel 2 og 14.

År	Fest	Observasjonsmess Rabbinsk ig		Mellom rom
2025	Påske (14., 1. måned)	12. april 2025	12. april 2025	samme dag
2025	Usyret brød begynner (15.)	13. april 2025	13. april 2025	samme dag
2025	Førstegrøden	20. april 2025	—	ikke aktuelt
2025	Shavuot / Uker	9. juni 2025	—	ikke aktuelt
2025	Yom Teruah / trompeter (1 Tishri)	22. september 2025	23. september 2025	1 dag
2025	Yom Kippur / Forsoning (10 Tishri)	1. oktober 2025	2. oktober 2025	1 dag
2025	Sukkot / Løvhyttefesten begynner	6. oktober 2025	7. oktober 2025	1 dag
2026	Påske (14., 1. måned)	2. april 2026	1. april 2026	1 dag
2026	Usyret brød begynner (15.)	3. april 2026	2. april 2026	1 dag
2026	Førstegrøden	5. april 2026	—	ikke aktuelt
2026	Shavuot / Uker	25. mai 2026	—	ikke aktuelt
2026	Yom Teruah / trompeter (1 Tishri)	13. september 2026	12. september 2026	1 dag
2026	Yom Kippur / Forsoning (10 Tishri)	22. september 2026	21. september 2026	1 dag
2026	Sukkot / Løvhyttefesten begynner	27. september 2026	26. september 2026	1 dag
2027	Påske (14., 1. måned)	22. mars 2027	21. april 2027	30 dager
2027	Usyret brød begynner (15.)	23. mars 2027	22. april 2027	30 dager
År	Fest	Observasjonsmess Rabbinsk ig		Mellom rom
2027	Førstegrøden	28. mars 2027	—	ikke aktuelt
2027	Andre påske (14., 2. måned)	20. april 2027	21. mai 2027	31 dager
2027	2. usyret brød SLUTT (21.)	27. april 2027	28. mai 2027	31 dager
2027	Shavuot / Uker	17. mai 2027	—	ikke aktuelt
2027	Yom Teruah / trompeter (1 Tishri)	1. september 2027	2. oktober 2027	31

				dager
2027	Yom Kippur / Forsoning (10 Tishri)	10. september 2027	11. oktober 2027	31 dager
2027	Sukkot / Løvhyttefesten begynner	15. september 2027	16. oktober 2027	31 dager
2028	Påske (14., 1. måned)	9. april 2028	10. april 2028	1 dag
2028	Usyret brød begynner (15.)	10. april 2028	11. april 2028	1 dag
2028	Førstegrøden	15. april 2028	—	ikke aktuelt
2028	Shavuot / Uker	4. juni 2028	—	ikke aktuelt
2028	Yom Teruah / trompeter (1 Tishri)	19. september 2028	21. september 2028	2 dager
2028	Yom Kippur / Forsoning (10 Tishri)	28. september 2028	30. september 2028	2 dager
2028	Sukkot / Løvhyttefesten begynner	3. oktober 2028	5. oktober 2028	2 dager
2029	Påske (14., 1. måned)	28. mars 2029	30. mars 2029	2 dager
2029	Usyret brød begynner (15.)	29. mars 2029	31. mars 2029	2 dager
2029	Førstegrøden	1. april 2029	—	ikke aktuelt
2029	Shavuot / Uker	21. mai 2029	—	ikke aktuelt
2029	Yom Teruah / trompeter (1 Tishri)	9. september 2029	10. september 2029	1 dag
2029	Yom Kippur / Forsoning (10 Tishri)	18. september 2029	19. september 2029	1 dag
2029	Sukkot / Løvhyttefesten begynner	23. september 2029	24. september 2029	1 dag
2030	Påske (14., 1. måned)	16. april 2030	17. april 2030	1 dag
2030	Usyret brød begynner (15.)	17. april 2030	18. april 2030	1 dag
2030	Usyret brød SLUTT (21.)	23. april 2030	24. april 2030	1 dag
2030	Førstegrøden	21. april 2030	—	ikke aktuelt
2030	Shavuot / Uker	10. juni 2030	—	ikke aktuelt
2030	Yom Teruah / trompeter (1 Tishri)	28. september 2030	28. september 2030	samme dag
2030	Yom Kippur / Forsoning (10 Tishri)	7. oktober 2030	7. oktober 2030	samme dag
2030	Sukkot / Løvhyttefesten begynner	12. oktober 2030	12. oktober 2030	samme dag

2030 Hanukkah 8. dag (1335 slutter)

21. des. 2030

21. des. 2030

samme
dag

Tillegg E – Kronologiske notater

Ethvert anker en kritiker kan angripe, med det akademiske spekteret og begrunnelsen for valget som er gjort.

Sankeribs mislykkede beleiring – denne boken bruker *701 f.Kr.* Alternativer: Ubestridt.

Fastslått av den assyriske eponymkanon, Sankeribs prisme og 2. Kongebok 18–19. Beleiringen av Jerusalem mislyktes: Assyrias egne annaler sier at Hiskia ble innesperret «som en fugl i bur», men hevder aldri at byen falt.

SOLID. Et mindretall (Shea) foreslår et andre felttog ca. 688–686 f.Kr.; flertallet mener det var ett felttog i 701.

Samarias fall – denne boken bruker 722 f.Kr. (*kun kontekst*) . Alternativer: 720 f.Kr. (Sargon II).

2. Kongebok 17:5–6 og babylonske kilder gir æren til Salmaneser V, hvis tre år lange beleiring slutter ca. 722. Sargon II hevder personlig ære; forskere daterer hans erobring eller undertrykkelse av et opprør til 720.

Ikke brukt i noen beregning. Oppført slik at ingen antar at den i all hemmelighet ble stolt på. Se kapittel 6.

Artaxerxes' dekret til Esra – denne boken bruker 458 f.Kr. Alternativer: 457 f.Kr.

458 f.Kr. følger en persisk regjeringstid uten tiltredelsesår, basert på Nisan, fra tiltredelsesåret 465/464 f.Kr. 457 f.Kr. følger tiltredelsesåret pluss den jødiske sivile tishri-kalenderen og det ~7 måneder lange Artabanus-interregnumet. Begge kan forsvares.

Denne boken bruker 458 f.Kr. Alle som regner fra 457 f.Kr. vil finne hver Daniel 9-dato ett år senere, og argumentet i kapittel 8 overlever dette skiftet uendret.

Tiberius' 15. år – denne boken bruker år 26 e.Kr. Alternativer: år 27 e.Kr. · år 28/29 e.Kr.

Flertallets beregninger teller fra Augustus' død (19. august 14 e.Kr.) og gir slutten av 28 e.Kr.

/ tidlig 29. Medregentskapet teller fra Tiberius' likeverdige provinsielle myndighet ca. 11–13 e.Kr. og gir 26–27 e.Kr.

Det svakeste historiske leddet i kjeden. Denne boken bruker minoritetsregentskapsregning, og kapittel 7 og 8 sier det i stedet for å presentere år 26 e.Kr. som ubestridt.

Korsfestelse – denne boken bruker 5. april år 30 e.Kr. Alternativer: 33 e.Kr. · 31 e.Kr.

Påske, 14. nisan. Krever dåp år 26 e.Kr. pluss en 3,5-årig tjeneste (fire påsker: Joh 2:13, 5:1, 6:4, 11:55).

Solid gitt år 26 e.Kr. – men den faller sammen med Tiberius-beregningen ovenfor snarere enn uavhengig av den.

Beleiringen av Jerusalem begynner – denne boken bruker påske år 70 e.Kr. Alternativer: —.

Josefus: Titus' styrker brukte påskefolkene til å stenge murene klokken 14. nisan, omtrent midten av april år 70 e.Kr.

Solid, og dette er det riktige ankeret for en telling fra påske til påske. Se kapittel 10.

Tempel ødelagt – denne boken bruker 9–10 Av, år 70 e.Kr. Alternativer: ~4. august år 70 e.Kr.

Josefus sier 10 Av; Mishnah Ta'anit 4:6 sier 9 Av. Omtrent 3,5 måneder ETTER at beleiringen begynte.

Solid, og forskjellen betyr noe. Min tidligere bok sa at tempelet ble ødelagt ved påske. Det ble det ikke – beleiringen begynte ved påske, og tempelet brant omtrent tre og en halv måned senere. Det korrigerte faktum er den Judas klokke faktisk trenger.

311 f.Kr. — denne boken bruker *Israels 390 utløper* . Alternativer: —.

Våren 311 f.Kr. er epoken i selevkidetiden (1. nisan = 3. april 311 f.Kr.), senere tatt i bruk av jødene som minyan shtarot, «kontraktenes æra» brukt i 1. Makkabeerbok og i jødiske juridiske dokumenter i over et årtusen.

Ingen erobring, slag eller styreskifte fant sted i Judea i 311 f.Kr. Betydningen er kun kalendrisk, og kapittel 6 sier det. Den enkle versjonen er fortsatt slående.

350 e.Kr. – denne boken bruker *Judas første x7 utløper* . Alternativer: 351–352 e.Kr.

Det jødiske opprøret mot Constantius Gallus er datert 351–352, ikke 350. Gallus ble keiser i mars 351; Ursicinus jevnet Dioksaarea (Sepforis) med jorden og ødela Tiberias og Lydda.

Tilstøtende, ikke eksakt. Ingenting spesifikt er bekreftet i selve år 350 e.Kr., og regnestykket avhenger ikke av at noe har skjedd det året. Se kapittel 7.

Knesset erklærer Jerusalem som hovedstad – denne boken bruker *23. januar 1950*. Alternativer: flytting i desember 1949.

Bekreftet: avstemningen endte med 60 mot 2 den 23. januar 1950. Ben-Gurion hadde annonsert flyttingen til Knesset 5. og 13. desember 1949, etter FNs avstemning 9. desember om å internasjonalisere byen.

Solid. Innvendingen fra 1948 – $1948 + 80 = 2028$ – blir reist og besvart i kapittel 9, hvor hele rutenettet med plausible kombinasjoner er trykt.

Hamas-angrep – denne boken bruker *7. oktober 2023*. Alternativer: –.

Lørdag 7. oktober 2023, Shemini Atzeret. Nøyaktig syv år før 7. oktober 2030.

Fast.